

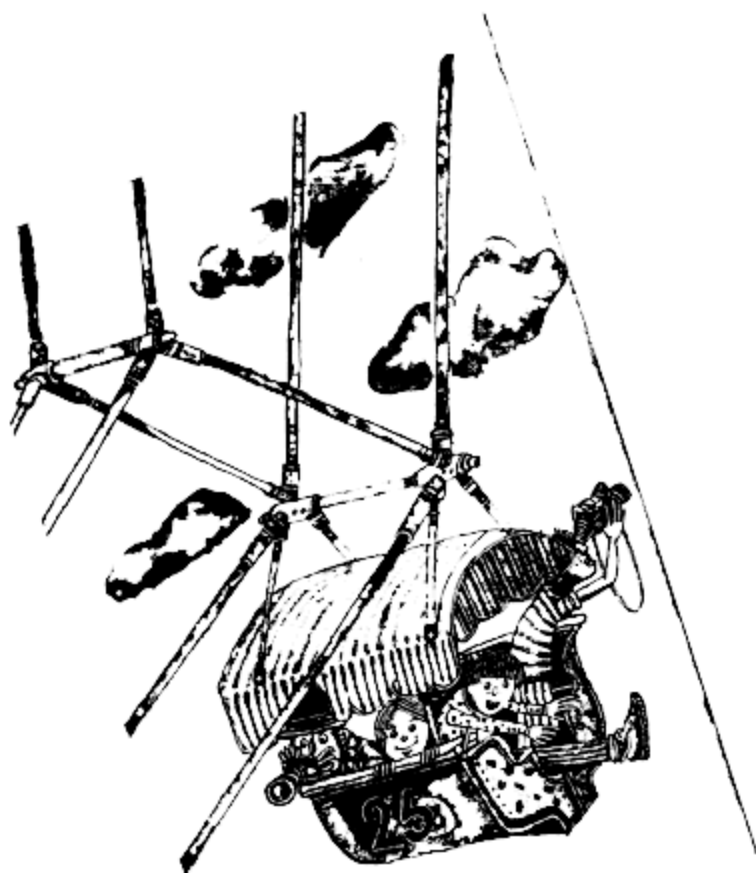
КЛАУС УЛРИХ ВИЗНЕР

ПРИЗРАЦИ ПОД ВИЕНСКОТО

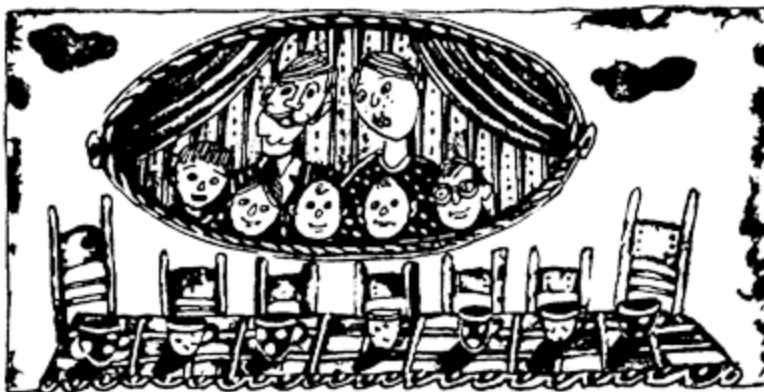
КОЛЕЛО

Превод от немски: Елена Иванова, 1992

chitanka.info

СЕМЕЙСТВО КРЬОГЕР

Щом се почувствам много напрегнат и изнервен в Берлин, заключавам жилището си, натоварвам пишещата машина и хартия в трабанта и заминавам за няколко дни за Беренклау. Това е малко градче приблизително на север от Берлин. Ако човек само минава оттук, може да го сметне за голямо село. Но в него има пет улици, четири предприятия, три ресторанта, два магазина за обувки и кметство с истински кмет и тъкмо затова Беренклау е град, а не село.

Там, където свършват последните къщи и започва гората, се спотайва дървена къщичка, боядисана в зелено. Наследих я от чичо Феликс и съседът ми постоянно повтаря, че трябва да сменя поне мушамата на покрива, а и дъските били съвсем изгнили.

Със съседите си, семейство Крьогер, се разбирам добре. Когато ме няма, господин Крьогер наглежда къщичката ми, а когато съм там, госпожа Крьогер ми носи мекици от картофено брашно, домашно приготвен сладкиш или пресни яйца от кокошките си. Веднъж в началото казах, че ми е неудобно. Но тя само се засмя и рече:

— В такова голямо семейство винаги остава по нещичко.

Крьогерови са многодетни. Ето защо им дадох възможност да си построят хубава самостоятелна къща и те с пълно право се гордеят с нея. Господин Крьогер работи в завода за маргарин в Беренклау. Тук той всеки ден проверява дали маргаринът, който се изпраща в половината република, наистина е вкусен. Макар че го прави от много

години, той има по-стройна и по-спортна фигура от мене. По това личи, че маргаринът действително е здравословна храна, особено този от Беренклау.

Госпожа Крьогер седи половин ден на касата в супермаркета. През втората половина от деня тя се грижи за петте си деца. Понеже супермаркетът се казва „Космос“, над щанда за зеленчуци е окачена голяма снимка на летеца космонавт Зигмунд Йен. До нея виси една помалка. Но жената на снимката не е госпожа Йен, а госпожа Крьогер и отдолу е написано, че тя е най-добрата касиерка и три пъти ударничка.

Сега остава само да представя децата на Крьогерови. Двете малки се наричат Руджеро и Никол, но те още ходят на детска градина и нямат място в нашата история. Тримата, за които тук става дума, са на дванайсет, единайсет и десет години и в целия Беренклау, дори в училище, ги познават като Умбо, Тами и Кекс. Самите те почти не помнят истинските си имена. Щом човек официално се нарича Ян Франц, Йорг Фридолин и Йоланда Франциска, трябва да се радва на всякакъв що-годе приличен прякор.

Умбо е най-умен. Ако попитаме родителите му, от него ще излезе най-малко професор, защото умее да говори като никой друг. Но също тъй го бива да намери всякакво извинение и отговор, ето защо неотдавна си докара от татко Крьогер няколко истински старомодни плесници.

Преди Тами, по-малкият брат на Умбо, получаваше от големия омалелите анораци или пуловери. Днес става обратното, понеже Тами вече надмина Умбо на дължина и ширина. Тами не е така добър в училище. Ако не беше брат му, последната година сигурно щеше да повтаря. Но Тами има мускули и не се страхува от нищо. Когато вече не знаеше къде да дява силата си, татко Крьогер го записа в секцията по бокс на спортното дружество „Напред Беренклау“.

На малката Кекс двамата по-големи братя не гледаха съвсем сериозно, но аз мисля, че момчетата я подценяваха. Не е задължително човек да бъде глупава гъска само защото на десет години още чете приказки.

Откакто ги познавам, Крьогерови не са ходили никъде през лятната ваканция. Трудно е за такова голямо семейство да намери подходяща квартира.

През онова лято, за което искам да ви разкажа, всичко беше по-различно от обикновено. Умбо, Тами и Кекс ги очакваше приключение, каквото не би могъл да измисли дори разказвач на приказки, ако днес изобщо съществуват такива.

Беше един от последните училищни дни преди голямата ваканция. Седяхме на верандата на Крьогерови и чакахме шефа; така децата наричат татко Крьогер. На масата беше сложена огромна чиния с картофена салата, както само госпожа Крьогер може да я прави — с репички, краставица, пресни лукчета, сметана и резенчета варени яйца.

— Да взема да донеса кренвиршите — рече Тами, — иначе ще се пукнат в тенджерата.

— Гледай ти да не се пукнеш, дърти лакомнико — обади се Кекс. — После шефът сам ли ще яде?

— Сигурно работи извънредно — намеси се и Умбо.

В този момент откъм градинската врата се разнесе весела песен: „Мливарят пътя най обича...“

— Ами, извънредно — изръмжа Тами. — Бил е в „Златната звезда“. Пил е бира.

— Глупости — рече Кекс. — Шефът и без бира може да е весел и да пее.

Татко Крьогер с подскок се качи на верандата, прегърна уплашената си жена и я завъртя като на състезание по фигурно пързалане. Само дето не направи двоен аксел с нея. И отново запя:

— Сърчице, сърчице, сърчице, Крьогерови ще почиват на море!

Тами сподави смеха си. Умбо се почука неуважително по челото. Кекс обаче се промъкна между двамата си родители и заповтаря:

— Е, разкажи де!

Накрая кренвиршите не само се бяха пукнали, но и почти бяха изстинали, когато Тами най-сетне ги сложи на масата. Той беше единственият, който яде от тях, тутакси изгълта пет. Ние останалите бяхме твърде развълнувани.

Господин Крьогер бе получил от профсъюза на завода за маргарин карта за почивка, и то не каква да е, а за прочутия интерхотел „Нептун“ във Варнемюнде.

— Бомба — провикна се въодушевено Умбо. — На самия плаж, а когато водата е много студена, просто отивам в топлия басейн.

Тами се облиза.

— И всеки ден можем да ядем в различни ресторанти, без да сменяме хотела. Свинска пача и пържена риба, и страхотни сладоледи.

— Шефе — обади се и Кекс, — нали ще обиколим пристанището и ще гледаме в тъмното фара?

Татко Крьогер човъркаше с вилцата си картофената салата и изведнъж цялата му радост се изпари.

— Исках първо да разговарям с майка. Всъщност работата не е така проста.

И както научихме сега, картата за почивка бе предназначена за многодетно семейство, но многодетството трябваше да се изразява само в четири, а не в пет деца. И при най-добро желание в двете стаи нямаше повече легла.

— Да свикаме семейния съвет — въздъхна татко Крьогер. — Един от петимата бандити вместо за Варнемюнде ще замине за Берлин при баба и дядо. Но кой?

— Да хвърляме чоп — предложи Тами.

За известно време на верандата настъпи пълна тишина. Най-сетне Кекс вдигна ръка като в училище и с треперещ глас изрече:

— Аз заминавам доброволно за Берлин!

— И дума да не става! — майка Крьогер избърса очите си с края на престилката.

Умбо стана, хвърли бърз поглед към майка си и издърпа пуловера чак под коленете си.

— Всичко е ясно — гласът му прозвуча малко дрезгаво, — аз съм най-големият и най-разумният. Все някога ще отида във Варнемюнде. Може би ще постъпя в търговския флот.

— Браво, синко — рече татко Крьогер, — друго не съм очаквал от тебе. Вземете пример от Умбо!

— Дадено, шефе! — Тами бързо преглътна последната хапка кренвирши. — Заминавам заедно с Умбо за Берлин. Първо, тая година ще ходя на лагер на Балтийско море, второ — тук той се ухили и удари Умбо по рамото, — така братчето ми няма да трепери в дядовото влакче на ужасите. И трето — прегърна майка Крьогер, — ще имаш по-малко грижи.

Татко и майка Крьогер се спогледаха и облекчено въздъхнаха. Явно това разрешение задоволяваше всички. Благодарих за вечерята и

се сбогувах, за да поработя още малко върху новия си разказ.

От доста време седях пред пишещата машина и затова се изненадах, че у Крьогерови още свети. Едва на другата утрин научих от Кекс какъв изненадващ обрат са взели събитията. Кекс предложила да замине с братята си за Берлин. Отначало двамата не се въодушевили особено от идеята да мъкнат кукличката със себе си. Но когато Кекс си науми нещо, няма сила, която да я спре.

— Вижте — каза на родителите си, — само вие двамата с Руджеро и Никол в прекрасния интерхотел! Би трябвало да се чувствате като на сватбено пътешествие.

След дълги умувания — жалко за незаетите места — възрастните Крьогерови най-сетне били отбой.

— Кажи честно, Кекс — попитах, докато заедно обирахме последните ми ягоди, — защо не искаш да отидеш?

— Я ми подръж шнолата! — Тя започна да плете мишите си опашки. — Доста си тъп за писател. Какво щях да правя във Варнемюнде? Също като тук по цял ден да гледам малките зверчета като писани яйца. И ако това е почивка! Мерси, няма нужда!

След три дни закарах първо отпускарите Крьогер на гара Ораниенбург. После натъпках в трабанта си Умбо, Тами и Кекс заедно с раниците и саковете им и потеглих за Берлин, за лунапарка в Плентервалд.

ВЛАКЧЕТО НА УЖАСИТЕ

Ако баба и дядо Крьогер трябва да попълнят анкетен лист, в графата професия те ще напишат „пътуващи артисти“. Това наистина е рядка, но съвсем сериозна професия. Без пътуващи артисти нямаше да има панаири, истински народни увеселения, коледни пазари и в никакъв случай прочутият берлински лунапарк. Без тях животът ни щеше да бъде мъничко скучен. Всъщност всички, които създават нещо за наслада на останалите, са артисти. Художниците създават своите картини, певците — песните си, писателите — книгите си. Без всички тия хора нямаше да знаем какво да правим в свободното си време. Вероятно големите щяха да играят само скат, а пък малките — табланет, но това много скоро щеше да им омръзне.

Прадедите на днешните артисти са комедиантите, въжеиграчите, пътуващите певци, които преди стотици години забавлявали хората по панаирите. Радвали им се, но ги презирали. И те не се задържали никъде. Да ушиеш костюм, това вече е друга работа. Да опечеш хляб, това вече е нещо. Но да правиш само физиономии и цигански колела?

Дядо Крьогер бил младеж, когато се върнал от последната проклета война. Не бил научил нищо друго, освен да се подчинява и стреля, и копнеел за истинска работа. Намерил я при един собственик на въртележка, тук срещнал и жена си, днешната баба Крьогер, която била израснала по панаирите. Започнали със собствена въртележка — коне, пожарна кола и трамвай. Това било първото им „предприятие за

возене“ — така на панаира се нарича всичко, което се върти, блести, дрънчи и преминава с бясна скорост.

Днес баба и дядо Крьогер са собственици на влакче на ужасите и който е ходил в берлинския лунапарк или на коледния пазар на Александерплац, знае къде се тълпят най-много хора — пред влакчето на Крьогерови.

Беше началото на юли. Докато баба Крьогер приключваше касата, дядо Крьогер провери още веднъж дали всички призраци са по местата си. После двамата влязоха във фургона си. За него би им завидял всеки любител на къмпинга. Отвътре той изглеждаше като модерно жилище: спалня със сгъваеми легла, дневна с библиотека и цветен телевизор, кухня с газова печка и хладилник. До фургона беше опъната палатка, защото Крьогерови очакваха трите си внучета.

Привечер предадох Умбо, Тами и Кекс на старите Крьогерови, изпих чаша чай и разгледах влакчето на ужасите. Малки вагончета кръстосват тясното помещение по електрически релси и на всеки ъгъл се разминават с някой герой от приказките, който оживява по тайнствен начин. Скрити високоговорители издават кресливи, пронизителни звуци, проблясват лампички — нищо не ми се видя чак толкова страшно. Сбогувах се с Умбо, Тами и Кекс и им пожелах приятна ваканция.

Отначало децата се постараха да свикнат, че тук денят протича по-различно, отколкото вкъщи. Да спиш в палатка — това само по себе си вече беше нещо особено. Но първата сутрин се събудиха много по-рано, отколкото у дома. Виновна беше Кекс, защото предишната вечер бе прибрала в палатката черно-белия котарак Дагоберт. Едва бе изгряло слънцето, и животинчето разигра цял театър, замаяука и замърка, закръстосва палатката и заудря с лапичка тримата поспанковци по лицата, докато накрая всички се събудиха.

— Дори през ваканцията човек не може да си отспи — измърмори Умбо и прогони палавия котарак от палатката.

Макар че беше вече на единайсет години, Тами още не можеше да се сприятели с гъбата и сапуна и затова предпочете да направи една сутрешна баня в реката Шпрее, която минаваше досами лунапарка. Тъкмо когато се беше промъкнал през телената ограда, дядо му го спипа.

— Тук къпането в Шпрее е забранено. Не виждаш ли, че час по час минават кораби и моторни лодки. Освен това ще излезеш помръсен, отколкото си влязъл.

В 13 часа отваряха лунапарка. Дотогава палатката и фургонът трябваше да се разтребят. Умбо и Тами заедно с дядо си се погрижиха всичко във влакчето да е наред. Кекс имаше желание цял предобед да играе с новия си приятел, котарака Дагоберт, но явно се налагаше да помогне на баба си при пазаруването и приготвянето на обета. Обядваха точно в дванайсет. Всички се настаниха под пъстрия чадър до фургона и баба Крьогер влезе в ролята на вълшебница. Всяко дете можеше да си пожелае любимо ястие. Кекс си поръча палачинки с конфитюр от ягоди, Умбо — макарони с доматиен сос, а гладникът Тами — свинска пача с кисело зеле.

Когато на всички им се искаше да се погладят по коремчетата, сити и доволни, започна, както дядо Крьогер го нарече, сериозната част на живота. Цели орди щурмуваха лунапарка: деца и възрастни от Саксония и Прага, от Мекленбург и Дания, от Куба и Фогтланд^[1], от Берлин-Лихтенберг, Ленинград, Будапеща, от Франция и остров Рюген. Сигурно се говори за лунапарка в Берлин. За бързата железница и виенското колело, количките и влакчето на ужасите. Който не се е возил на тях, няма право да казва, че е бил в лунапарка.

От първия ден децата Крьогерови имаха постоянни задачи. Дядото обслужваше командното табло, бабата продаваше билети, а Кекс можеше да ѝ помага. Когато баба Крьогер излизаше да подиша чист въздух, Кекс дори изпълняваше длъжността касиерка и тогава си проличаваше, че не е чак толкова лошо години наред да носиш у дома само шестици по математика.

Умбо се грижеше посетителите бързо да се качват във вагончетата и късаше билетите им. Отначало си правеше по някоя малка шега като: „Слизането и късането на цветя по време на пътуването са забранени!“, или „Не удряйте човекоядеца, днес не е обявдал!“

Но скоро темпото се увеличаваше и Умбо измърморваше ядосано: „Хайде, качвайте се“. Повтаряше го стотици пъти на ден.

На изхода на железницата, когато се случваше хората да не се опомнят веднага от ужасите и да останат седнали във вагончетата,

Тами ги прогонваше сърдито: „Хайде, слизайте, и други чакат!“, и връщаше празните вагончета на брат си Умбо.

И така всеки ден по осем часа. Умбо и Тами доста се вкиснаха. Не си бяха представяли по тоя начин берлинската ваканция.

— Мислех, че ще отидем някой път на плаж на езерото Мюгелзее — намуси се Умбо и Тами както обикновено се съгласи с него.

— Ама и вие сте едни — възмути се Кекс, — първо се изхвърляте — ще помагаме на баба и дядо. А после?

— Затваряй си човката, кукло! — обади се Умбо. — И без това ще ти окачат портрета на входа на парка с надпис отдолу: Йоланда Франциска Крьогер, образцова внучка!

Най-хубави бяха вечерите. Кекс, Умбо и Тами можеха да остават до много по-късно, отколкото вкъщи. Когато паркът утихнеше, се настаняваха заедно с баба и дядо Крьогер под фенера до фургона, ядяха сладолед и пиеха портокалов сок.

— Още няколко дни — рече дядо Крьогер — и ще ви сменим. Ще дойдат трима гимназисти. Искат да изкарат малко пари през ваканцията.

— Дядо — обади се една вечер Кекс, — разгледах подробно фигурите във влакчето. Има три, които не подхождат на останалите.

— Ама че умна кукличка сме имали! — присмя се Умбо и се почука по челото. — Дядо научно е подбрал тия фигури, помагал му е един професор по етнография. Това са тъй наречените зли духове. Пред тях племената в Азия, Америка и Африка са изпитвали див страх.

— А Великана, Вещицата и джуджето Румпелцилцхен? — подскочи възмутено Кекс.

— По-полека, сестричке — рече Тами и набута в устата си пет солети наведнъж. — И старите германци са били диви, когато още не са познавали колите.

Дядо Крьогер си наля чаша бира.

— Кекс има пълно право. Случаят с трите фигури е по-особен. Преди много, много години на някакъв панаирджия му дошло на ум да направи влакче на ужасите. В една селска странноприемница в Харц между другите боклуци открил три дървени фигури. Били вече доста повредени. Въпреки това попитал собственика колко струват. Три бутилки вино, засмял се стопанинът, и ще ги изпием заедно. Оттогава

Вещицата, Великана и Румпелшилцхен са във влакчето на ужасите. Разбира се, често ги поправяли и боядисвали. Когато с баба ви купихме железницата, на нея ѝ хрумна да направим трите фигури подвижни. Винаги са ми изглеждали малко зловещи. Когато минавам с фенерчето покрай тях, имам чувството, че ми намигат.

— Стига, дядо! — Кекс изплашено притисна котарака Дагоберт към себе си.

— Време е да лягаме — приключи разговора баба Крьогер. — Утре отново ни чака тежък ден.

Тая нощ Кекс сънува само глупости. Вещицата показва грозната си глава с очилата и гърбавия си нос през отвора на палатката и пошушна:

— Ти можеш да ме спасиш, малка Кекс!

На следващата вечер децата рано-рано бяха изпратени да спят. Денят бе минал с главата надолу. Кекс беше срещнала двама съученици.

— Чупи се и ела с нас на плажа — предложиха ѝ те. — Там е много по-интересно, отколкото на нашето езеро.

— Не мога, на служба съм — отвърна Кекс, но ѝ стана мъчно, понеже много ѝ се искаше да отиде.

Тами и Умбо ядоха калай от баба и дядо... В най-напрегнатия следобеден час внезапно изчезнаха. Баба и дядо Крьогер и Кекс бяха затрупани с работа, докато момчетата се забавляваха в лунапарка. Когато най-после се върнаха, и на двамата им беше лошо: на Умбо — от пет последователни возения с бързата железница, а на Тами от пет наденички, три палачинки и две порции сладолед.

Сега те лежаха ядосани на гумените си дюшеци.

— По-тъпа ваканция не съм имал — намръщи се Тами. — По-добре три пъти да прекопая нашата градина.

— И вие не постъпихте много добре — каза шепнешком Кекс и погали котарака Дагоберт, той едничък бе в добро настроение и мъркаше блажено.

— Ще ми се някое истинско приключение — промърмори Умбо.

Във фургона баба и дядо Крьогер седяха над сметките.

— Не знам какво си мислят някои посетители — поклати глава дядо Крьогер. — Отново фал. Нещо е станало с Вещицата, Великана и Румпелшилцхен. Вече не се движат.

[1] Планинска област в ГДР. — Б.пр. ↑

БЕГЪЛЦИТЕ

На другата сутрин семейството отново заедно седеше на масата. Баба и дядо Кръoger се държаха мило, сякаш нищо не се беше случило. Тами дори се бе измил до кръста, а Умбо предложи да избърше чиниите.

Дядо Кръoger погледна яркосиньото небе.

— Днес ще бъде повече от трийсет градуса — обяви той. — Дано до обед поправим призраците.

Баба Кръoger, която се считаше за специалист по електротехника, подреди инструментите си.

— А кой ще приготви обета? — осведоми се угрижено Тами.

— Днес ще сготви Кекс — каза баба Кръoger. — Знаеш къде стои всичко, детето ми.

— Какво да сготвя?

— Каквото искаш — баба Кръoger се огледа. — Хайде, мъже, сега ще направим една ремонтна бригада.

Тами подозрително изгледа сестра си и пошушна на Умбо:

— Най-добре е днес да имаме разтоварващ ден.

Да приготвиш шоколадов крем, е всъщност детска игра. Кекс често бе наблюдавала как го прави майка й. Сега котаракът Дагоберт седеше до Кекс и душеше най-голямата тенджера на баба Кръoger, от която замириса на топло мляко. Кекс беше стъпила на едно столче и бъркаше млякото с дълга бъркалка. Изплаши се, че котаракът може да

изгори лапичките си на тенджерата, и внимателно го сложи на пода. Изведнъж нещо изсъска. Млякото беше кипнало. Кекс бързо намали газта и изсипа в тенджерата захар и разтворено нишесте. Сместа вреше. Едри мехури се пукаха на повърхността, разнесе се странен мирис. Кекс внимателно опита шоколадовия крем, но той по-скоро имаше вкус на сладко препържено кюфте. Тя сипа няколко лъжички в една чинийка и я сложи пред Дагоберт. Котаракът отвратен извърна глава и направи такава физиономия, сякаш някой искаше да го отрови с боя за обувки.

— Глупаво животно! — скара му се Кекс. — Друг път лапаш като Тами. Хайде, сега ще опиташ! — Тя го хвана за врата и навря муцуната му в чинийката. Дагоберт изхвъркна през отворената врата и не се видя цели два дни. Кекс седна на един кухненски стол и усети как напират сълзите ѝ. Но после донесе малка пластмасова кофа и решително изсипа кафявата каша вътре.

Междувременно баба и дядо Кръогер бяха успели отново да раздвижат трите призрака. Това беше много важно, защото без тях не работеха и останалите.

Дядо Кръогер натисна главния ключ, и вагончетата затрополиха по релсите. Всичко си беше както обикновено. Вещицата поклащаше глава, а очите зад очилата ѝ проблясваха. Великана заплашително размахваше ножа си. Джуджето Румпелщилцхен подскачаше насам-натам и очите му злобно се бяха втренчили в една точка.

Дядо Кръогер погледна часовника си.

— Вече е късно. Ние с баба ви бързо трябва да отидем на едно съвещание при директора на лунапарка. Не ни чакайте за обяд. Но първо подредете всичко тук!

— Не забравяйте добре да избършете призраците — добави баба Кръогер.

Щом Умбо и Тами останаха сами, на секундата забравиха, че трябва да разтребят, и се разположиха удобно върху един сандък. Сега, на ярко работно осветление, фигурите съвсем не изглеждаха страшни.

— Разбираш ли — попита Тами — защо някои хора пицят от страх, когато минават оттук?

Умбо поклати глава.

— Хич. — Той се надигна и взе един голям гаечен ключ. — Ако можех да пиша приказки, те щяха да бъдат много по-смешни. Слушай!

Имало едно време един доста изхабен цар. — Посочи с ключа Великана и повдигна главата му. — Нали така, гламчо? — Великана принудително кимна.

— Значи така — продължи Умбо. — Той имал прекрасна дъщеря. — И показва Вещицата. — Не завършила осми клас, защото в главата ѝ нямало нищо. Не изучила никаква професия, а се сдобила с дете, но то било с брада...

— Не, не така — разсмя се Тами.

— Е, добре, продължавай ти тогава!

Тами скочи.

— Тя отишла да учи занаят при един, който твърдял, че може да превръща сламата в злато — и в дъвки, и в колички за игра.

Умбо дръпна джуджето за брадичката.

— Вярно ли е, стари мошенико?

Тами също го сграбчи за брадата.

— Първо си кажи името! Овнебут ли се казваш? Или Костовръз?

— Маймуняк ли се наричаш? Или Яйцеглав? — Умбо заплашително размаха гаечния ключ.

Тами отмести брат си.

— Или може би се казваш Свинебуз?

Тъжното джудже, естествено, не отговори.

— А сега по приказката — предложи Умбо. И двамата в един глас и почти тържествено попитаха: — А може би се казваше Румпелшилцхен? — В този момент нещо изшумоля зад гърба им. Двете момчета уплашено се обърнаха. Но съзряха само малката си сестра. В едната си ръка държеше кофа, в другата — кошница с пластмасови чинии и прибори.

— Не го мислех така — жално прозвуча гласът ѝ. — Можете да ядете и тук.

Умбо недоверчиво подуши кофата и попита Тами:

— Да сме поръчвали смазочно масло за призраците?

Тами потопи пръст в кофата. Кекс бързо рече:

— Само мъничко е загорял.

Тами опита и плю.

— По дяволите!

Умбо се приближи.

— Всъщност аз съм гладен. Толкова ли е кофти?

— Опитай сам! — Тами посочи кофата.

Умбо напъха в нея главата си и отвратен сбърчи нос.

— Пфу! Вони отвратително!

— Чудесен шоколадов крем — обиди се Кекс и посегна към черпака.

Умбо го дръпна от ръката й, напълни го, близна от съдържанието му и после с един замах го запрати обратно.

Гъстата кафява каша плъкна върху лицето на Великана и бавно потече надолу. Така Великана наистина не изглеждаше твърде привлекателен. Кекс стреснато ококори очи. Умбо също се смути. Тами обаче шумно изпръхтя:

— Добре го наредих! — той хвана черпака и запрати една голяма порция върху бузата на Вещицата. — И една лъжица за милата ни леля!

Умбо го последва — и съдържанието на един черпак се залепи за брадата на джуджето.

— И една за добрия Румпелшилцхен! — избухна в смях той.

Кекс ужасена закри лицето си с ръце. Но момчетата бяха побеснели и никой не можеше да ги спре.

— Бий! Така! Още веднъж! — ревяха те, а Кекс изпищяваше всеки път, сякаш улучваха самата нея.

Скоро фигурите изглеждаха така, като че ли се бяха въргаляли в някоя яма с тор. Накрая Умбо нахлупи кофата с останалия крем върху главата на Румпелшилцхен.

— Какво става тук? — изгърмя внезапно нечий глас.

Зад тях стоеше дядо Крьогер и дишаше учестено. Момчетата се смалиха и от ужас погрозняха, а Кекс тихичко хълцаше.

След пауза, която им се стори безкрайна, дядо Крьогер глухо попита:

— Сещате ли се какво би направил моят дядо с мен?

Бедните грешници кимнаха, навели глави.

Дядо Крьогер пое дълбоко въздух.

— Мъча се да се овладее, защото съм модерен дядо. — Изведнъж той изрева: — След час отваряме. След час фигурите да са идеално чисти, дори ако трябва да ги оближете.

Завъртя се на токовете и се отдалечи с тежка стъпка.

Малко след това момчетата мълчаливо се заеха да почистят с парцали и книжни носни кърпички лицата на призраците от загорелия

крем и почти им се повръщаше от погнуса.

Кекс свали кофата от главата на Румпелцилцхен и отсече:

— Така няма да стане. Трябва ни вода, много вода.

— Щом казваш — нерешително отвърна Тами, — тогава донеси, като си толкова умна!

Кекс мълчаливо излезе с кофа в ръка.

Умбо се плесна по челото и лицето му се изкриви в дяволита усмивка.

— Вода! Схващаш ли?

Тами недоумяващо го погледна.

— Нищичко.

Умбо направи движение, сякаш плуваше.

— Много вода. Чат ли си най-послед? — Той клекна и заоглежда как са закрепени фигурите. — Дай инструментите!

Когато след малко се запъти към влакчето на ужасите, от уплаха Кекс изпусна кофата.

Умбо и Тами внимателно измъкнаха омацания Великан през вратата на телената ограда към брега на Шпрее.

— Само ако не се измиете, дърти негодници! — извика Тами, а Умбо дръзко добави:

— Ще ги научим да плуват. Хайде с мене!

Кекс изтича след момчетата.

— Върнете го или ще извикам дядо!

Тами пусна краката на Великана и заплашително размаха юмрук под носа на Кекс.

— Само да си шукнала, и няма да видиш повече слънце през ваканцията! Предателка такава!

— После пак ще ги поставим на мястото им и тогава ще блестят от чистота — примирително рече Умбо.

Кекс все още беше изпълнена със съмнения.

— А ако стане нещо? — Гласът ѝ прозвуча боязливо. Умбо лекичко я дръпна за плитката.

— Глупавичката ми, какво може да стане?

Шпрее блестеше на слънцето. По средата на реката минаваше корабче на Бялата флота. Носеше се музика. От другата страна на реката димяха двата високи комина на електроцентралата Клингенберг, която снабдява Берлин с електричество. Малки вълни тихо се плискаха

в брега. Тримата герои от приказките бяха облегнати на една стара върба. Човек имаше чувството, че са изпаднали в някакъв унес. После лицата им сякаш придобиха напрегнат израз.

Тами изу сандалите си и застана на плиткото. Потопи четката и извика:

— По местата!

Умбо сграбчи Румпелшилцхен и го вдигна.

— Готови — старт!

Фигурата цопна във водата. Вдигнаха се пръски. Кекс се засмя въпреки волята си.

— Следващият, моля! Хайде, Кекс, помогни, или мислиш, че той хапе?

Кекс и Умбо запратиха Великана в Шпрее. Той падна по гръб и с безизразно лице се заклати по вълните.

— Я виж — провикна се Умбо, — може да плува по гръб.

После се поклони на Вещицата.

— Ще позволите ли, госпожо! — И я хвана за ръката. Кекс се поколеба, сама не знаеше защо. Стори й се, че Вещицата за секунда отвори уста.

— Да не ти е жал за тая вещерица? — захили се Умбо.

— Мъничко — пошушна Кекс и пое дълбоко въздух. После Вещицата полетя във въздуха. Тами отскочи встрани и изтри опръсканите си с вода очи.

Изведнъж той чу как нещо забълбука и заклокочи. На брега Кекс пронизително изпищя:

— Помощ! Помощ! Бабо! Мамо!

Умбо стоеше до нея като вкаменен. Тами се обърна и недоумяващо измърмори:

— Ще умра!

Нямаше никакво съмнение — дървените фигури внезапно бяха оживели. Заплуваха отначало неумело, после все по-свободно, като подаваха главите си от водата и шумно пръхтяха. Тами се препъна и объркано запелтечи:

— Майчице... чупят се... Ами сега?

Децата недоумяващо се взираха във фигурите, които се отдалечаваха все по-бързо. Кекс първа пое дълбоко въздух.

— Ще кажа на дядо. — И хукна.

Умбо ръгна брат си в ребрата.

— Братче, Тами, ако тия избягат, свършено е с нас.

Тами преглътна, хвърли ризата си, скочи във водата и заплува с енергични движения след бегълците. Но разстоянието се увеличаваше. Умбо тичаше по брега и се мъчеше да ги уцели с камъни. Напразно.

Тами плуваше, сякаш ставаше дума за неговия живот. Забеляза моторната лодка на речната полиция едва тогава, когато тя плътно мина покрай него. Лодката спря, но моторът продължаваше да боботи. Един полицаи се наведе през борда.

— Хей, пионер, тук къпането е забранено, или искаш да се блъснеш в отсрещния шлеп.

Тами от уплаха глътна вода и задъхано изрече:

— Другарю, там, отпред, те избягаха, Великана, Вещицата, Румпелшилцхен. Трябва да ги хванете. Много опасни негодници са! — И той се хана за борда.

Полицаят го сграбчи за ръката.

— Сега веднага ще те заведем при майка ти, малкия!

Тами се отскубна.

— Мога сам да стигна до брега. Но ако изпуснете призраците, ще си имате големи неприятности.

Полицаят се засмя.

— Хайде, изчезвай, фантазьор такъв!

Лодката обърна и потегли нагоре по течението.

Тами доплува до брега. Умбо му махаше с ръка и викаше възбудено:

— Трябва да ги хванем!

Тами се избърса с ризата си и промълви:

— Тия няма да ги видим вече.

В този момент баба и дядо Кръогер се появиха с Кекс на вратата на оградата.

— Престани да ревеш най-сетне — скара се баба Кръогер на Кекс. — Кой знае какво сте си въобразили!

Дядо Кръогер хвана двете момчета за раменете.

— Имаме сметки за уреждане. Но първо трябва да уведомим полицията. Такива големи предмети застрашават корабоплаването.

— Днес май ще затворим железницата — изтри си очите баба Кръогер.

ПЛУВАЩИТЕ ПРИЗРАЦИ

Никой не забеляза в тоя час трите странни фигури, които с енергични движения плуваха по течението. Едва когато ги застигна една корабна вълна, Вещицата запръхтя и запуфтя.

— Не мога повече — изстена тя, — дрехата ми тежи и ме дърпа надолу.

— Дръж се, братовчедке — извика Великана и изостана малко. При неговата дължина краката му веднага намериха опора на дъното. Той сграбчи бедната старица, раз-два, и отрязва полата ѝ малко под коляното.

— Ножът ми! Хубавият ми нож! — завайка се той, но ножът вече беше потънал в тинестото дъно.

— Врели-некипели! — скастри го Румпелцилцхен.

— Какво е един нож? Скоро ще имаме мечове, коне и оръженосци.

И тримата заплуваха малко по-спокойно.

— Въздух, слънце и синьо небе! — блажено въздъхна Вещицата. — Колко е хубаво, че най-после се измъкнахме от оная тъмница! Внимавайте само да не ни хванат пак хората! Бързо, бързо! Усещам прилив на сили!

— Аз пък не — изпъшка Великана и се обърна по гръб. — Мъчи ме глад!

— Май само за корема си мислиш? — изсъска Румпелшилцхен.
— Бързо, продължавай да плуваш, стари гладнико!
Но Великана повдигна глава и се ококори. Беше видял нещо.

Господин Пизике вече няколко часа седеше в рибарската си лодка. Него ден рибите нямаха особено желание да кълват. На няколкото дребосъка, които се мятаха в кошчето, щеше да се зарадва най-много котката на съседите. Изведнъж пръчката в ръката му се опъна. На куката се беше хванала огромна риба. „Има половин кило — зарадва се господин Пизике, — тая вечер ще я опържа в масло.“ Тъкмо се канеше внимателно да я свали от куката, когато от водата се показва огромна мъжка глава със сплътсени коси и диво святкащи очи.

— По дяволите! — изкрещя господин Пизике. — Ама че ме изплашихте!

— Дай ми рибката — избоботи странният мъж.

— Май ви хлопа дъската — отвърна щастливият рибар.

Мъжът обаче бързо пресегна през борда, дръпна рибата от куката и на четири-пет хапки я изяде до шушка заедно с главата, опашката и костите.

Господин Пизике бе наблюдавал всичко това, онемял от ярост. Едва сега мозъкът му проработи и даде съответни команди на мускулите. Той грабна едно весло и удари с него Великана по главата. Великана изчезна за секунда, но веднага се появи отново, изплю в лицето на рибаря цял фонтан и заплашително изрече:

— Ти ме удари! Удари ме ти!

Преди господин Пизике да си поеме дъх, огромният мъж сграбчи с грамадните си ръце рибарската лодка, вдигна я във въздуха и я обърна заедно със собственика ѝ.

Когато господин Пизике отново се появи на повърхността, пръхтейки и плюейки вода, той не повярва на очите си. Зад лодката видя три страшни глави: крадеца на риба, една старица и едно човече със злобен поглед и дълга брада. Устните им зееха и те така ужасно се кикотеха, че се чуваше далеч по реката.

— Помощ! — изрева господин Пизике и бързо заплува към ресторанта „Ценер“. — Помощ!

Никой обаче не го чу, защото тъкмо в този момент в ресторантската градина свиреше духовият оркестър.

Най-сетне трите призрака се успокоиха и Вещицата рече:

— Май сбъркахме. Сега ще прати гонители подире ни.

— Врели-некипели! — обади се Румпелшилцхен. — Все ще се скрием някъде, братовчедке.

Мълчаливо продължиха да плуват. Изведнъж Великана повдигна глава и се взря в близкия бряг.

— Я вижте, братовчеди, остров от желязо!

— Струва ми се по-скоро — каза Румпелшилцхен, — че това е малък замък, има дори куличка.

Но това беше само добрият стар влекач „Вилибалд“. Бяха го завързали за брега след последното му пътуване, когато се появиха много по-мощните влекачи, и сега „Вилибалд“ чакаше тук да го претопят някой ден.

Пръв Великана прескочи счупения парапет. Протегна ръка на Вещицата и издърпа задъханата женица на борда. Хвана малкото човече за колана, разлюля го със смях и го пусна върху един стар сандък.

— Хей, тиквеник! — изруга дребосъкът. — Май не знаеш кой стои пред тебе!

— Ама наистина ти не си никой друг, а...

— Спри! — сръза го джуджето. — Ако назовеш името ми, трябва да се разкъсам на две!

— Не се карайте, братовчеди — зъбите на Вещицата потракваха от студ. — Нека първо изсъхнем, а после да се посъветваме.

— Да изсъхнем? Хо-хо! — разсмя се Великана, пое дълбоко въздух и така силно духна в косите и дрехите на другите двама, че се вдигна облак пара, която отнесе със себе си цялата влага.

— Ах, какъв благодат, мили братовчеди — въздъхна Вещицата. — Колко дълго ми липсваше мъничко любезност!

Великана се захили смутено.

— Аз изобщо съм добър, когато не ме дразнят. Можете да ми викате така, както ме наричаше майка преди стотици години.

Вещицата кимна.

— А как се казваш?

— Ото... — Великана наведе голямата си глава и промърмори: — В оная ужасна дупка с крещящи хора винаги ме беше малко страх от тебе, Вещице.

Тя се усмихна.

— Не ме наричай вещице. Не ми е приятно. Казвайте ми по-добре Ема, ти — също, джудже!

Малкото човече тупна с крак по земята и изграчи възмутено:

— Джудже! Знаете ли, че съм най-великият сред нас!

Великана сложи тежката си лапа върху рамото му.

— Много добре знаем кой си. — Той леко го разтърси. — Е, да кажем ли? Искаме да видим наистина ли ще го направиш.

Дребосъкът ядосано се отскубна.

— Не съм тоя, за когото ме смятате. Пошегувах се преди малко. Княз съм от род благороден, но... е, можете да ми казвате просто Румпи.

— Тихо, братовчеди — прошепна Ема и се сниши зад парапета. — Виждате ли корабчето? Движи се без весла и платна. Те са по дирите ни, искат да ни хванат.

— Мога да обърна и други кораби — изръмжа Ото, но също се скри.

Недалеч от влекача мина моторната лодка на речната полиция. От радиоприемника прозвуча глас:

— ... заплашили един рибар и обърнали лодката му. Следва описание на лицата: първо, огромен мъж, висок около два метра и петдесет, с тъмна сплъстена коса; второ, дребно старо човече, най-много метър и двайсет, с дълга червеникава брада; трето, гърбава старица с телени очила и нос на кукумявка. Внимание, другари, от търсените може да се очаква всичко...

Моторната лодка обърна. Призраците колебливо подадоха глави и се спогледаха смутени. Ото трепереше целият.

— Ще ни хванат, а ако трябва, ще изпратят насреща ни цяла армия. Но аз не искам да се върна в онази ужасна дупка.

— Врели-некипели — обади се Румпелцилцхен, — те не знаят нашата тайна. Ще укрепим стария воден замък и ще се защитаваме. Кажи, Ема, не можеш ли да ни направиш невидими?

Ема поклати глава.

— Усещам нещо от старата си вълшебна сила, но трябва да я използваме мъдро. Няма нужда да ставаме невидими. Трябва само да заприличаваме на хората.

— Хо-хо, нищо по-лесно от това! — извика Ото, сграбчи Джуджето и с един замах отскубна брадата му.

Румпи се разкрещя, заудря с крачета, бълвайки заплахи.

Изведнъж наоколо се разнесоха нежни звуци. Румпи и Ото изплашено погледнаха Вещицата, която беше вдигнала очилата на

челото си. Очите ѝ изпускаха синкави искри. Като ударени от гръм, двата призрака паднаха върху дъските на кораба. Румпи пръв се съвзе и помогна на пышкащия Ото да се изправи на крака. За тяхна изненада вече нямаше джудже и великан. Сега те представляваха двама съвсем обикновени мъже, макар и доста различни. Ако вместо призраци бяха боксьори, единият щеше да се състезава в категория муха, а другият — в тежка. Както все още учудено се разглеждаха, погледите им се спряха върху Вещицата и двамата възкликнаха очаровани. Гърбицата и носът на кукумявка бяха изчезнали. Ема се беше превърнала в представителна млада дама — въпреки окъсаните си дрехи. Но и двамата господа не бяха облечени по последна мода.

— Да се държим един за друг, братовчеди — произнесе Ема тържествено. — Само обединени сме силни и могъщи. Нека дружно обсъдим какво ще правим занапред. Всеки да каже какво желае!

Ото не размишлява дълго.

— Хубаво ядене, хубаво пиене и весел живот. — И той силно потупа корема си.

Румпи само му хвърли презрителен поглед.

— Винаги съм имал по-висши помисли. Могъщество и слава! — това е моят девиз! И освен това достатъчно злато и пари, за да си купя онова, което не ми е съдено да извоювам.

Ема тъжно се усмихна.

— Ние сме свързани навеки, защото сме призраци, а не хора. Никога няма да се върна в оная боботеща дупка, която те наричат влакче на ужасите. Желанието ми е по-голямо от вашето, но затова пък неизпълнимо.

— Кажи ни го, мила Ема — помоли Ото.

— Искам — тихо рече Ема — да стана още веднъж истински човек.

— Хо-хо-хо! — прогърмя смехът на Ото.

— Хе-хе-хе! — врецеше Румпи като козел.

— Тихо! — изсъска Ема. — Разкрити сме.

Ото и Румпи боязливо погледнаха над парапета. Към влекача се приближаваше лодка с весла. В нея седяха Умбо и Тами.

— Малките дяволчета от железницата — изръмжа Румпи.

— Е, и какво — обади се Ото. — Как ще ни познаят?

— Ще ни познаят във всеки наш образ — замислено произнесе Ема.

ПРЕСЛЕДВАНЕТО ЗАПОЧВА

Лейтенант Мерценбехер веднага потегли с радиокола Тони 17 към лунапарка и изслуша разказа на притежателя на влакчето на ужасите Роберт Крьогер. Не можеше обаче да се каже, че много неща му станаха ясни. Три дървени фигури паднали в Шпрее и се понесли по течението на реката. Да, ама това беше работа на другарите от речната полиция. Само внучката на господин Крьогер да не се беше обаждала непрекъснато. Тя твърдеше, че тъй наречените призраци оживели и сами отплували, но възрастните, така или иначе, никога не биха повярвали на децата.

Самият лейтенант Мерценбехер имаше малка дъщеря и затова знаеше, че на тая възраст децата обичат малко да се изфукат.

— Не се тревожи — успокой я той, — ще върнем вашите бегълци.

Сега обаче седеше в стаята на майор Булерян, своя началник, и развълнувано говореше:

— Тук нещо не е наред! Лично разговарях с онзи рибар. Човекът не беше нито пъян, нито луд, само страшно изплашен. Описанието абсолютно съвпада с това на изчезналите кукли. Нещо е станало с тях. Дървените фигури не ядат риба и не се смеят.

Майор Булерян подръпваше крайчеца на лявото си ухо. Така правеше винаги, когато напрегнато размишляваше. Сътрудниците му твърдяха, че то вече е малко по-дълго от дясното.

— Скъпи другарю Мерценбехер, живеем във века на компютрите, космическите сонди и бензиностанциите на самообслужване, а вие ми разказвате някакви детски приказки. Май е трябвало да станете писател, а не криминалист. Имам чувството, че някой иска да ви изиграе. — Но като забеляза смутеното лице на лейтенанта, добави: — Разбира се, основно трябва да проучим тази работа. Най-добре още веднъж да поговорите с трите деца. Предполагам, че плуващите... предмети скоро ще бъдат уловени някъде. Във всеки случай обявете издирване и поемете нещата в свои ръце.

На касата на Крьогеровата железница висеше голяма табела:

Затворено поради технически причини!

Собственикът

Деца и възрастни четяха написаното и разочаровани продължаваха пътя си. Дядо Крьогер седеше на един стол пред фургона и навъсен наблюдаваше как жена му простира прането. Пиеше бира, нещо, което никога не му се случваше посред бял ден.

— Повярвай ми — изръмжа той, — без трите ни звезди железницата вече нищо не струва. Кой знае след колко време някой ще ми направи нови призраци!

Кекс беше клекнала до него в тревата, притискаше плюшеното мече Ервин до себе си и примигваше към дядо си с разплакани очи.

— Може би ще се върнат сами — Гласът ѝ беше слаб като на пиленце. Но не получи отговор.

Умбо и Тами се въртяха около телената ограда и с неприятно чувство поглеждаха към фургона.

— Положението е напечено — измърмори Тами и след малко добави: — Да донеса ли по един сандвич? Умирам от глад.

— Глупости — отвърна Умбо. — Трябва да намерим тия уроди.

— Как? — безпомощно попита Тами.

— Е, помисли логично. С мокрите си тежки парцали те няма да стигнат далече. Значи някъде трябва да излязат на брега.

— Но къде? — Тами недоумяваше.

Умбо се почука по челото.

— Разбира се, че на нашия бряг. Отсреща е електроцентралата, след нея затворът, а на тях сто на сто не им се ходи там. Ще вземем колелото на дядо. Аз ще седна отзад, а ти ще натискаш педалите, защото си по-як.

Двете момчета незабелязано се измъкнаха и потеглиха с колелото по крайбрежната улица. Тъй като постоянно се взираха в реката, Тами едва не се блъсна в трима възрастни пешеходци, една жена и двама мъже.

— Безсрамници! — разкреця се жената. — Така да ни изплашат! Ама това е, защото хлапетиите се шляят през ваканцията без надзор!

— Остави, майко — добродушно се обади по-високият от двамата мъже. — На тия години и ние не бяхме ангели.

— Извинете, моля — учтиво се обърна към тях Умбо, — но търсим три странни фигури. Да сте ги виждали случайно: една вещица, един великан и едно джудже?

— Това вече е прекалено! — изрева дребният мъж и хвана Умбо за ръката. — Да се подигравате с възрастни хора! Ние сме постигнали в живота си повече от вас. Как се казваш, негоднико, и къде живееш?

— Той се казва Август Свинебуз и живее на Марс, Млечен път номер 7 — извика Тами и така силно натисна педалите, че Умбо едва не падна от багажника.

Отначало нямаха никакъв успех в новите си роли на детективи. Много възпитано попитаха още трима-четирима за изчезналите фигури, но в най-добрия случай отговорът беше, че им хлопа едната дъска.

— Безсмислено е — рече Умбо. — Онези вече кой знае къде са.

— Такива типове правят впечатление — каза Тами. — Или искаш да се върнеш при дядо с празни ръце?

Умбо поклати глава и се замисли.

— Може би са спрели отсреща в Щралау. Оттам най-лесно могат да изчезнат незабелязано. Ще се справиш ли? — В погледа му се четеше съмнение.

Тами се ухили.

— Разбира се. Хайде, качвай се.

Задминавани от коли, те преминаха дългия мост над Шпрее. Някои шофьори им се заканваха. Двама души на колело! Имаха късмет, че не ги срещна полицаи.

Щралау е разположен на полуостров и някога е бил истинско рибарско село. По-късно тук се заселили много моряци и когато умирали, били погребвани на гробището с наклонената църквица. Щралау и днес изглежда така, както по времето на нашите праядовци.

Умбо и Тами спряха пред градинска ограда, на нея вече липсваха няколко летви. Впериха поглед в малката лодка, която се полюшваше върху вълните.

— Да я отвържем и да претърсим брега — предложи Тами.

Умбо се поколеба, но Тами вече се беше промушил през дупката и той предпазливо го последва. Изведнъж Тами се сниши и пошушна:

— Ама че работа! Лодката сигурно е на оня там.

Сега и Умбо забеляза възрастния мъж с морска фуражка и лула, който седеше с въдица на брега.

— Внимавай — прошепна Умбо, — ще опитаме иначе. — И той извика на рибаря: — Хей, господине!

Изненадан, човекът се обърна.

— Тук обикновено никой не минава. Какво искате?

— Сигурно някога сте били капитан.

Мъжът се усмихна.

— Не съвсем, момчето ми. Бях машинист на един влекач. Той имаше висок комин и когато минавахме под някой мост, трябваше да го сваляме. Но вие не знаете какво е това...

Умбо и Тами обичаха да слушат стари истории, но сега си бяха научили друго, особено Тами, който бе забелязал нещо на брега на отсрещния малък остров.

— Това там вашият стар влекач ли е? — изтърси той.

Човекът поклати глава.

— Моят беше много по-голям. Това са останките на „Вилибалд“. Отдавна трябваше да не е тук, в днешно време имат такава нужда от желязо.

От вълнение дишането на Умбо се учести. И той беше забелязал, че на стария кораб се движат три фигури. Докато обмисляше как да предума възрастния машинист, онзи неочаквано му се притече на помощ.

— Ако искате, идете с лодката дотам. Кога друг път ще видите истински влекач? — Той им подаде един катинар. — Завържете лодката със синджира, иначе ще я отнесе течението.

Колкото повече лодката приближаваше разрушения параход, толкова по-мълчалив ставаше Умбо.

— Няма жив човек. Кой знае какво сме видели.

— Шубе ли те е? — ухили се Тами. — Те са страхливци, иначе нямаше да офейкат.

С едно движение той се прехвърли на борда и с дългия синджир завърза лодката за парапета.

— Е-е-й!

Всички призраци добри лапат каша до зори!^[1] — извика дръзко.

Нищо не помръдна. Умбо събра смелост и последва брат си.

Трите призрака се бяха спотаили зад ръждясалия комин и наблюдаваха двете момчета, които предпазливо се приближаваха откъм предната палуба.

— Направи нещо! — изсъска Румпи на Великана. — Ти си най-силният.

Ото се размърда и мускулите му заиграха. Ема го сръга и му пошепна нещо в ухото. Приведен, Ото заобиколи рубката. Румпи не издържа. Последва Великана, като му шепнеше злобно:

— Трябва да се биеш, а не да бягаш!

Ото толкова силно блъсна дребосъка вътре в рубката, че той се препъна и едва успя да се хване за стария корабен звънец. Разнесе се продран звън.

— Ето ги! — изкрещя Тами и се спусна към рубката. Краката му се препънаха в стоманеното въже, което Вещицата беше опънала, и той се строполи и заохка. Умбо понечи да се притече на помощ на брат си, но Ема хвърли върху главите им някакъв вмирисан стар брезент. Преди двамата да се съвземат, Великана вече беше скъсал синджира. Трите призрака скочиха в лодката и Ото с мощни удари на веслата я подкара обратно към брега.

Умбо и Тами имаха щастие в нещастieto. Една млада двойка се разхождаше на водно колело и отблизо бе наблюдавала събитието. Наистина двамата нищо не можаха да проумеят, но когато чуха момчетата да викат за помощ, светкавично се насочиха към

разрушения кораб и взеха Умбо и Тами на колелото, въпреки че то всъщност бе предназначено за двама души.

Наистина младите хора не повярваха напълно на разказа на своите спътници, но независимо от това ги оставиха на полуостров Щралау.

— И не забравяйте да уведомите полицията! — извика Умбо след тях. — Търсете лейтенант Мерценбехер!

Призраците се бяха спотаили зад един храст. Засега се измъкнаха от преследвачите, но какво щеше да стане по-нататък? Зад тях се простираше реката, а пред тях — една поляна, на която не се виждаше жив човек.

— Тук е хубаво, братовчеди — обади се Вещицата. — Да изчакаме вечерта. Тогава всички хора си лягат и ние ще проучим какво има на сушата.

— Пак съм страшно гладен — изхленчи Ото. — Наблизо трябва да има село, където можем да поискаме от някоя добра жена чиния супа или парче хляб.

— Глупости! — обади се Румпи. — Не сме оживели, за да обикаляме като просяци. Щом са ме направили... е, такъв, какъвто съм, ще намеря слама и ще я изпреда на злато. С него във всички времена можем да купим онова, от което се нуждаем.

Изведнъж те уплашено се свиха още повече. Зададе се автобус и спря недалеч от тях. Всъщност тук беше последната спирка на линия 34. Шофьорът слезе и седна на една пейка.

— Жълта къща на колела — прошепна изненадано Ема. — Нещо като карета за цяла свита.

— А къде са конете? — осведоми се Румпи.

— Днес хората нямат нужда от коне. Каруците се движат по тяхна заповед. Спомни си за ужасните колички в оная гърмяща дупка. Не видяхте ли по реката огромните кораби без платна и бучащите железни птици на небето?

Ото обаче не откъсваше очи от шофьора, който ядеше сандвич и освен това пиеше кафе от един термос.

— Всъщност това е пътуваща гостилница. Попитайте господин гостилничаря, може да има и печени пилета.

— Само за това мислиш, тиквеник такъв! — скара му се Румпи. Великана сви юмрук.

— Ако още веднъж кажеш тиквеник...!

Ема сложи ръка на рамото му.

— Тихо! Таз кола може да ни отведе далеч оттук.

— Всъщност това е капан — Румпи проследи с поглед мъжа, който се качи и включи мотора.

Изведнъж Ема се сви още повече.

— Вижте, идват с железен кон.

Умбо и Тами слязоха от колелото и минаха съвсем близо покрай храста.

— Тук са слезли — Умбо посочи лодката. — Значи по посока към града.

— Няма ли първо да върнем лодката? — възрази Тами.

Докато все още се чудеха какво да правят, автобусът бавно потегли. Призраците се измъкнаха от скривалището си и се изпречиха на пътя му. Вратата се отвори и те се качиха.

Напразно момчетата тичаха подир автобуса, размахваха ръце и викаха:

— Веднага спрете! Вътре има призраци!

Ема, Ото и Румпи мълчаливо се свиха на седалката и учудено гледаха огромните къщи и многобройните коли без коне, които преминаваха покрай прозорците. Скоро се качиха и други хора. Странните им възгласи съвсем объркаха призраците.

— Не се блъскай тъй, идиот такъв!

— Ей, извади си крака от чантата ми!

— Хайде, бутай се навътре!

— Ама че жегга!

Неколцина ученици посочиха странните образи и се изкикотиха.

— Може би е някакво работно облекло — предположи едно момче.

— Приличат на някогашни просяци — обади се едно момиче.

Румпи подскочи и изсъска:

— Просяци ли!

Но Ема енергично го върна на мястото му. Положението стана сериозно, когато се качи контрольорка. Тя се насочи първо към призраците, защото бяха седнали непосредствено зад вратата.

— Моля, вашите билети!

Ема заби нос в прозореца. Ото тъпо гледаше пред себе си. Румпи обаче спокойно рече:

— Върви си по пътя, добра жено!

Контрольорката, която познаваше всички номера на пътниците без билет, повтори високо:

— Моля, вашите билети!

Другите пътници постепенно наостриха уши.

Ото леко се поклони.

— Нямаме котлети, добра жено. Не сме месари. Хората наоколо се разсмяха.

— Не си правете шеги! — Контрольорката загуби търпение. — Щом пътувате с автобус, трябва да си платите.

Румпи обърна джобовете си.

— Ние сме бедни хора. Но дайте ми слама. Ще я изпреда на злато.

— Тоя още чете приказки — изсмя се едно момче.

— И си мисли, че е Румпелшилцхен.

Контрольорката се помъчи да остане сериозна.

— Стига глупости! У нас няма толкова бедни хора.

— Тя извади тефтера си. — Значи по десет марки от всеки.

От страх Ото зарони едри сълзи.

— Да не се бяхме качвали в тая дяволска кола! — изхленчи той.

Контрольорката изобщо не се трогна.

— Ще платите ли или не?

Ема се помъчи да запази достойнство.

— На кого е този... автобус?

Нахалното момче отново се изсмя.

— На всички нас, това е народна собственост, лелче.

Вещицата подигравателно изглежда пътниците.

— Ако е на всички ви, защо тогава пуснахте пари в кутийката?

Сега се разсмяха почти всички пътници, а едно момиче се провикна:

— Тия май са от времето на Хензел и Гретел!

Някаква възрастна жена се надигна и започна да рови в чантата си.

— Мога да ви дам пари за билети — съчувствено се обърна тя към Ема, — и аз съм си забравяла портмонето.

— Никаква милост към пътници без билет — строго каза контрольорката и три пъти натисна бутона за спиране.

Автобусът спря тъй рязко, че Ото падна на колене точно пред контрольорката.

— Смилете се! — умолително произнесе той.

Такова нещо не се беше случвало на жената през нейните седемнайсет години служба.

— Вие май не сте с всичкия си. Няма да ви искам документите! — каза тя после спокойно. — Веднага слизайте!

Ема и Ото побързаха да изпълнят това нареждане, но Румпи злобно изръмжа:

— Не се подчинявам на жени!

Вълна от смях заля автобуса, а шофьорът сграбчи ритация дребосък, грубо го свали на тротоара и отново седна зад кормилото.

— Спокойно, братовчеде! — прошепна Вещицата на Румпи. — Скоро ще научим техните нрави и обичаи.

Междувременно лейтенант Мерценбехер се беше върнал в лунапарка. Но нито старите Крьогерови, нито Кекс можаха да му кажат нещо ново — освен че на всичко отгоре Умбо и Тами бяха изчезнали. А тъкмо с тях двамата искаше да разговаря лейтенантът. Докато размишляваше дали да не разгледа влакчето на ужасите, обади се по радиотелефона. Ставаше дума за някакво водно колело, един стар влакчар, една открадната лодка и три изчезнали призрака. Звучеше доста неправдоподобно, но лейтенантът искаше да провери всичко.

— Карай към Щралау! — заповяда той на старшина Данапел, шофьора, и се обърна към Кекс. — Идваш с нас. Заедно ще намерим братята ти. Ако ме пращат за зелен хайвер, ще им се случи случка!

Колата се понесе със съскане по завоите. Синята лампа и сирената караха другите превозни средства страхливо да се отдръпват. Кекс щеше да се пръсне от гордост и не откъсваше поглед от смелчагата на волана. Внезапно той така рязко спря, че Кекс за малко не падна от седалката. Данапел блъсна вратата и се затича към две момчета, които седяха на едно колело.

— На вашите години трябва да знаете, че това превозно средство не е за двама души.

— Искяхме само...

— Млък! Сега говоря аз.

— Само че не много дълго! — обади се Тами. — Иначе духовете ще офейкат.

Лейтенантът свали стъклото на прозореца и се провикна:

— Всички, които се наричат Крьогер, да се качват! И не забравяйте колелото!

След като изслуша момчетата, лейтенантът заповяда на Данапел да се движи точно по линията на автобус 34 и извика още две радиоколи на помощ. Но вече бе минало много време.

Междувременно автобусът беше стигнал другата крайна спирка. Шофьорът седеше на една пейка, развиваше втория си сандвич и се

изненада, когато три полицейски коли заобиколиха автобуса му.

Той с готовност разказа на лейтенанта какво се беше случило по време на последния му рейс. В състояние бе и да опише съвсем точно трите лица, за които ставаше дума.

Лейтенант Мерценбехер замислено се вторачи в децата. В този момент той реши да гледа по-сериозно на тях и на цялата история.

— Сега отиваме в управлението и ще издействаме заповед за издирването им.

— Може ли да дойдем и ние? — колебливо попита Умбо.

— Може — лейтенантът се засмя: — Дори трябва. Вие сте най-важните ми свидетели.

Призраците вървяха по улицата като замаяни и се стряскаха всеки път, когато покрай тях профучаваше някоя кола. Пред един магазин за плодове и зеленчуци съзряха щайги със сочни жълто-зелени ябълки и тогава Ото не можа да се сдържи. Протегна ръка и напъха пет ябълки под жилетката си. Но управителят забеляза кражбата и изхвъркна навън, като ругаеше. Тримата побягнаха напосоки, а пазителят на ябълките се отказа от преследването още на другия ъгъл, точно пред входа на метрото. Там Вещицата бе отвела двамата си спътници.

— Бързо в подземиято! По-сигурно е!

Сега стояха на препълнения перон, в часа на най-голямото движение, наблюдаваха как хората слизат и се качват по стълбите на двата изхода и страхливо се притискаха към стената на будката за вестници. В тази блъсканица дори три толкова странни фигури не правеха впечатление.

— Трябва да се държим точно като тях — прошепна Вещицата на двамата си спътници.

— Какво искат всички тия хора? — попита Ото учудено. — Дали тук скоро ще поднесат ядене?

Румпи обаче се вълнуваше от съвсем други мисли.

— Ако можем да ги прогоним на слънчева светлина, хубавият дворец ще остане само за нас.

В този момент се зададе влак и с двата си фара, които горяха като дяволски очи, и с мощното си боботене изплаши призраците почти до

смърт.

Ото закри с ръце лицето си и измърмори, треперейки от страх:

— Милост! Милост, господарю на всички духове!

Ема го сръга в ребрата.

— Я погледни по-добре, гламчо! Това е просто един пораснал автобус.

Пътниците се блъскаха на тълпи пред вратите, пречеха на слизащите и всички наведнъж нахлуха в почти празния вагон.

Румпи злорадо тупна с краче и се изкиска:

— Ей сега ще се сбият.

В този момент обаче го стресна гласът на началник-гарата от високоговорителя:

— Посока Зоологическата градина — отдръпни се от вратите!

Ото с уважение погледна нагоре.

— Господарят на този дворец се обърна към нас, но какво искаше?

Вещицата се почеса зад ухото.

— Внимавайте! Може би още веднъж ще дойде някой такъв автобус. Тогава напред, братовчеди!

— Но ако навеки ни отвлече в мрачния рудник? — възрази Румпи.

Ото се бе поотдалечил и наблюдаваше хората, които на самообслужване купуваха „Берлинер цайтунг ам абенд“. На третия път сам посегна, седна на една пейка и несръчно отвори вестника, като се опитваше да подражава на мъжа до себе си. Непознатият изненадано го загледа, защото му направи впечатление, че чудакият държи вестника наопаки. На страницата имаше снимка на голям кораб с платна.

— Какво ново, съседе? — ухили се мъжът.

Ото развълнувано посочи вестника.

— Един кораб се е обърнал.

Мъжът почука с пръст по челото си и стана.

Ото ядосано смачка вестника и го хвърли на земята. Тогава другият заплашително рече:

— Ей! И вкъщи ли правите така? — И заповеднически посочи кошчето, в което имаше и други вестници.

Ото изръмжа, наведе се и напъха вечерния вестник в кошчето за боклук. Някой го дръпна за ръкава и той стреснато подскочи. Но беше

Вещицата.

— Внимавай! — изсъска тя. — Идва пак. И не прави път на другите, иначе ще бием на очи.

И Ото направи каквото може. Щом се появи влакът по посока на Александерплац, Великана бързо пое въздух, разпери ръце и като валяк намете хората във вагона, така че те се запремятаха един през друг. Изобщо не се изненадаха, бяха свикнали с това.

Когато след няколко спирки един призрачен глас отново заповяда: „Александерплац!“, тримата послушно последваха останалите пътници, но скоро се объркаха в лабиринта от стълби и коридори.

Румпи дръпна вещицата за ръкава и ядосано измърмори:

— Вървите ли вървите, но всъщност къде отиваме?

Ото спря.

— Искам да изляза от това подземие. Няма слънце, няма небе, задушавам се, мили боже.

Ема му намигна.

— Където има рудник, има и планини.

А от планинския масив

светът е още по-красив!

Хайларипи — хайлариф! — весело изпищя тя.

Някакъв мъж с дипломатическо куфарче изгледа Ема, поклати угрижено глава и попита:

— Не се ли чувствате добре, млада госпожо?

За щастие бързаше.

Румпи с любопитство загледа картинките, кошничките и чантичките във витрината на един магазин за художествени занаяти. Протегна ръка и се блъсна в стъклото.

— Сатанинско дело — измърмори той и продължи с отмерена крачка.

Изведнъж Ото спря и лицето му засия. Най-после и на него му беше хрумнала добра идея.

— Какво ще кажете, братовчеди, ако поискаме да ни отведат при царя на тая страна и му предложим услугите си?

Румпи подигравателно се захили:

— Врели-некипели! Още малко и сам ще стана цар, и тогава трябва да ми служите.

— Добре го рече — сграбчи го Ема за ръката, — но първо трябва да се измъкнем от тоя рудник. Иначе да си бяхме останали в оная боботеща дупка.

— Вижте! — Ото посочи ескалатора в края на коридора. — Там има истинска стълба. Сигурно води към светлината.

Но това беше ескалатор, който се задвижва едва тогава, когато пътникът пресече светлинната бариера пред първото стъпало. Тъй като призраците, разбира се, имат още по-малко понятие от фотоклетки и електроника, отколкото един тукашен ученик в четвърти клас, Румпи не предположи нищо лошо, когато сложи крак на първото стъпало.

Металната гъсенична верига се задвижи и понесе левия крак на Румпи, десният остана на твърда земя. Туп! — дребосъкът лежеше по лице, а Ема и Ото се запревиваха от смях.

— Помощ! Помощ! — изпищя Румпи. — Това не е стълба! Това е жива змейова опашка!

Ото се втурна натам, спъна се и той, отскочи назад и направи отчаян опит да слезе по стълбата.

— Какво се правите на идиоти! — изруга Вещицата. Скочи решително след другите двама и мигновено се приземи на задните си части.

Призраците викаха и се вайкаха един през друг. Всеки път, когато някой от тях успяваше да се изправи, другият го събаряше отново, търсейки опора, но въпреки всички „ах“ и „ох“ ескалаторът, каквато му е работата, изведе странните пътници на дневна светлина.

Една възрастна дама неодобрително поклати глава след тях и измърмори:

— Как може човек да е толкова пиян посред бял ден!

[1] Стиховете в книгата преведе Венцеслав Константинов. ↑

ТРЕВОГА НА „АЛЕКСАНДЕРПЛАЦ“

Когато се озоваха на „Александерплац“, трите призрака все още се движеха с малко несигурна походка и се помъчиха незабелязано да се смесят с минувачите. Изведнъж спряха уплашено, защото на пътя им се изпречиха момче и момиче.

— Имате ли значки, моля?

— Що? — ококори се Ото.

Момичето помисли и бавно произнесе:

— Brass mark... Emblem. Do you speak English?^[1] Ти знач-ка?

Призраците недоумяващо се спогледаха.

Ема първа се опомни и отговори в същия тон:

— Няма зна-чи. Ние не разбира ваш език, непознати дечица.

Румпи изглежда двамата намръщено.

— Кажете ни по-добре как се нарича тая страна и кой цар я управлява?

— Цар? — момчето не вярваше на ушите си. — Да не идвате от страната Мармеладия?

Румпи ядосано тупна с краче.

— Подиграваш ли ми се, хлапе?

Момчето дръпна момичето настрани.

— Да изчезваме! Тоя сякаш иска да ни ухапе.

И вече от сигурно разстояние се провикна:

— Нашият цар се казва Питиплач^[2] Първи!

Ото възхитен огледа широкия площад.

— Построил е огромни замъци и дворци. Къде ли живее цар Питиплач?

Румпи посочи телевизионната кула.

— Оттам може да гледа цялата си страна. Наистина могъщ владетел.

Ото надменно се засмя.

— Ами, някаква куличка. Искан ми се да я изтръгна и затова отново ще се превърна във великан.

Ема енергично поклати глава.

— Трябва да запазим образа си. Без дързости, братовчеди! Още не сме опознали всички вълшебни сили на новите хора. Спомнете си за живата стълба току-що!

Малко след това те седяха изтощени на ръба на фонтана пред Централния универсален магазин и хората постоянно ги заглеждаха. Някои им се присмиваха. Румпи вътрешно щеше да се пръсне от яд.

Вещицата обаче замислено рече:

— Подиграват ни се заради мизерното ни облекло. Огледайте се! Малки или големи, мъжлета или женички, те се носят по-различно и по-скромно от хората по наше време, но всички са облечени чисто и прилично.

— Право казваш, братовчедке Ема — обади се Ото. — Аз самият бих искал да имам такава дреха. И никой няма да ме зяпа тъй глупаво.

Румпи изръмжа и сведе поглед. Не му беше убягнало, че двама млади мъже от известно време мълчаливо и сериозно наблюдаваха тримата другари. Единият бързо се отдалечи, а другият се преструваше, че за пръв път вижда универсалния магазин.

— Изобщо искам да се махна — заяви Румпи. — Тук има повече народ, отколкото на панаир.

— Най-добре далеч в планините, те са ми по-познати — съгласи се с него Ема.

Ото енергично кимна.

— Да, да! Но как да стигнем там?

Междувременно децата на Крюгерови седяха в една стая на полицейското управление близо до „Александерплац“ и нетърпеливо

чакаха. Отначало не се случи нищо, само госпожица Хазе, секретарката на лейтенант Мерценбехер, им поднесе три бутилки лимонада и една чиния, пълна със сладкиши. Тами единствен веднага си напълни устата, а брат му и сестра му от вълнение не можаха да хапнат нито парче.

— Къде е лейтенант Мерценбехер? — осведоми се Умбо.

— На „Алекс“ — отвърна госпожица Хазе. — Там видели вашите духове.

— А защо — попита Тами с пълна уста — просто не ги арестува?

— Но как така? — възрази Кекс. — Арестуват се само истински престъпници, нали, госпожице Хазе?

Умбо почука с пръст по челото си.

— Ама че си тъпа. Трябва да ги хванат, защото иначе дядовото влакче на ужасите няма да работи.

— Първо — каза госпожица Хазе, — необходимо е да се установи дали заподозрените на „Алекс“ са идентични с вашите фигури.

— Тогава лейтенантът можеше да ни вземе — нацупи се Тами, — та ние ги познаваме най-добре.

— Лейтенантът сигурно е имал нещо предвид — отвърна младата дама в униформа. — Не си представям твърде добре всичко, но тези... е, призраци, трябва да са горе-долу толкова необуздани, колкото някой лъв, избягал от зоологическата градина. Вероятно ще се наложи да вземем предпазни мерки за населението.

— Във всеки случай тия гадове няма да стигнат далеч — произнесе се Тами и спокойно взе трето парче сладкиш.

— Веднага ще ги познаят по дъртите мутри.

Трите призрака все още седяха на ръба на фонтана, но вече бяха обзети от някакво странно напрежение. Вещицата присви очи като котка, която дебне пред миша дупка.

— Надигни се, Ото! — изсъска тя.

Великана стана и незабелязано пристъпи зад един едър мъж, който в тоя момент здравата беше захапал една наденичка. Устата на Ото се напълни със слюнка, но той се овладя. Мъжът носеше

елегантен сив летен костюм и светла спортна риза с отворена яка. Ото погледна Вещицата и едва забележимо кимна.

Ема вдигна очилата си на челото. От очите ѝ изскочиха искри. Внезапно мъжът за секунди загуби самото, ризата, чорапите и обувките си, сякаш невидими ръце ги бяха смъкнали от тялото му. Стоеше като ударен от гръм, бос, по потник и долни гащи. Наденичката падна от ръката му.

Никой не обърна внимание на Ото, който вместо в своите парцали изведнъж се оказа в дрехите на мъжа и те му стояха идеално. Бързо направи няколко крачки встрани. Човекът обаче от ужас захвапа пръста си, който беше потопил в горчица.

Минувачите веднага забелязаха полуголия мъж. Един кльощав младеж с червени джинси и износена фланелка подигравателно се

провикна:

— Внимание, хора! Модно ревю на „Алекс“! Баща ми показва нов модел следобедно облекло!

Той нито забеляза дебнещия го Румпи, нито видя как очите на Вещицата отново проблеснаха. С него се случи това, което бе сполетяло и едрият мъж. Докато объркано поглеждаше към плувките си, Румпи в червените джинси, надут като петел, се скри в тълпата, наобиколила жалкия младеж.

Хората се разсмяха и възбудено заговориха един през друг. Някой изкрещя:

— Хей, насам! Страхотно ревю!

Лейтенант Мерценбехер се опитваше да проникне във все постесняващия се кръг.

Някаква млада дама със супермодерна светла рокля и яркочервен колан изврещя на лейтенанта:

— Какво се блъскате така?

Секунда по-късно тя стоеше без рокля, само по сутиен и гащички. Гледаше лейтенанта, а лейтенантът нея. Лицето ѝ стана яркочервено, докато тълпата наоколо виеше и пицеше от удоволствие.

Изведнъж мъжът по долни гащи изрева:

— Оня тип там е с моите дрехи!

Младата дама проследи погледа му и изкрещя:

— Оная мръсница ми открадна роклята!

Тогава лейтенант Мерценбехер видя трите новоиздокарани призрака да бягат. Полуголите им жертви хукнаха подир тях, следвани от неколцина минувачи, към които се присъединяваха все нови и нови. За малко не събориха лейтенанта. Ревяха деца. Ругаеха хора. Лаеха кучета.

Лейтенант Мерценбехер извади свирката и остро изсвири. На секундата се появиха двама униформени полицаи, застанаха начело на преследвачите и се разкрещяха:

— Стой, спри!

Но призраците профучаха през площада, като бягаха на зигзаг, и се насочиха към входа на универсалния магазин. Цивилните лица, които лейтенант Мерценбехер предвидливо бе поставил на „Александерплац“, преградиха входа.

Обраният кльоцав младеж по плувки и двамата мъже в униформа бяха най-бързи. Настигнаха призраците и всъщност можеха да ги хванат. Те и се опитаха, но сякаш посегнаха към въздух. Същото се случи и на онези, които пазеха входа.

— Знам, че не звучи научно — казал после един от тях, — но тия същества наистина минаха през нас, без да ги усетим.

[1] Месингов знак... Емблема. Говорите ли английски? (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Герой от предаването „Лека нощ, деца“ на Телевизията на ГДР, който обича сладки неща. — Б.пр. ↑

ПРИЗРАЦИТЕ ПАЗАРУВАТ

Лейтенант Мерценбехер стоеше пред бюрото на майор Булерян и с удоволствие би си свалил шапката, тъй като бе плувнал в пот. Но беше на работа. Майорът не само пощипваше, той дърпаше ухото си. „Утре пак ще бъде с два сантиметра по-дълго“ — помисли лейтенантът, но високо каза:

— Заградени са всички изходи на универсалния магазин. На всеки етаж съм поставил по трима цивилни. Разбира се, трябва да внимаваме да не настъпи паника. През ваканцията там цари голямо оживление.

— Благодаря за информацията. Но все още не сте направили никакво предложение как да хванем тъй наречените призраци.

— Другарю майор, разрешете да попитам: вярвате ли в приказки?

Майор Булерян сбърчи чело.

— В детската градина ли се намирам или в полицейското управление?

Лейтенант Мерценбехер повдигна рамене.

— За съжаление трябва да установя, че ние, възрастните, не можем да хванем тия, тримата, защото вече не вярваме в приказки.

Майорът се надигна.

— Разбирам. Извънредните ситуации изискват извънредни действия. Повикайте децата!

Така Умбо, Тами и Кекс получиха много отговорна задача. Те бяха изпуснали призраците, значи те трябваше отново да ги хванат или поне да ги накарат доброволно да се върнат във влакчето на ужасите. Разбира се, полицията щеше да помогне на децата. Всички мерки щяха да се обсъдят с лейтенант Мерценбехер, който отговаряше за акцията.

За завист на другите двама Умбо пое радиотелефона, след като лейтенантът му обясни точно как да борава с него.

Умбо натисна бутона.

— Тук централа! Първи пост, обадете се!

После мина на приемане. От уреда прозвуча глас:

— Тук първи пост! Към централата: произшествия няма. Досега призраците не са забелязани.

— Това беше нашият цивилен другар, който се намира в партера при левия ескалатор — поясни лейтенантът. — А сега бързо към универсалния магазин.

Между многото купувачи трите наши призрака незабелязано се промъкваха покрай рафтовете на отдела за кожени изделия. Ема и Ото като всички останали носеха кошница. Ото постоянно се оглеждаше смаяно наоколо.

— Къде сме попаднали?

— Струва ми се — промълви Румпи, — че се намираме в съкровищницата на цар Питиплач.

— И тук могат да влизат толкова много хора? — недоумяваше Ото.

— Може би я отваря в определени дни за народа си — предположи Ема.

— Врели-некипели! — изсъска Румпи, нетърпящ възражение. — Всички тук са придворни съветници, графове и благороднички.

Той се стресна, когато една продавачка го побутна.

— Господине, вземете си кошница.

Ема и Ото отминаха, сякаш нямаха нищо общо с него, а Румпи попита продавачката:

— Защо, уважаема госпожице?

Тя ниско се поклони и отвърна:

— За да слага в нея господин графът всичко, което му хареса.

Румпи сграбчи една кошница и измърмори:

— Личи си, че съм от благородно потекло.

Той свали от рафта скъпа кожена чанта и на нейно място остави кошницата.

— Все пак — такава кошница е за селянки.

Внезапно усети удар в ребрата. Беше Ема.

— Още са по петите ни тия дяволчета — прошепна тя и посочи към ескалатора, където стояха Умбо, Тами и Кекс и нерешително се оглеждаха.

— Разбирате ли, братовчеди — сериозно каза Вещицата, — те търсят трима. Значи трябва да се разделим за малко. Внимание! Всеки от нас, колкото се може по-скоро, ще потърси в съкровищницата онова, което е нужно за из път. Щом намеря метла, ще ви дам знак и ще отлетим оттука.

И те бързо се пръснаха.

Умбо тъкмо се канеше да се качи с ескалатора на първия етаж, когато Кекс го дръпна за ръката.

— Не сме огледали всичко, както трябва.

— Стига приказки, кукло — рече Умбо, — те са при радиоапаратите и грамофоните. Какво по-просто — най-хубавите и скъпи вещи най-силно ще привлекат вниманието на призраците!

— Не се карайте — намеси се Тами. — Сега всеки от нас тръгва да ги търси и който ги намери, е най-великият. Аз съвсем точно знам къде ще заваря тия гадини.

При тия думи той изчезна.

— Ще видите какво ще стане! — обиди се Кекс. — Лейтенант Мерценбехер нареди да не се разделяме.

— Стига си пискала, Мики маус такъв! — И Умбо се качи на ескалатора.

Кекс остана сама. Имаше желание да се разреве. Родителите ѝ бяха на почивка и се печаха на плажа, без да подозират нищо. Влакчето на ужасите беше затворено. Баба и дядо седяха тъжни пред своя фургон. А Умбо и Тами се държаха така, сякаш бяха забравили кои са всъщност главните виновници за цялата бъркотия. Кекс преглътна

сълзите си и помисли: „А сега на работа, пък ако трябва, и сама ще хвана тия гадини!“

Вещицата стигна до рафтовете на отдел „Домашни потреби“. Измъкна една метла без дръжка, огледа я неодобрително и я върна обратно. На пътя ѝ се изпречи продавачката и Ема попита вежливо:

— Търся метла, голяма и много яка!

Него ден продавачката не беше в особено добро настроение. Тъкмо мислеше за двамата си сина, които постоянно носеха двойки и забележки заради лошо поведение. Затова измърмори:

— Тук продаваме само нормални неща. Ако имате толкова много боклук вкъщи, купете си прахосмукачка!

— Благодаря за съвета, добра жено — отвърна Ема, — а къде се дават тия прахометли?

Продавачката изгледа клиентката и поклати глава:

— Ама на мен не ми дават, за да ви търпя. На третия етаж, електроуреди.

Ема сложи ръка върху рамото ѝ и съчувствено попита:

— Защо си толкова нелюбезна, добра жено? Грижи ли имаш? Или пък дечицата ти са гладни?

Продавачката отблъсна ръката ѝ и изджафка:

— Да не ви хлопа дъската? Да не ви е изпила чавка акъла? Деца и глад? От небето ли сте паднали?

Ема предпочете да се отдалечи с гордо изправена глава, а продавачката се развика след нея:

— И после клиентите се чудят защо имаме лошо настроение!

На третия етаж Вещицата бързо намери щанда за прахосмукачки и внимателно се заслуша в обясненията, които продавачката даваше на една клиентка. Запитана за желанията ѝ, Ема направи усилие и с безразличие отговори:

— И аз искам една... е, как се казва... прахоядачка.

Жената леко се усмихна.

— Добре казано. С колелца или ръчна?

Ема се поколеба.

— Всъщност въздушна. С нея трябва да стигнем много нависоко.

Изведнъж я обзе неприятно чувство, чувство за приближаваща се опасност. Дори хората знаят какво е това. Ема бързо се обърна. Зад нея стоеше момиченцето от боботещата дупка. „Какво може да ми направи

— сама се успокои тя. — Никой не знае тайната ни.“ После пак се изви към продавачката.

— С тази ръчна прахосмукачка — тъкмо обясняваше тя — можете да чистите дори паяжини от тавана.

Вещицата с наслада облиза устните си.

— С хубави тлъсти паячета? М-м-м! Вземам я.

Кекс разтреперана наблюдаваше как продавачката настръхна, докато пишеше бележка. „Ама че беля — помисли Кекс, — съвсем сама съм. Ако поне Умбо с радиотелефона беше тук! Какво да правя?“ Вещицата сякаш отгатна мислите на момичето и се обърна. Кекс издържа подигравателния ѝ поглед, макар че я заля гореща вълна.

— Струва точно сто и шейсет марки — каза продавачката.

Ема поклати глава.

— Парите, мила жено — за нас са една такава работа. — Тя извади от деколтето си верижка с амулет. Той представляваше паяк, обсипан с червени камъчета. Кекс изненадано се вгледа. За пръв път виждаше верижката.

— Дай ми прахогълтачката — помоли Ема жената, — и ще получиш това. Носи щастие.

Продавачката никога не бе получавала подобно предложение. Не го намери за много остроумно, но учтиво рече:

— Ако сте си забравили портмонето, ще ви запазя прахосмукачката. На чие име, моля?

Тук Кекс не издържа.

— Не ѝ давайте нищо! — извика тя, а сърцето ѝ лудо заби. — Това е Вещицата!

— Не се ли срамуваш — строго каза продавачката — да говориш така на възрастни хора?

В този момент Вещицата грабна прахосмукачката от щанда и хукна. Тичайки, изкрещя тъй пронизително, че се чу на всички етажи:

— Във висините, братовчеди, във висините, хайларипи!

Малко след това в универсалния магазин настъпи невероятна бъркотия. Запищяха свирки и се разнесоха викове:

— Дръжте ги! Да не избягат!

Не само Кекс бе предизвикала тази акция. След като се раздели с другите двама, Тами се насочи право към отдела за хранителни стоки. Тук той бързо забеляза Великана, който се въртеше пред щанда за месо

и не откъсваше алчен поглед от него. Тами опря юмрук в гърба на нищо неподозиращия Ото и избоботи:

— Елате с мен! Арестуван сте!

Ото рязко се обърна, забеляза малчугана и така гръмко се разсмя, че останалите купувачи го загледаха. После набързо сложи Тами в една количка и я ритна толкова силно, че тя като ракета се понесе към касата, а той се пресегна към щанда. За секунди натъпка джобовете си с лебервурст, салам и филе и накрая окачи на врата си гирлянда от наденички.

Продавачът, едър мъж, като че ли си беше глътнал езика. Но после сграбчи брадвичката, с която разсичаше пържолите, и бавно излезе иззад тезгяха. Ото я дръпна от ръката му и така силно я заби в дъската за рязане, че разцепи дървото на две.

Но Тами вече тичаше към тях.

— Дръжте го! — изкрещя той. — Това е призрак!

Великана хукна с пляквата си, а Тами, месарят и всички клиенти, свидетели на странния инцидент, се понесоха по петите му.

А какво направи Румпи междувременно? Напълнил пътническата чанта с всевъзможни боклуци, накрая той откри на третия етаж щанда за модна бижутерия. С кикот се нахвърли върху лъскавите дрънкулки и си окачи наведнъж няколко гердана от мъниста.

— Накитите на цар Питиплач ми принадлежат — измърмори той.

Когато забеляза, че две млади момичета го наблюдават и се подхилкват, той ги подкани:

— Вземете си, хубавици! Щом вярно ми служите, и вие трябва да получите своето.

— Върви си вкъщи, чичо — без никакво уважение рече едното на дребосъка, — иначе някой ще те прибере в чантата си.

Румпи им хвърли гневен поглед.

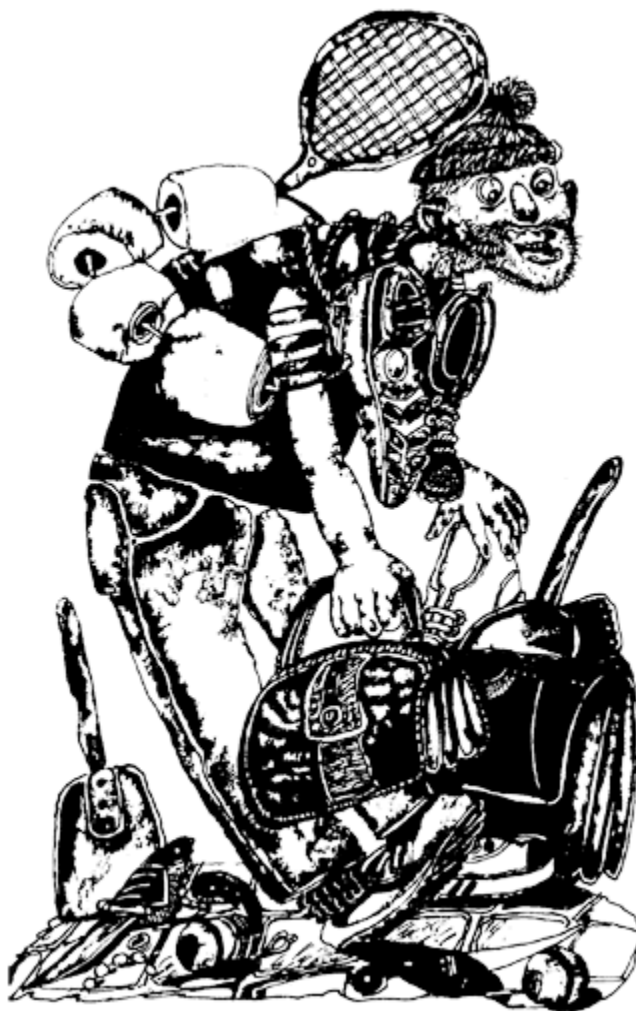
— Вие май не знаете кой стои пред вас?

Изведнъж до него изникна Умбо, сграбчи го за ръкава и дръзко се провикна:

— Аз знам и ако кажа, трябва да се разкъсаш по средата!

— Почакай, човеко! — изсъска заплашително Румпи и приближи десния си показалец до носа на момчето. Върхът на пръста му се нажежи. Издигна се тънка струйка бял дим и влезе в носа на Умбо. Той се закашля.

Момичетата изпищяха. Продавачката се спусна към тях и Румпи изтърси съдържанието на чантата в нозете ѝ. Какво ли само не падна от нея — топка, тиган, три обувки, лопата за въглища, три бъркалки, два кухненски ножа, шапка с пискюл, две топчета тоалетна хартия...

Преди другите да се опомнят, Румпи напъха в чантата толкова гердани, пръстени и гривни, колкото успя да сграбчи, и понечи да избяга. Но Умбо се изпречи на пътя му. Бързо натисна копчето на радиотелефона и възбудено изрече:

— Ало, централа! Ало, централа! Хванах Румпелшилцхен. Задържам го на щанда за бижутерия. Моля...

Повече не можа да каже. Със злобен кикот Румпи измъкна уреда от ръката му, блъсна го и хукна да бяга. Като от високоговорител в магазина се разнесе гласът на Вещицата:

— Във висините, братовчеди! Във висините! Хайларипи!

Трудно може да се опише каква бъркотия настана в следващите минути по всички стълби и коридори на магазина. Отвсякъде се чуваха виковете:

— Дръжте крадеца!

Но трудно можеше да се разбере кой кого преследва, защото имаше трима крадци, които отчаяно се промъкваха между търкалящите се наоколо купувачи, продавачи и полицаи към последния етаж. Румпи загуби при преследването чантата си. Великана спаси само няколко салама от плячката си. Единствена Вещицата стискаше здраво прахосмукачката, въпреки че Кекс беше по петите ѝ.

Лейтенант Мерценбехер стигна последния етаж. Искаше да пресече пътя на призраците. С него беше един полицай, който водеше едно от най-добрите полицейски кучета на Берлин.

Ема, Ото и Румпи вече имаха малка преднина.

— Цезар, дръж! — извика полицаят.

Едрото овчарско куче изфуча напред. Но на три крачки от призраците спря, сви опашка и с жалостиво скимтене се върна при господаря си.

Лейтенант Мерценбехер извади служебния си пистолет и се изправи сам срещу бегълците. Другарите му междувременно бяха затворили етажа. Само Умбо, Тами и Кекс бяха успели да се промъкнат.

— Които и да сте — спокойно се обърна лейтенантът към призраците, — предайте се! Не можете да се измъкнете оттук.

И той сякаш имаше право. От едната страна полицаите, от другата желязна решетъчна врата, зад която една стълба водеше към покрива на магазина. Напразно Ото блъскаше по вратата. Тя бе заключена и не се поддаваше дори на великанската му сила.

— Още не са ни хванали — пошушна Румпи на Вещицата, — хайде, направи магията си и аз ще ви покажа на какво съм способен!

Ема вдигна очилата на челото си. В очите ѝ проблеснаха синкавите светкавици. Чу се слаб пукот и гъста мъгла изпълни помещението.

Призраците се закашляха и заподсмърчаха. Някой изкрещя:

— Отворете прозорците!

Лесно беше да се каже. Модерният универсален магазин нямаше нито един прозорец. Лейтенант Мерценбехер се докопа до пожарогасителя и насочи бялата струя в мъглата, обаче нямаше никакъв ефект и той скоро се отказа. Тогава, разбира се, не предполагаше, че е на крачка от тайната на призраците.

Румпи доближи десния си показалец до решетката, така че се разнесоха искри. Бялата жар на върха на пръста му разтопи железните пръчки, сякаш бяха от масло.

Най-после облакът изчезна, но с него и тройката призраци. Не можеше да се каже, че на полицаите под ръководството на лейтенант Мерценбехер им бе много приятно, когато видяха разбитата, все още димяща врата. По радиотелефона докладваха на майор Булерян за изхода на акцията и лейтенант Мерценбехер помоли за нови указания.

— Какво значи призраци! — изкрещя майорът. — С електрожен могат да си служат много хора и димният патрон не е нищо особено. Тия тримата няма да се измъкнат втори път. От покрива има само един изход — капакът за долу! Опънете под него здрава мрежа! Идеята ви с децата май не беше много добра, другарю лейтенант. Как се чувстват тримата млади герои?

Едва сега лейтенантът се сети за децата, но откри само Умбо и Тами. Бяха се сврели в един ъгъл и гък не казваха. Умбо бе страшно разстроен, понеже бе позволил да му отмъкнат радиотелефона.

— А къде е сестра ви? — осведоми се лейтенантът.

— Тя ли — пренебрежително отвърна Тами, — сигурно се е изпарила надолу. Щом стане опасно, подмокрят гащите.

На плоския покрив на универсалния магазин седяха трите призрака и учудено разглеждаха градския център от висините.

Вещицата протегна ръце и блажено въздъхна:

— Какъв странен град! Но успяхме да се измъкнем от клопката на гонителите. Сега вече никой не може да ни спре.

— Жалко, че изпуснах златното съкровище! — изхленчи Румпи.

— По-добре свободен, отколкото богат — Ото изпразни джобовете си от наденичките. — Да се подкрепим за из път. Хайде, братовчеди!

Ема плахо отхапа от една наденичка и се зарадва:

— Вижте, още мога да ям като истински човек и как ми се услажда!

Румпи я сръга в ребрата.

— Това ли е най-важното? По-добре покажи метлата си!

Ема със задоволство поглади прахосмукачката и гордо заяви:

— Модерните вещици пътуват с такива прахоревачки.

Румпи, който не обичаше да го правят на глупак, подигравателно се усмихна.

— Как лети това нещо?

Ема несигурно опипа прахосмукачката.

— Винаги съм се издигала от равно поле. Тук наоколо има толкова много кули.

— Врели-некипели! Страхуваш се, че вълшебната метла няма да полети.

— Къде изобщо отиваме? — намеси се Ото. — Нали не на сборището на вещиците?

Ема поклати глава.

— Какво ще търсим на оная гола, негостоприемна скала, където обикалят само гарвани? Не много далеч оттам, пак в планината Харц, има огромен замък. Смелият сокол е неговият герб. Този замък ще ни бъде сигурно убежище.

По изключение Румпи веднага се съгласи с нея.

— Замък! Ще го превземем и оттам ще завладеем страната.

През цялото време той си играеше с радиотелефона. Изведнъж на покрива ясно прозвуча гласът на лейтенант Мерценбехер.

— Мрежата е опъната. Не могат да се върнат обратно. След малко нападаме отвън. На път са три пожарни коли с високи стълби.

Румпи ужасен захвърли отвратителната кутийка и скочи.

— Чухте ли? — изкрещя той. — Какво чакате? Ще се спасим само ако излетим бързо. Как можеш да ядеш сега, глупако? — И той измъкна наядения салам от устата на Великана и го запрати надолу.

Ема възбудено крачеше насам-натам, като държеше в ръката си шнура с щепсела.

— Някъде го пъхаше жената — промърмори тя. Изведнъж видя съвсем близо пред себе си лицето на Румпи и нещо ѝ хрумна. Набърже пъхна щепсела в носа на дребосъка.

Той нададе страшен вой и яростно затупка с краче. В същия миг прахосмукачката силно изрева. Румпи млъкна от ужас. Утихна и прахосмукачката.

Лицето на Вещицата просветна. Тя сграбчи Румпи за слабичките раменца и го разтърси.

— Продължавай да ревеш, малки злосторнико! Гневът ти дава сила на моята метла!

Румпи отново заудря бясно с крачета и отново прахосмукачката изрева като звяр. На покрива стана толкова шумно, че призраците не забелязаха как Кекс се появи иззад една въздушна шахта и протегна ръка към радиотелефона. През цялото време тя ги бе наблюдавала с туптящо сърце. Сега натисна бутона и извика срещу шума:

— Другарю лейтенант! Другарю лейтенант! Бързо елате на покрива! Призраците отлитат!

— Качвайте се! — изкомандва Вещицата и възседна прахосмукачката, която вече се бе издигнала на половин метър от покрива. Румпи, все още с щепсела в носа, и Ото се наместиха зад нея.

Когато лейтенант Мерценбехер заедно с четирима полицаи, Умбо и Тами се втурнаха на покрива, пред очите им се разкри невероятна картина: високо над „Александерплац“ се носеше прахосмукачката с трите призрака.

Тами пръв се обади:

— Тия просто са бомба!

Като наруши устава, лейтенант Мерценбехер свали фуражката си и избърса потта от челото си.

— Тоя път загубихме. Кой знае къде ще отлетят.

Кекс се промъкна напред и гордо заяви:

— Аз знам.

БЯГСТВО В ПЛАНИНИТЕ

Лейтенант Мерценбехер беше върнал децата на баба и дядо им в лунапарка и бе обсъдил всичко с тях. Отказа поканата на баба Крьогер за вечеря. Отново трябвало да отиде на летище Шьонефелд, за да проследи по-нататъшния курс на призраците.

На сбогуване силно разтърси ръцете на своите нови приятелчета.

— Бихте се храбро, особено Кекс. Утре потегляме в атака.

— А защо не още днес? — умолително се обади Умбо, малко разочарован, че не се е проявил както трябва.

— Изобщо не сме уморени.

— И детективите имат нужда от сън — засмя се лейтенантът.

След подробно проучване на всички факти и предположения майор Булерян реши лейтенант Мерценбехер да замине на другата сутрин заедно с господин Крьогер и внуците му за замъка Фалкенщайн. Установи се, че дядо Крьогер добре познава директора на държавния музей „Замък Фалкенщайн“. Освен това майорът сметна, че е правилно да не оставя децата без наблюдение. Чакаше ги трудна задача. Само те можеха да върнат призраците обратно. На това мнение бе дори един известен специалист по приказки от Академията на науките, с който майорът се беше посъветвал.

— Много странно — каза професор Хаухехел, като клатеше глава. — Вещицата, Великана и Румпелцилцхен. Всеки поотделно не би представлявал нищо особено, но в случая тримата се явяват заедно. Чувал съм нещо за такова предание. Много глупаво, че не мога да си го спомня. Сякаш историята ставаше в Харц. Странно, много странно!

Тази вечер децата не млъкваха. Твърде много неща се бяха случили за кратко време. Освен това ги занимаваше мисълта за предстоящото приключение.

— Като ви гледам, бандити такива — намигна на внучетата си дядо Крьогер, — чак ми се струва, че сте измислили всичко това, понеже ви е било много скучно в добрата ми стара железница. А сега марш да спите! И ако може, по-бързичко!

След малко тримата вече си бяха легнали в палатката. Умбо тайно бе отмъкнал от дядо си маршрутната карта „Харц и околностите“ и я изучаваше на светлината на джобно фенерче.

— Около замъка няма нищо — прошепна той. — Най-близкият град е доста отдалечен. Вижте, натам водят само две пътеки, едната от долината на Зелке, а другата отгоре. Дядо казва, че в местността има истински елени.

— Да си взема ли боксовите ръкавици? — тихо попита Тами.

— Глупости! — отвърна Умбо. — В краен случай ще удрияш така. Фенерче, джобно ножче и малко връв. Повече не ни трябва.

— Все пак ще взема и моя Ервин — сънено измърмори Кекс.

— Да пътуваш с плюшено мече като бебе — подигра й се Умбо. — Я си остани по-добре вкъщи, кукличке.

— Ама че си подъл — възмути се Кекс. — Ако не бях аз, никой нямаше да знае къде са отишли тия гадини. — И тя се измъкна от палатката.

— Права е — отбеляза Тами. — Къде отиваш?

— Къде другаде? Да пишка — каза Умбо.

Но не позна. Кекс само искаше да подиша чист въздух. Тя седна на един градински стол и се загледа в звездното небе. Там отзад се виждаха очертанията на голямото виенско колело. На пълната луна то изглеждаше като огромен паяк. Кекс се замисли за Вещицата. Дали наистина беше толкова лоша? Момиченцето имаше чувството, че жената само се страхува. Но от какво? Може би просто вече не искаше да бъде затворена в тази стара железница. „Ах, глупости — помисли

Кекс, — всъщност мястото ѝ е там. Дали ще ме разбере, ако приятелски разговарям с нея?“

Откъм влачето на ужасите се зададе тъмна сянка. Кекс уплашено се сви.

— Какво правиш тук, момичето ми? — слиса се баба Крьогер.

— Там ли беше, бабо?

— Мира нямах — баба Крьогер седна до Кекс. — Мислех си, може отдавна да са се върнали и да са на местата си. — Тя повдигна рамене и въздъхна. — Жалко, тогава нямаше да ходите никъде. Толкова се страхувам за вас. Какво ще кажат родителите ви?

— Те ще се гордеят, че не сме вече малки деца, а сме станали самостоятелни.

Баба Крьогер заведе Кекс в палатката и се върна във фургона.

— Какво търсиш, татко? — смая се тя, когато видя, че мъжът ѝ прелиства разписанието на влаковете.

— Вече си стегнах раницата — съвършено спокойно рече дядо Крьогер. — Направи ми само няколко сандвича. Заминавам още тази нощ.

— Но защо? — баба Крьогер трябваше да седне.

— Всичко туй е много хубаво — да изчислят скоростта на прахосмукачката. Но и специалистите бъркат. Какво ще стане, ако нашите призрази първи пристигнат в замъка. Знаеш ли какви бели могат да сторят? Нее, майко, тоя път не искам да ме изиграят. Ако направя всички връзки с влаковете, утре ще закусвам в замъка с приятеля си Лампрехт и ние подobaващо ще посрещнем призраците. Поздрави децата, желая им приятен път!

Баба Крьогер смутено млъкна и извади хляба от кутията. Знаеше, че е безсмислено точно сега да възразява на мъжа си.

— Какво искаш — салам или сирене? — тихо попита тя.

Направо от лунапарка лейтенант Мерценбехер потегли към контролната кула на летище Шьонефелд. Отначало диспечерите помислиха, че си правят лоша шега с тях, когато началникът им ги попита:

— Някой да е забелязал една прахосмукачка на радиолокатора?

Сега обаче седяха пред един от уредите и наблюдаваха тънката чертица, която се плъзгаше нагоре-надолу по екрана. С помощта на компютъра постоянно определяха скоростта, височината и положението на необикновеното летателно тяло.

Господин Хемерлайн, началникът на контролната кула, отбеляза курса на една географска карта и каза на лейтенант Мерценбехер:

— Летят право към Харц. Странно, че височината непрекъснато се променя. Сега е само пет метра. Предполагам, че използват някаква батерия и токът свършва. Пет... четири... три... две... едно. Трябва да са кацнали.

Той включи един високоговорител. Разнесе се тънко писукане. Господин Хемерлайн се облегна в креслото.

— Чувате ли? Обектът издава звук за кацане. Какво ще правим?

Лейтенантът повдигна рамене.

— Ще чакаме и ще изпием едно силно кафе. Предстои ни дълга нощ. Може ли точно да се определи мястото на кацането?

Господин Хемерлайн поклати глава.

— Не по-точно от положението на игла в купа сено.

— Те само ще си починат — каза лейтенантът. — Я поседете с часове на една ръчна прахосмукачка!

Той имаше право. С човешкия си образ призраците бяха приели и потребностите на хората. Имаха нужда както от храна, така и от сън. Летели бяха над гори и реки, градове и села. Пилотът Ема се бе измъчила постоянно да поддържа гнева на Румпи. Веднъж за малко да се блъснат в здрача в един фабричен комин. Секунда преди това Ото забеляза червената предупредителна лампа и силно ощица по задника малката енергийна машина Румпи. Прахосмукачката рязко се издигна нагоре.

Най-сетне Вещицата откри подходящо място за кацане.

— Спри да се ядосваш, Румпи — рече тя. — Сега можеш да си починеш.

Прахосмукачката меко се приземи на една поляна, осветена от луната и заобиколена от високи черни дървета. Някъде далеч се обади куче. Вятърът донесе до тях удар на часовникова кула. Беше полунощ.

Призраците се протегнаха и раздвижиха. Ото с наслада пое свежия въздух.

— Мили боже! Колко отдавна не съм помирисвал гора!

Вещицата разпери ръце и тихо изрече:

Мигом призраци заспете.

С лунен лъч се загърнете.

Ото изтощен се отпусна на земята, блажено изръмжа и се обърна на една страна. Подложи си за възглавница голям камък и веднага така захърка, че листата на дърветата потрепериха.

Румпи започна да дълбае с две ръце в една лисича дупка, докато тя така се разшири, че той се навря вътре.

Вещицата не изпускаше от очи огромната паяжина, която се простираше между две дървета като хамак. С един скок тя се метна в нея, притвори очи и промърмори:

Ах, приспи ме, Сънчо драг,

Сякаш че човек съм пак.

На другата сутрин тримата млади детективи, измити и сресани, седяха пред фургона и закусваха. Баба Крьогер беше сложила по-богата трапеза от друг път.

— Яжте, яжте! — подканяше внуците си тя. — Кой знае кога ще ядете пак както трябва. Още една чаша кафе, господин лейтенант?

Лейтенант Мерценбехер кимна с благодарност. Това беше третата му чаша кафе. Личеше, че през последната нощ не си беше лягал. Дори не бе успял да се избърсне. Но предположението му излезе вярно: в шест часа и трийсет и пет минути прахосмукачката потегли по предвидения курс. Лейтенантът не бе особено въодушевен от инициативата на дядо Крьогер, но каква полза сега да показва лошото си настроение?

Умбо отмести чинията с пържени яйца.

— Ще видите — дядо сам ще посрещне тия гадове в замъка, а ние ще бъдем капо.

Тами съвсем спокойно се зае с отхвърлените от Умбо яйца.

— Стига си хленчил. Радвай се, че най-сетне имаме истинска ваканция.

— Но как ще хванем тия твари? — изръмжа Умбо.

— Има само две възможности — отвърна лейтенантът. — Или ще се върнат доброволно с вас, или ще откриете тайната как отново да се превърнат в дървени фигури.

— Спомняте ли си още за Якоб, нашия папагал? — попита Кекс. — Когато избяга, татко каза, че сега сигурно ще го хване котката, защото няма да се оправи навън. — Тя скришом изтри една сълза от крайчеца на окото си.

— За кого ревеш сега? — ухили се Умбо. — За Якоб или за бедничките призраци?

След малко преследвачите вече летяха по аутобана в една излъскана, светлозелена лада. Мълчаха, за да не разбудят лейтенант Мерценбехер, който най-после спеше. Умбо внимателно изучаваше картата на Харц, сякаш искаше да запомни всяка пътечка. Тами унищожаваше третия сандвич със салам и блаженстваше, тъй като никой не му правеше забележка да не мляска. Кекс любопитно поглеждаше през прозореца и шепнеше на мечето си:

— Стискай палци, Ервин, да се повозим по-дълго.

Тя не предполагаше колко бързо ще се сбъдне желанието й. Гласът от радиотелефона стресна лейтенанта. Той принадлежеше на господин Хемерлайн от контролната кула в Шьонефелд и прозвуча доста развълнувано:

— Загубихме връзка с обекта!

Лейтенант Мерценбехер разтърка очи.

— Възможно ли е да има повреда във вашия уред?

— Изключено, но може би прахосмукачката е закъсала?

— Глупости, тя има една година гаранция. Къде за последен път регистрирахте това чудо?

— Трябва да е било малко преди Гернроде.

Шофьорът, старшина Данапел, побутна лейтенанта.

— Познавам местността, другарю лейтенант. За един час сме там.

— Твърде късно — разочаровано изръмжа Умбо, — веднага казах, че трябва да вземем вертолет.

Лейтенант Мерценбежер се извърна.

— Който се смее последен, се смее най-добре.

Той поиска по радиото помощ от съответните служби около Гернроде и добави:

— Но дискретно и ме дръжте в течение.

Старшината пусна сирената и с пронизителен вой и въртяща се синя лампа колата се отклони от аутобана.

За тримата бегълци денят започна съдбоносно. Един ранен слънчев лъч погъделичка Вешицата така силно по носа, че тя кихна. Скочи от паяжината и разбуди другарите си, като бърбореше весело:

*Бързо, призраци, скокнете,
на поляната идете!
Ставай, великан ленив,
че денят ни ще е крив!
Малък стар злодей, излез,
съмна в дъбовия лес!*

След като се подкрепиха с последните колбаси на Ото и се напиха с бистра кладенчова вода, весели и доволни, отново възседнаха прахосмукачката.

Румпи загуби доброто си настроение, когато Ема натика щепсела в носа му.

— Защо пък само аз? — изджавка той. — Гламчо има много по-голям нос.

Прахосмукачката колебливо забуча.

— Трябва истински да се ядосаш, малкия — посъветва го Ото.

Румпи обаче отвърна с лъчезарна физиономия.

— Днес се чувствам отлично.

Ото слезе и заплашително го изгледа.

— Овнебут!

Румпи се ухили.

— Мухоядец! Кокошкар! — изрева Ото. — Плъх! Грозотило! Прасчо! Гнил кочан! Стар кокал!

Румпи спокойно извади щепсела от носа си и се почука с пръст по челото.

Вещицата се обърна.

— Ще го оставим тук, драги Ото. За какво ни е тая грозна жаба? И това ми било някога княз? Най-много да е пощел брадата на някой княз.

Лицето на Румпи замръзна в усмивка.

— Ха! — презрително рече Ема. — Изпридал от сламата злато, та той самият има само слама в нещастната си кокоша глава. Знаеш ли, Ото, кой всъщност е тоя хвалипръцко? Последният от седемте джуджета. Другите го изгонили, защото не можели да понасят повече тъпата му физиономия.

И тук чашата преля. Като фучеше и съскаше, Румпи даде отдушник на гнева си и изкрещя на пресекулки:

— Ще ми платиш, проклетнице!

Вещицата светкавично напъха щепсела в носа му. Прахосмукачката избуча и полетя нагоре. Ото едва успя да се метне на нея. Тя се понесе като виелица над полето. Скоро се появиха възвишенията на Харц, гористи била, които сякаш израснаха от голата земя.

Румпи размаха ръце.

— Планините! Планините! Ура, планините!

Вещицата угрижено се обърна.

— Не спирай да се ядосваш! Губим височина!

Румпи радостно заръкопляска.

— Никой не може да ми заповяда. В планините тъй и тъй съм ваш господар.

После всичко се разви с неочаквана бързина. Моторът се задави и накрая съвсем изключи.

Когато облакът дим се разнесе, Ото отново дойде на себе си. Седеше в едно стърнище. Около него се виждаха останките от прахосмукачката. Великана изстена и опипа главата си, после се обърна, защото чу гласове. На едно прастаро ябълково дърво висяха Ема и Румпи и размахваха ръце и крака. Ото ги откъсна, както се берат

плодове, и внимателно ги положи на земята. Докато Ема изтърсваше праха от роклята си, Румпи рече подигравателно:

— Е, благородна дамо, който хвърчи нависоко, пада ниско. А сега как ще стигнем до планините?

Вещицата повдигна рамене.

— Накрая ще ни вземе пак някоя кола без коне, така както оня автобус.

Румпи опря мършавите си ръчички о хълбоците.

— Врели-некипели! Ако тъпите хора не бяха ожънали полята, щях да имам слама и можех да я изпреда на злато. Ако имах злато, щях да купя каляска с шест коня.

— Щях, щях — подразни го Великана. — Да вървим пешком, както едно време. Все направо! — При тия думи той бодро закричи към близкия път. На двамата не им оставаше нищо друго, освен да го последват.

Когато ладата пристигна в курорта Гернроде, по радиотелефона съобщиха — че три съмнителни личности били забелязани на гарата на теснолинейката.

Колкото и малко да е градчето Гернроде, то все пак има две гари: една за истинската железница, каквато всеки я познава, и точно до нея една за „огнената колесница“. Така жителите на Харц наричат прастарата теснолинейка, която все още с пръхтене се изкачва в планините.

Спирачките изскърцаха и колата се закова на място. Много късно! „Огнената колесница“ току-що бе потеглила. Тами изскочи от ладата и направи безуспешен опит да настигне влака. На платформата на последния вагон стояха трите призрака и тъй гръмогласно се смееха, че заглушаваха дори пуфтенето на малкия локомотив.

Останал без дъх и със сълзи в очите от ярост и злоба, Тами се върна обратно и старшина Данапел го успокои:

— Не се ядосвай! Бързо ще настигнем тая костенурка.

Умбо размаха туристическата карта.

— Шосето пресича релсите най-малко пет пъти.

Лейтенант Мерценбехер размишляваше: можеше да спре влака на следващата гара. Но какво щеше да прави, ако призраците слезеха и

изчезнеха?

— Карайте, другарю Данапел! — реши той.

Лесно беше да се каже. Моторът не искаше да запали. Старшината погледна стрелката за бензин и се удари по главата, и тогава дори Кекс разбра каква е работата, но предпочете да замълчи.

— При такова дяволско темпо гълта малко повече — измърмори шофьорът смутено и извади от багажника бидона с бензин.

Загубени бяха ценни минути, но затова пък сега старшината караше като луд. Децата не обелваха нито дума. Вкопчили се бяха един за друг и на завоите закриваха лицата си с ръце.

На третия железопътен презел щастие то явно се усмихна на преследвачите. В далечината влакът пъхтеше нагоре по стръмнината.

— Да опънем въжето за теглене през релсите — предложи умникът Умбо.

— Така има опасност от катастрофа — отвърна лейтенант Мерценбежер и застана между релсите. — Остави, машинистът няма как да не ме види.

И тогава стана, каквото стана. „Огнената колесница“, тази ужким бавна костенурка, профуча най-малко с осемдесет километра в час като бърз влак. Лейтенантът едва успя да отскочи встрани. Другите видяха как машинистът и огнярят безпомощно размахваха ръце.

Какъв бе отговорът на загадката? Великанът Ото тичаше след влака и го буташе. За нула време той изчезна зад съседния завой.

Тами пръв се обади.

— Бомбастично! Така можем да пестим въглища!

Лейтенант Мерценбежер избърса потта от челото си и извика:

— Хайде, качвайте се!

Когато пристигнаха на следващата гара, с началника изобщо не можеше да се разговаря. Той само отваряше и затваряше уста като шаран на сухо.

— Харцгероде е последната спирка — рече старшина Данапел и натисна газта. — Там със сигурност ще ги хванем.

Но и това се оказа заблуда. В Харцгероде „Огнената колесница“ спокойно пушеше, сякаш нищо не се беше случило.

— Днес влакът пристигна четиринайсет минути по-рано — обясни тамошният началник-гара. — Предполагам, че е имал попътен вятър.

Лейтенант Мерценбехер преглътна една реплика и описа трите търсени лица.

— А, тия ли — рече железничарят, — преди малко им посочих най-краткия път до замъка Фалкенщайн.

— След тях! — заповяда лейтенантът на шофьора си.

Данапел се почеса по главата.

— Това е много лош път, става за каруци и планинари.

— Да опитаме — настоя лейтенантът, но старшината действително познаваше по-добре родните си планини.

След десет минути се счупи предната ос и на всичко отгоре и радиотелефонът отказа да работи. Сякаш призраците бяха омагьосали техниката на преследвачите си. Трябваше да се върнат пеша през гората в градчето Харцгероде. След час пристигна друга радиокола и тя, естествено, предпочиташе по-сигурните, но по-обиколни пътища.

Така загубиха много ценно време, докато лейтенантът най-сетне свали децата близо до целта. Трябваше да изминат последната отсечка до замъка сами.

Лейтенантът им пожела успех и ги увери, че винаги могат да разчитат на народната полиция. Той се връщаше в Берлин, защото майор Булерян бе наредил:

— Нашите сътрудници ще влязат в замъка само в краен случай.

ЗАМЪКЪТ И СЕДЕМТЕ ГОСТИ

Директорът Лампрехт седеше в касата, едно много старо помещение, служило през рицарското време за кухня. Тъкмо се готвеше да преброи картичките, диапозитивите и брошурите, които трябваше да продаде, когато телефонът иззвъня.

Той вдигна слушалката.

— Държавен музей „Замък Фалкенщайн“, Лампрехт. Кой? А, ти ли си, Херберт... — Закри с ръка мембраната и прошепна на жена си: — Лейтенант Хинце от Гернроде, от моята ловджийска група. — И високо продължи: — Какво казваш? Да ме предупредиш? Да, да, слушам. Но какво говориш? Истински призраци! Това действително е за страх. — Със свободната си ръка се почука по челото и продължи мило и търпеливо: — Разбира се, че знам как да се държа с тях. Порано имахме един призрак. Добре, добре, ще взема съответните мерки. А защо сами не дойдете и не ги хванете? Имате съображения? Така си и мислех. Е, тогава ще почистим камината, за да безчинстват както трябва. Дано се оправиш до следващото ловджийско събрание.

Той затвори телефона.

— Истински шегаджия.

— Готхолд — рече сериозно госпожа Лампрехт. — Не може повече така. Госпожа Майер и господин Байер са болни от грип. Господин Шпехт е в санаториум, а госпожа Хехт напусна. Сега аз съм

касиерка, секретарка, екскурзоводка, чистачка, продавачка в бюфета и освен това трябва да ти кърпя чорапите!

Директорът Лампрехт отчаяно разпери ръце.

— Вчера качих горе бисквитите и лимонадата и разведох из замъка петнайсет групи, от които една от Сибир и една от Канарските острови. Днес сутринта закърпих улука на Рицарската зала, написах доклад до министерството и поправих казанчето в тоалетната за посетители. Какво още да правя?

— Да потърсиш помощен персонал! — Госпожа Лампрехт застана на входната врата и възторжено плесна с ръце. — О-о, мисля, че идват десет класа ученици наведнъж!

След като директорът Лампрехт продаде около сто билета, да не говорим за картичките и сувенирите, телефонът отново иззвъня.

— Роберт, старо куче — изрева той в слушалката. — Не сме се виждали близо десет години. Все още ли имаш влакче на ужасите? Какво, тук си съвсем наблизо? Това се казва изненада. Разбира се, че можеш да останеш няколко дни при нас, тъкмо навреме идваш. Трите ти внучета? — Лицето му леко се удължи. — Доведи ги! Не, съвсем не ме притесняваш. Предпочитам трима помощници. Сервитьорка, зидар и касиер. Извинявай, малка шега, ха-ха-ха! А, първо искаш да се подкрепиш. После ще ми разкажеш всичко. Нямам време, тук сега е такъв ужас.

Беше необичайно горещ ден. Трите призрака все по-мъчително изкачваха в обедната жегата каменистия горски път. Ото залитна и се стовари върху един пън.

— Не мога повече — изохка той и избърса потта от челото си.

Ема откъсна един клон и го размаха пред лицето на Великана.

— Винаги съм мислела, че си най-силният от нас.

Ото се хвана за корема и простена:

— Гладен съм!

Румпи откъсна няколко мухоморки и му ги поднесе.

— Яж, братовчеде!

Ото захапа, изкриви лице и ги изплю.

— Ама че гадост!

Румпи изяде една гъба до шушка.

— А на мен ми се услажда.

— Бих предпочела нещо по-добро — рече Вещицата и отвратена сбърчи нос.

Ото изкриви очи.

— Свинско печено, салам, кисело зеле!

Ема го хвана за яката.

— Хайде, ставай! Едва в замъка сме на сигурно място.

Олюлявайки се, Великана се изправи на крака.

— По мое време беше тъй: Хващаш се на някоя работа. Получаваш пари и срещу тях можеш да си купиш нещо за ядене.

— Личи си, че си бил от простолюдието — изръмжа Румпи. — Един княз не работи, той заповядва да му поднасят блюдата.

Мълчаливо продължиха пътя си. След време Румпи спря и подозрително изгледа Ема.

— Струва ми се, че ни въвеждаш в заблуждение!

Вещицата прошепна:

— Замъкът не е далеч, чувствам го!

Преди Румпи да произнесе своето „Врели-некипели!“, „Празни приказки!“ или „Глупости“, Ото радостно извика:

— Един занаятчия! Накрая той ще ни покаже вярната пътека.

При тия думи се спусна към някакъв мъж с раница и ботуши, който тъкмо се беше появил иззад завоя.

Румпи замръзна.

— Триста дяволи! — изруга тихо. — Това не е никой друг, а майсторът от боботещата дупка!

Искаше да избяга, но Ема го хвана за ръката.

— Страхливец! Ще видиш, че няма да ни познае в новия ни образ.

Ото весело им махна.

— Елате, приятели! И този братовчед отива към Фалкенщайн. С него сто на сто ще стигнем.

Дядо Кръoger кимна приветливо на новите си спътници и застана начело на колоната.

— Заедно по-леко се върви. От тая нощ съм на път. Влакът, на който трябваше да се прекача, тръгна под носа ми — бърбореше той весело. — Тогава не ти остава нищо друго, освен да седиш и да чакаш на пейката, та чак задните части те заболяват.

— Сигурно — отвърна Ема и скришом се почеса по задника. — Седиш и чакаш, и чакаш. Колко е хубаво да вървиш.

— Нали и аз това казвам — дядо Крьогер се обърна. — Не сме ли се срещали някъде?

Трите призрака категорично поклатиха глава. Дядо Крьогер се засмя.

— Извинявайте. Аз имам влакче на ужасите, на панаира, сега е в берлинския лунапарк. Човек всеки ден вижда толкова много лица. В отпуск ли сте?

Тъй като не получи отговор, весело продължи:

— Човек трябва и да си почине. Знаете ли колко време не съм бил в замъка Фалкенщайн?

— И аз дълго не съм го виждала — обади се Вещицата. — Сякаш е било преди стотици години.

— Вие пък, млада госпожо! — дядо Крьогер се усмихна и я заплаши с пръст. — После къде отивате?

— Ще ми се, о, боже — намеси се Ото, — да пренощуваме в замъка.

— Толкова ли време имате? — изненада се дядо Крьогер.

— Време! Време! — презрително каза Румпи. — Празни приказки! Време не ни липсва.

Вещицата предупредително го сръга в ребрата и учтиво рече:

— Вземте си отпуск от нашия майстор и господар.

Дядо Крьогер се обърна.

— Така като ви гледам, мисля, че с вас мога да мина през огън и вода. Имам една щура идея.

— *През огън и вода, през ниви и блатата! С меча все напред вървете, манастира подпалете!* — извика Ото въодушевено.

Дядо Крьогер се разсмя.

— Е, няма да я докараме чак дотам. Но песента е хубава. От селската война. Пеехме я на млади години.

Изведнъж всички се заковаха на място. Гората сякаш се разтвори. Като от приказките пред тях изникна замъкът Фалкенщайн с високата си отбранителна кула и яка защитна стена. Ема наведе глава и избърса сълзите си, но никой не забеляза.

— Все така прекрасен — въодушеви се дядо Крьогер. — Струва си нощното пътуване, висенето в чакалнята и дори последната отсечка

на стоп.

Румпи се сепна.

— Как? Познаваш и княз фон Стоп?

Дядо Крьогер изгледа дребния кльошав мъж, поклати глава и се запита дали идеята му да вземе със себе си тия хора наистина е добра. Но обикновено изпълняваше това, което беше намислил.

— Значи така — решително каза той, — сега ще се представим на господаря на замъка. Аз ще говоря, а вие ще казвате само „да“.

Тъй стана, че децата пристигнаха в замъка Фалкенщайн малко след дядо Крьогер и призраците и сега стояха прехласнати пред огромната крепост. Замъци бяха виждали само в книгите и по телевизията.

— Ама че грамада — възхити се Тами. — Хайде да се качим на кулата!

— Това е отбранителна кула — поучително произнесе Умбо.

— Какво ще правим, ако дядо още го няма? — изхленчи Кекс.

— Глупости! — обади се Тами. — Дядо е сигурен човек. Да не искаш да седи горе на отбранителната кула и с тромпет да възвестява пристигането ни?

През каменен свод стигнаха до външната стълба, която водеше към входа. Обкованата с желязо врата се отвори със скърцане. В помещението цареше сумрак. На стената висяха мечове и шлемове. Момчетата ги заразглеждаха въодушевени.

— Няма грешка — пошушна Тами. — Искам да се сражаваме с тях.

Кекс хвърли бегъл поглед към касата.

— Сигурно трябва да си купим билети.

— Ние сме служебно тук — отвърна Умбо.

Той отвори вратата, водеща към двора на замъка. Веднага в стаята стана по-светло. Изведнъж зад гърба им нечий глас изсъска:

— Стой! Искам данък!

Децата сепнато се обърнаха. На касата стоеше самият Румпелшилцхен. Носеше излъскан рицарски шлем и меч в ръката си.

— Пет гроша от всеки!

Умбо и Тами уплашено отстъпиха. Кекс се скри зад гърбовете им.

Тогава от една трета врата излезе директорът Лампрехт. Запали електрическото осветление, свали шлема от главата на Румпи и издърпа меча от ръката му. Окачи ги обратно на стената и ядосано рече:

— Ако искате да работите при мен, откажете се за в бъдеще от тия щуротии! — Нахлупи на Румпи една твърде голяма служебна шапка и отново изчезна.

Тами избухна в смях. И Кекс захихика, въпреки че бе притеснена. Умбо обаче измъкна двамата на двора.

Тами се хвана за корема и изквича:

— Ще пукна!

— Съвсем не е смешно. — Умбо прокара ръка по челото си. — Не виждате ли какво става? Гадовете са се вмъкнали тук като истински хора.

— Хайде първо да потърсим дядо! — предложи Кекс.

В една от най-хубавите зали на музея, обзаведена с прекрасни старинни мебели, усърдно се трудеше един мъж. Беше обул пантофи и вързал престилка. За трети път духаше срещу една витрина и я лъскаше с парцал. Внимателно отвори стъклената вратичка и извади изящна порцеланова дамичка. Огледа я любовно и внимателно започна да я чисти с метличка от пера.

Влязоха две дами на средна възраст и мъжът ги посрещна с дълбок поклон. Те разгледаха хубавите мебели и другите експонати, като от възхищение лекичко изпищяваха. Когато двете жени влязоха в съседната зала, мъжът трепна и се изпоти от страх. Беше чул детски глас да казва:

— Умбо, братле, къде е рицарската зала с оръжията?

Мъжът предпазливо подаде глава през вратата и отскочи назад. В коридора видя трите добре познати му деца. След като те се опомниха от ужаса, Тами смело пристъпи напред:

— Знаем кой си. Най-добре да не го усукваш и да се върнеш с нас в дядовото влакче на ужасите.

Ото сви юмруци, така че кокалчетата му изпукаха. Силно разтърси глава.

— Да се върна в гадната боботеща дупка? Никога. Вие ме освободихте, оставете ме сега да си върша работата. Тук съм помагач през лятото.

Тами решително го хвана за ръкава. Умбо извика от разстояние:

— Ти не си сезонен работник, ти си призрак!

— Така ли? — закани се Великана, пое дълбоко въздух и така силно духна децата, че те се понесоха по коридора като брулени

есенни листа и не изпитаха повече желание да се заяждат с грубияна призрак.

Ото изтощен се отпусна на един стол с извити крака. Разтвори юмрука си и по пода се посипа прах. Във възбудата си Ото бе смачкал фината порцеланова дамичка.

— Горко ми — простена той, — за какво ми е тая сила, като си оставам един тиквеник! — От очите му се търкулнаха няколко едри сълзи. Той развърза престилката си и тръгна към стълбата.

Малко след това тримата нови помощници си шушукаха в един ъгъл на отбранителната кула.

Румпи, чиято фуражка всеки момент заплашваше да се смъкне, рече с омраза:

— Ще ни следват навсякъде, малките дяволчета, докато надушат ужасната ни тайна.

— Можем така да ги изплашим — предложи Вещицата, — че да побегнат.

— Врели-некипели! — изсъска Румпи и посочи кладенеца в двора на замъка. — Там им е мястото и тогава за всички времена ще бъдем освободени от тях.

Ото отстъпи крачка назад.

— Да ги удавим? Като котенца? Това е недостойно за един призрак.

— Предложи нещо по-добро.

— Ти можеш да изпредеш от сламата злато. Изпреди цял чуval за дечицата и ще ни оставят на мира.

Румпи се почувства настъпен на слабото си място. Пое дълбоко въздух.

— Как да изпреда злато, като... — той оправя шапката си — постоянно имам работа?

Ема се захили.

— Искаш да превземеш замъка, а трепериш пред някакви малки човечета. Откъде ще научат тайната ни, ако не им я издадем?!

Румпи тропна с крак и хвърли на Вещицата омразен поглед.

— Искам си замъка. Скоро отново ще стана могъщ господар като по мое време. Заповядвам ти веднага да отведеш децата в страната на сенките!

— Слушам, господарю — отвърна Ема със странна усмивка и отвори задната врата на бюфета на замъка.

Вътре седяха само трите деца. Ема се скри зад една завеса. „Защо им се сърдя? — помисли тя. — Ако животът ми бе тръгнал по-иначе, и аз щях да имам такива мили дечица. Искам да прегърна и целуна малката Кекс, но ми е забранено. Грозният Румпелцилц за съжаление има право: малките дяволчета няма да си отдъхнат, докато не ни натикат обратно във влакчето на ужасите, където ще кимаме тъпо и безропотно с вдървените си глави“.

— По дяволите! — изръмжа Тами. — Никой ли няма тук? Същото като у нас в Беренклау. И това се нарича бюфет на замък!

Умбо го сръга.

— В тиквата ти няма нищо друго освен ядене и пиене. Сега трябва да направим бойния план, разбираш ли?

Кекс се нацупи.

— Искам да ида при дядо. Мъжът на касата сигурно беше директорът. Трябваше да го попитаме.

— Слушайте сега — каза Умбо. — Чупим се оттук и намираме тоя директор Лампрехт. Той трябва да знае дали дядо е тук или не. И тогава ще се погрижим тъпите духове да бъдат затворени в нещо като тъмница.

Ема се появи от скривалището си. Носеше кокетна шапчица и бяла престилка.

— Какво обичате, моля? — попита с меден глас.

— Три лимонади и три пъти кренвирши — поръча Тами, без да погледне дамата.

— Може би дори нямат легла за нас — Кекс безпомощно погали старото си мече Ервин, което подаваше изтърканата си глава от сака.

— Е, зареви сега — презрително рече Тами. — Тогава ще спим горе на отбранителната кула. Отдавна си мечтая за това.

— Заповядайте! — Вещицата постави на масата табла с три чаши лимонада и три порции кренвирши. — Ще изпълня всичките ви желания.

Кекс се стресна и уплашено се вторачи в Ема.

Тя се усмихна и се обърна към Тами, който вече бе взел чашата си.

— Наздраве, мило момче!

— Недей! — изкрещя Кекс така силно, че Тами изпусна чашата си. — Нито глътка! Тя иска да ни превърне в мечки или дори в прасета!

Тами вдигна чашата и несигурно погледна Вещицата.

— Аз съм сер... ви... тьорка. Назначи ме управителят на замъка. Защо да ви сторя зло?

След това Кекс не би могла да каже какво надделя у нея в този момент — страхът или гневът.

— Защото си Вещицата! Вещиците са лоши. Но почакай, скоро пак ще се озовеш в...

Не успя да продължи. Вещицата вдигна очилата на челото си и разпери ръце. Прозвуча старинна музика. Флейти и цигулки сякаш подканяха на танц. Заставени от някаква необяснима сила, децата се надигнаха, хванаха се за ръце и се завъртяха в такт с музиката. Щом очите на Ема заизпускаха синкави искри, Умбо, Тами и Кекс паднаха като мъртви на пода.

С тиха въздишка Ема се измъкна на двора през задната врата. Ото и Румпи бяха забили нос в стъклото.

Ото направи крачка назад и разстроено промърмори:

— Бедните дечица!

— Врели-некипели — Румпи бе изпълнен с подозрение. — Струва ми се, че проклетата жена ни измами.

Те не забелязаха кога зад гърба им се появи дядо Крьогер.

— Е, така не може! — развика се той. — Намирам ви подслон и работа, а вие стоите тук в работно време и зяпате. Дори на касата няма никой. Марш, господа, и ако обичате, малко по-бързичко!

Ото и Румпи се стреснаха като заловени ученици, завъртяха се на пети и побягнаха.

Дядо Крьогер погледна през стъклото и уплашено се втурна в бюфета. Разтърси силно децата, изля в лицето им останалата лимонада и те бързо дойдоха на себе си. Зарадваха се много, че дядо им е отново при тях, и възбудено заговориха един през друг.

Дядо Крьогер бързо разбра каква е работата. Удари с юмрук по масата.

— А аз, старото магаре, сам доведох тия бандити в замъка. Веднага ми се сториха някак познати.

— Тоя директор Лампрехт наистина ли не знае каква беля си е взел на главата? — недоверчиво попита Умбо.

— Още не — ядосано отвърна дядо Крьогер и се надигна, — но сега ще научи. Хайде, елате с мен!

Готхолд Лампрехт близо дваисет години бе директор на Държавния музей „Замък Фалкенщайн“. Когато му предложиха този пост, той каза:

— Най-много за две години, докато оправя тамошната бъркотия.

Но после старият замък му хареса и той, така да се каже, заседна тук, въпреки че от време на време жена му повтаряше:

— Все още си мечтая да отидем в някой музей в Дрезден, Лайпциг или Берлин. Защо бяха толкова години следване?

— Но, Марихен — отвръщаше той, — къде ще ходя в Берлин на лов?

Госпожа Лампрехт се смееше.

— Кога застреля последния елен в Харц? Твърде много обичаш животните.

Нищо не помагаше. Господин Лампрехт обичаше своите планини, сърните и муфлоните, стария замък и двете си деца, на които от всичко най-много желаше да израснат на чист планински въздух.

Междувременно Лампрехтови вече бяха станали баба и дядо. Тъй като господин директорът рядко виждаше внучетата си, всъщност би трябвало да се зарадва на веселото тризвездие, което старият му приятел доведе в замъка, но в момента не му беше до тях.

Трите деца на Крьогер възбудено говореха едно през друго.

— Но това не може да ви бъде безразлично — възмути се Умбо, — в края на краищата отговаряте за замъка.

— От пръв поглед се вижда — намеси се Кекс, — че не са истински хора.

Господин Лампрехт едва взе думата.

— Слушайте добре! Нямам нищо против, че искате да поживеете няколко дни в истински замък. Но всичко може да стане по-просто. Няма защо да измисляте такива глупави истории.

Децата понечиха да възразят, но дядо Крьогер им намигна.

— Хубаво е — продължи господин Лампрехт — човек да има дядо с такова въображение... Моят например нямаше никакво. — Той се обърна към стария си приятел Крьогер. — Макар че не разбирам как можеш да поддържаш тия измишльотини...

Стана и отиде до таблото с ключовете.

— Жена ми ви е оправила леглата. Ще получите най-хубавата ни стая за гости. Но за едно ви моля — оставете новите ми помощници на мира! Нямайте представа колко е трудно да се намерят хора за такава пуста местност. Колегата Ото дори може да зида.

Умбо, малко объркан, пое огромния ключ.

ЛЕГЕНДАТА ЗА МАГЪОСНИКА ВИТЕНБАРТ

Децата заедно с дядо Крьогер тръгнаха по коридора.

— Защо ни намигна? — попита Кекс.

Дядо Крьогер хитро се засмя.

— Помислете си само — приятелят ми Лампрехт е учен. Затова по принцип не вярва в духове. Не може и да си го позволи, иначе би умрял от ужас в такъв стар замък. Нека смята нашите бегълци за безобидни граждани. Така поне няма да пречи на разследванията ни.

— Да — каза Тами, — но как ще развалим магията?

Дядо Крьогер се почеса зад ухото.

— Трябва да посолиш опашката на заека, за да го хванеш по-лесно.

— Ама че глупост! — обади се Умбо.

След като дядо Крьогер се убеди, че стаята е приготвена изрядно, каза:

— Хайде, оправяйте се. Сигурно страшно ви се спи след този уморителен ден. Лека нощ.

— Все пак малко ме е страх — Кекс огледа високата мрачна стая и погледът ѝ се спря на две старинни легла със завеси. — Там ще спите вие — нареди тя и остави сака си върху малката кушетка. — Това е най-доброто за мен и Ервин.

Съблече пуловера си и пристъпи към масичката, на която бяха сложени леген и кана с вода.

Умбо огледа почернялата от сажди камина, върху която беше поставен висок свещник, и попита брат си:

— Имаш ли кибрит?

Както обикновено Тами бе помислил за всичко. Изтърси раницата си на едното легло и запали свещите. На трептящата им светлина картините по стените добиха тайнствен вид. Рицарите и благородните дами сякаш намигнаха на децата.

— Братле — възкликна Тами, — ама как са си живели! Само са яздели и са се дуелирали, от време на време са ходели на лов и са убивали по някой тлъст глиган. Ах, сега да можем да си похапна, и то червено зеле с кнедли, както го прави баба.

Кекс се намъкна под одеялото и притисна мечето до себе си.

— Страх ме е! — прошепна тя.

Тами седна на ръба на леглото ѝ и бащински рече:

— Няма от какво, Кексилайн, ние ще те пазим!

— Значи тук ни е сервирано — Умбо пристъпи към една масичка. — Бутилка сок и три чаши, букет цветя, джобно фенерче и дори нещо за четене — „Историята на замъка Фалкенщайн“ и „Легенди от Харц“.

Кекс на секундата скочи от леглото.

— Това е за мен!

Скоро всичко утихна. Тами блажено поглъщаше последния сандвич с бял хляб. Умбо се информираше, че замъкът Фалкенщайн е на повече от 800 години, кладенецът е дълбок 20 метра, а отбранителната кула е висока 36 метра.

Изведнъж Кекс възбудено извика:

— Слушайте! Невероятна история! — И тя зачете: — Легенда за магьосника Витенбарт. — Четеше много добре. — В Дидиановата пещера над долината на Зелке от незапомнени времена живеел магьосникът Витенбарт. Садял в градинката си зеле и магданоз, една опитомена сърна му давала мляко и масло, а за зимата си печал въглища като истински въглищар. Ако му се доядяло месо, хващал тлъст лалугер или убивал със стрела, която винаги достигала целта си, тлъст глиган. Бута обаче опушвал на огъня и го окачвал на вратата на някой беден дървар. Поправял покривите, които разрушавал есенният

вятър, варял билкови отвари срещу най-различни болести и казвал на всеки, който пожелаел, добра дума и още по-добър съвет. Навред го обичали и почитали.

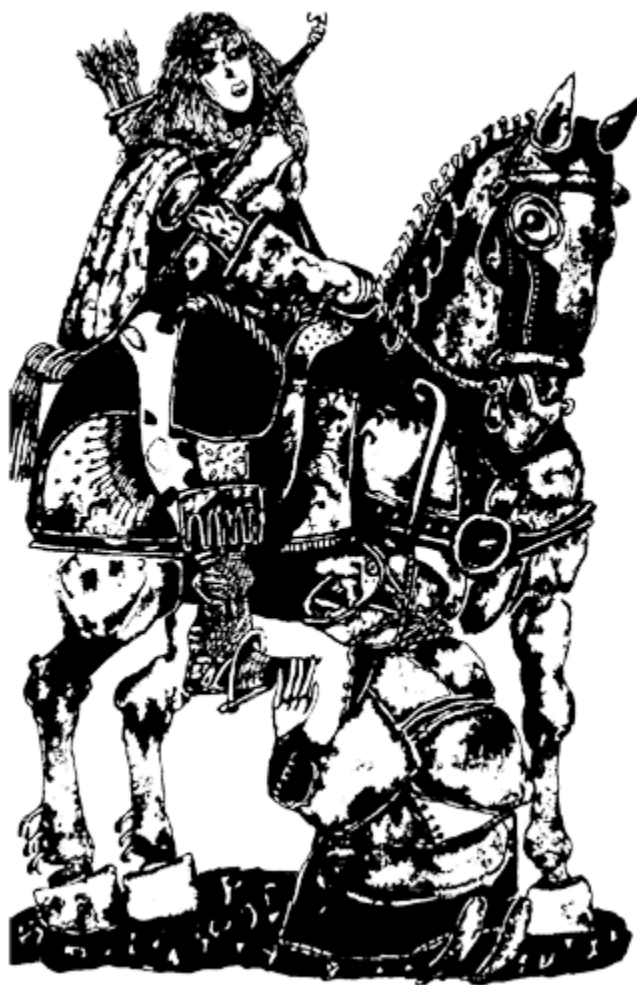
— И защо — нетърпеливо попита Умбо — да е бил магьосник?

— Не знам — отвърна Кекс, — чета по-нататък: „Преди стотици години война опустошила земите наоколо както никога дотогава. Много от хората, които се спасили, станали коравосърдечни, защото войната изпепелява не само земята, но и човешките сърца. При Витенбарт в пещерата идвали един след друг нещастниците и изплаквали мъката си, и веднъж той сам тръгнал да раздава справедливост по тия места.

Тъкмо тогава била починала графинята на замъка Фалкенщайн. Горчиво я оплаквали надлъж и шир, защото добрата жена винаги откликвала на чуждите страдания. Изпращала в селото по някой чувал брашно и бъчва солено месо. Сега обаче във Фалкенщайн се разпореждала дъщеря ѝ Ема. Тънка и стройна като ела, със златисти коси и ангелско лице, но със сърце на сатана. За нея селяните и прислугата стрували по-малко от добитъка в оборите, а един просяк бил по-нищожен от бръмбара, който можеш да смажеш с крак.

Витенбарт не искал да повярва в това и решил да изпита хубавата графиня Ема. В образа на гърбава старица застанал пред портата на Фалкенщайн и помолил благородната девица за малко хляб и вода. Ема тъкмо се канела да отиде на лов с оръженосеца си и изкрещяла на лъжливата бабичка: «Махай се от очите ми, гадна вещице, закриваш ми слънцето!» Старицата не помръднала и разплакана прегърнала краката на Ема. Тя обаче заповядала на оръженосеца си да хвърли жената от една стръмна скала в рова и извикала подигравателно подире ѝ: «Като си счупиш врата, няма да имаш нужда от хляб и вода!»

Тогава Витенбарт приел истинския си образ и проклетел графиня Ема. Красивата девица се превърнала в неподвижна дървена вещица, стара, грозна, с гърбица и нос на кукумявка.“

Момчетата бяха затаили дъх.

— Да пукна, ако това не е нашата лелка — възбудено произнесе Тами.

— Това е само легенда — с пренебрежение каза Умбо, но сърцето му лекичко се сви. Затова снизходително добави: — Чети по-нататък, Кекс.

„Веднъж Витенбарт научил за орда наемни войници, които още не искали да разберат, че войната е свършила. Вилнеели в местността около Харцгероде, нападали и плякосвали. Тогава Витенбарт излязъл насреща им като мършав селянин и водел за въже крава, толкова дръглива, че можел да окачи дрехите си на кокалите ѝ. «Хей, другари — извикал водачът, едър фелдфебел на име Ото, — обедът ни идва на четири крака. По-добре мършаво печено, отколкото нищо.»

Селянинът умолявал наемните войници да му оставят животното. Единствено му било и той се нуждаел от него, за да възстанови разореното си стопанство. Можел да им предложи в колибата си глътка мляко и хубава овесена каша. Дожаляло им на коравосърдечните войници за селянина и те въпросително погледнали своя фелдфебел. Но той алчно изревал: «По дяволите, овесена каша и птичи тор! Месото си е месо!» И с дълъг нож пробол бедната крава.

Тогава Витенбарт приел истинския си образ и проклетел фелдфебела. Тоя се превърнал в страшен дървен великан с опулени очи и дебели бърни на голямото си глупаво лице.“

— Почакай — намеси се Умбо, — сега Витенбарт е трябвало да омагьоса Ото също като хубавицата Ема, значи да го превърне в мършав селянин.

— Да, да — забележката ядоса Тами, — или в тъпо говедо. Мислиш ли, че магьосниците спазват някакви указания? Нататък, Кекси!

— „Витенбарт научил, че голям глад гонел бедните хора от града Баленщет, защото на всичкото зло се случила и неплодородна година. Княз Румполд фон Стоп обаче се разполагал в замъка си над града и хамбарите му прасцели от зърно, алчно събирано през по-добри години. Тогава Витенбарт в образа на градски писар отишъл в замъка и почтително помолил княза да отвори хамбарите си, за да се снабдят хората с жито. Който нямал пари, щял да се отплати на княза с вярна служба. Най-важно било хората да не замесват повече тесто с трици и кора от дърво. Княз Румполд погледнал мнимия писар с коварните си очички и рекъл: «Ела с мене, драскачо!» И двамата се отправили към хамбарите в двора. Князът заповядал на един слуга да отвори вратите и пред тях се открили цели планини от ръж, жито, овес и ечемик.

— Една четвърт от това ще нахрани и задоволи за през зимата целия град, ваше сиятелство.

— Врели-некипели — изврещял Румполд. — Ще продам зърното чак напролет. Тогава така ще се търси, че за кило зърно ще искам кило злато.

Писарят се приближил до княза и произнесъл твърдо:

— Щом е така, господарю, трябва да знаете, че долу в града чакат готови повече от сто занаятчии. Ако им занеса лоша вест, още тази нощ със сила ще отворят хамбарите.

Гняв обзел княз Румполд. Измъкнал факлата от ръцете на слугата и я хвърлил в хамбара. Докато пламъците алчно поглъщали зърното, Румполд изкрещял: «Нека дойдат! Мене глад никога няма да ме мъчи.» Заскачал и затанцувал като луд около горящите хамбари — и тогава проклятието на Витенбарт веднага го превърнало в дървена фигура на злобното джудже от приказките Румпелцилцхен.

На тримата злосторници, госпожица Ема, фелдфебела Ото и алчния Румполд, Витенбарт извикал: «Едва когато дървените ви тела се потопят в повече вода от сълзите, пролени някога заради вас, ще оживеете пак, но в образа, който съм ви дал!»

Тук свършва легендата и никой не знае какво е станало с трите дървени фигури.“

Кекс затвори книгата и тържествуващо рече:

— Но ние знаем!

Умбо я измъкна от ръката ѝ и я запрелиства.

— Тук някъде трябва да е написано как могат да се омагьосат отново.

Внезапно се разнесе злобно хихикане. Децата стреснато се обърнаха. Румпи се беше свил на един стол в средата на стаята и произнесе със скърцащ глас:

— Никога няма да научите.

Кекс изпищя и се напъха под завивките. Умбо закри с ръце лицето си. Тами обаче набра смелост и направи крачка напред към гадното човече.

— Не си въобразявай, че ще ни уплашиш с твоите трикове. Хайде да поприказваме разумно!

Румпи се захили.

— Погледни в камината, нахално момченце, там ще зърнеш една тайна!

— Недей, Тами! — предупредително извика Умбо, но Тами взе фенерчето и освети почернелия отвор.

— Нищо не виждам — обърна се той.

От Румпи нямаше и следа. Някъде далеч се разнесе ужасният му кикот.

Лека-полека и Кекс, и Умбо се опомниха.

— Вече разбраха — обади се Кекс, — че знаем всичко за тях. Сега ще ни преследват.

Умбо повдигна рамене.

— Първо трябва да говорим с дядо. Сигурно ще измисли нещо.
— Той скочи. — Може би просто ще се върнем в Берлин?

Тами се почука с пръст по челото си.

— Да оставим тия гадини без наблюдение? Дрънкаш глупости!

— Може би ще тръгнат след нас. Ще ги примамим във влакчето на ужасите и ще ги затворим — несигурно каза Умбо. Не беше много убеден в предложението си.

— Защо ви е така страх от тия дървени комедианти? — Тами беше изпълнен с презрение. — Те са герои от някаква стара приказка, не могат да сторят нищо на днешните хора. Иначе отдавна да са се опитали.

— А какво стана преди малко в бюфета, умнико? — обади се Кекс. — Вещицата не ни ли омагьоса?

— Това беше само трик — отвърна Умбо. В никакъв случай не искаше да мине за страхливец пред по-малкия си брат. — Чел съм, че му викат хипноза. Някои лекари така могат да приспят пациентите си.

— Не е хипноза — възрази Кекс, — а наркоза и за нея бият инжекция. Нали така ме оперираха от сливици.

— Знаят някои нещица — отстъпи Тами. — Как онова човече е влязло тук? Във всеки случай не през камината.

— В такива стари замъци — каза Умбо — понякога има тайни врати.

Момчетата внимателно заоглеждаха стените. На едно място при почукване на ламперията действително се разнесе глух звук.

— Тук има нещо — Тами замислено се облегна на стената. В този момент тя се отвори назад. Той отскочи встрани. Откри се мрачен отвор с множество паяжини.

— Ама че работа! — измърмори Тами възхитено.

— Ела да видиш, Кекс!

Но тя не помръдна от мястото си.

— Да почакаме, докато дойде дядо.

Тами взе фенерчето.

— Сега ще разберем всичко. Идваш ли, Умбо?

Умбо поклати глава.

— Знаеш ли, по-добре да пазя тук. Една такава врата може да се затвори...

Тами вече бе изчезнал в тъмната дупка. Чуваше се как изкачва някаква стълба.

— И после не можеш я отвори! — провикна се след него Умбо и смутено погледна Кекс. Тя седеше със свити колене на леглото и гледаше към тавана. Над тях се чуваха стъпки, скърцаха дъски.

Изведнъж ясно прозвуча гласът на Тами.

— Хора, елате при камината!

Умбо колебливо последва поканата.

— Стълбата води към тавана — извика Тами през тясната шахта. — Ако имах въже, можех да се спусна чак в мазето.

Кекс бързо изтича до камината:

— Тами, веднага се връщай! Ще се закълнем, че тук, в замъка, винаги ще бъдем заедно.

След четвърт час дядо Крьогер влезе в стаята, за да пожелае лека нощ на децата. Тами лежеше в леглото по гръб и хъркаше с отворена уста. И Кекс спеше със спокойна усмивка, притиснала до себе си мечето Ервин.

Само Умбо беше още буден и се ровеше в книгата с преданията.

— Дядо — прошепна той, — ще ти разкажа нещо невероятно.

След като момчето завърши разказа си, дядо Крьогер известно време поклащаше глава. После каза:

— Да помислим логично. Водата е съживила фигурите, може би не за пръв път, това обаче никога няма да разберем. Но как да ги заловим?

— Може би с огън?

— Много е опасно, на всичко отгоре тук, в замъка.

— Или отново да ги примамим във водата?

— Но, Умбо, ти сам каза, че тук се чувстват много добре. Хайде, спи сега, момчето ми! Ако има нещо — стаята ми е точно до вашата.

Дядо Крьогер внимателно затвори вратата след себе си и слезе по витата стълба на двора, за да подиша малко чист въздух. Когато погледна към Рицарската зала, стори му се, че три светлинки се движат зад прозорците.

— Деца, деца — измърмори той на себе си, — с какво само се захванах! Да ми беше казал някой, че в тоя замък още има призраци, никога нямаше да му повярвам.

Не можеше да предположи обаче какво огромно желание бе обзело красивата някога Ема още веднъж сама да обходи стаите, където беше израсла. Наистина много неща се бяха променили с течение на времето, но тази зала, чиито стени бяха отрупани с ловни оръжия и препарирани животни, трябва да беше женската стая, в която преди векове висеше люлката на малката благородна девица. Ема духна пламъчетата на свещника. В стаята нахлу мека лунна светлина. Каква беше оная песен, която някога ѝ пееше бавачката? Ема се усмихна и тихичко затананика:

*В леса мъгли пълзят
към лунни висоти.
Навън щурци цвъртят.
Принцесо, спи ми ти!*

*Над Фалкенщайн в нощта
фъртуна зла пищи
и стене в крепостта.
Принцесо, спи ми ти.*

*Спокойно и без страх
сърцето ти тупти.
Аз нежно те приспах.
Принцесо, спи ми ти!*

*Вечерница-звезда
над тебе да блести,
да пази от беда!
Принцесо, спи ми ти!*

Вещицата се разхълца и се отпусна на един стол.

— Защо ме напусна добрата ми звезда? — прошепна тя. — Не ми остава нищо друго, освен да бъда лоша до края на дните си.

Тя избърса сълзите от лицето си.

— Но аз искам да живея и да мисля, че съм човек като всички други!

Ото и Румпи също не спяха. Стояха високо горе, на площадката на отбранителната кула и погледите им се рееха над планините и долината на Зелке и стигаха чак равнината, където тук-там все още блещукаха светлинки.

Румпи разпери ръце и с достойнство рече:

— Погледни тая земя, смели Великане! Някога беше моя — със замъци, градове и села, с гори, поля и воденици — и отново ще бъде моя, тъй като съм бил и ще си остана княз Румполд.

Ото се наведе над дървения парапет.

— Преди да стана наемен войник, бях каменоделец, зидар, разбираш ли? Там долу стената има такива пукнатини и дупки, че боже опази. Но аз ще я поправя.

Румпи ядосано го погледна отстрани.

— Най-напред трябва да завладеем замъка Фалкенщайн, но това може да стане само със сила.

— Зидарството — рече Ото замечтано — е изкуство. Първо трябва да забъркам вар и пясък в дървеното корито, та чак мехури да се появят. Да се получи не много рядка, но не и много гъста смес.

— Врели-некипели! — изсъска злобно Румпи. — Как можеш да говориш за такава ниска работа, тиквенико, когато е нужно да превземем замъка? Трябва да направим нещо. Бързо, ти казвам!

Ото повдигна рамене.

— Но не сами. Първо да попитаме Ема. Тя е умна като никоя друга и ще каже: само заедно сме силни.

— Ема! Ема! — презрително рече Румпи. — Струва ми се, че не е никаква вещица. Щеше ли иначе да остави живи лошите деца? — Той хвърли дебнеш поглед към Великана.

— Бил си наемен войник, убивал си. Не искаш ли...

Ото ужасен отстъпи.

— Господарю! Бих се честно, гърди срещу гърди, с оръжие в ръка, но само защото трябваше. Никога не знаех за кого и за какво. И днес ще се бия, но нивга срещу дечица. За добър господар и добро дело още веднъж ще си продам кожата!

Румпи му подаде ръка.

— Готово! От днес си мой придворен и ще се подчиняваш на моите заповеди. Скоро отново ще бъда княз фон Стоп.

Ото се поколеба.

— Как ще го направиш?

Румпи недоверчиво се огледа, преди да отговори.

— Тук, в замъка, пазят прочутия саксонски меч. Който се сдобие с него, притежава чудотворна сила.

Ото въздъхна.

— За какво ми е меч? Бих предпочел добра мистрия.

Румпи го подръпна за ръкава.

— Мога — лукаво рече той — да те направя управител на конюшната.

Тъй като Ото мълчеше, бившият княз величествено добави:

— И ще заповядам да ти доведат готвач и сладкар от Ориента.

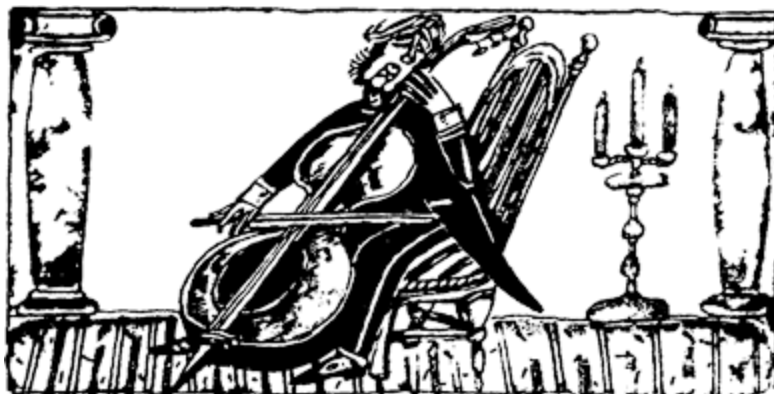
— Господарката на замъка обеща — засия Ото, — че ако поправа стената, ще получа две дебели наденици със салата и освен това една силна ракия от горски малини.

Румпи ядосано тупна с крак и изрева:

— Проклети гладнико! Ще те наредя аз тебе! Накрая сам ще се върнеш в боботещата дупка. — Вдигна глава, ухили се лукаво и заклинателно произнесе: „Щом в Седмака слънце грее, а отгоре пада...“

— Недей, недей по-нататък! — изохка Великана с изкривено от страх лице. — Дай ми време, добри господарю, искам хубаво да обмисля всичко.

ПРОВАЛЕНИЯТ КОНЦЕРТ

— Дано тази вечер времето не ни изиграе някой номер. — Директорът Лампрехт стоеше заедно с дядо Крьогер в двора и загрижено поглеждаше към отбранителната кула, зад която се трупаха големи сиви облаци. — Концертът е изкупен до последното място. В краен случай може да се състои в Рицарската зала, но там няма да съберем всички хора.

— Ако вали като из ведро, повечето тъй и тъй ще си останат вкъщи — за момента дядо Крьогер имаше съвсем други грижи от концерта във Фалкенщайн.

— Кажи, Готхолд — предпазливо започна той. — Ти наистина отлично познаваш замъка, но въпреки това може ли в мазето да има таен изход?

— В почти всеки замък от векове се говори за тайни стаи и коридори. Изследователите са направили точна схема на Фалкенщайн. Възможно е преди столетия при някое преустройство да е била построена стаичка, чието местоположение не ни е известно. Възможно е също така да съществува таен изход, през който обитателите на замъка са се измъквали при обсада. Но малко вероятно е. Можеш да разгледаш нашата библиотека. Не съм забелязал там да има вълшебни книги.

— Готхолд, Готхолд! — дядо Крьогер смръщи чело. — Май ще видиш дявол по пладне.

Господин Лампрехт звънко се разсмя.

— За десети път ли ще ми сервираш историята с духовете. Аз не искам да ви лиша от приключението, но засега се извинявам. Ето ключа от библиотеката! — Той се усмихна. — Ако наистина откриеш някоя вълшебна книга, кажи ми.

Ото, с бяла престилка, се бе качил на ниско скеле пред крепостната стена. Зъбецът наново бе издигнат. Ото внимателно загладваше с шпакла хоросана между тухлите.

— Добро утро, майсторе — чу се глас отдолу.

Той плахо се обърна. Зад него стоеше широкоплещестият хлапак от боботещата дупка.

— Какво искаш от мен? — попита Ото.

— Хубавичко си го поправил. — Тами посочи новата стена. — На това му се вика връх.

— Не е връх — избоботи Ото, — зъбец се нарича. Вече иззидах три такива. Трудя се и не получавам даром хляба си.

— Жалко, че си само един нещастен призрак — със съжаление каза Тами, — такива като теб се търсят навсякъде.

От уплаха Ото изпусна камъка, който държеше в ръка. Тами отскочи встрани и извика:

— Внимавай какво правиш!

Ото разтревожен се спусна долу и погали Тами по главата.

— Извинявай, добро момче. Не го направих нарочно, по-скоро от страх. Знам, че ме търсят навсякъде и пак искат да ме затворят в оная тъмна дупка.

Тами направи крачка назад и се опита да си придаде важност.

— Друг път ще говорим за това. Искях само да кажа, че навсякъде у нас имат нужда от добри строители. И аз искам да стана такъв.

Ото изпита доверие към момчето.

— Някога дори помагах при строежа на един замък. Никой не можеше да прави по-добри кладенци от мене.

— А защо после си станал наемен войник и си убил кравата на мършавия селянин? — бързо попита Тами.

Ото ококори очи и запрегльща.

— Защото съм глупак. Зимно време нашего брата не можеше да зида. Надница отникъде, ядене също.

— При нас и през зимата се строят къщи, дори когато е студено и вали сняг.

Великана потрепери.

— Сняг — запелтечи той и сви юмруци.

Тук Тами се почувства в свои води.

— Не се боя от теб — извика той и се приготви да се бие. Издаде напред лявата си ръка и прикри брадичката си с дясната. — Колкото си огромен, толкова си тромав. — Умело заподскача около Ото. — Хайде, хайде — подразни го той, — който бъде победен, трябва да се върне във влакчето на ужасите.

Ото се ядоса. Бавно вдигна юмрук. Тами чевръсто отскочи назад и му нанесе един ляв прав удар в корема. Великана изохка и застрашително наведе глава като бик. В същия момент десният юмрук на Тами попадна точно в брадата му. Ото изстена и се просна на земята.

— Понятие си нямаш от защита — съчувствено рече Тами, — първо трябва да започнем от краката.

Директорът Лампрехт се появи на портата.

— Господин Ото — гласът му прозвуча учтиво, — ако сте свършили тук, можете ли да изнесете столовете на двора за концерта?

Великана кимна с готовност и посочи Тами.

— Той е силен, много по-силен от мене.

— Тогава може да ви помогне. — Директорът намигна на момчето. — Поне няма да му минават глупави мисли през главата.

Тами зяпна от изненада, когато видя как Ото без никакви усилия пренесе пет стола на рамо, докато той едвам донесе два.

— Първо трябва да почнеш от ръцете — гордо каза Великана.

Румпи стоеше в единия край на двора и наблюдаваше как двамата приятелски си приказват. Щом Тами се скри в кулата, където

беше стълбището, Румпи се приближи до Великана и изсъска:

— Така значи! Уж си мой придворен, а се съюзяваш с нашите врагове. Не виждаш ли, предателю, че малчуганът иска да те преметне?

Ото с едно движение смъкна столовете и се удари по челото.

— Ама че съм глупак! Само някой да ми каже добра думичка, и веднага давам душа и сърце за него. Почакай само!

Тами отново се появи на двора и Ото повика момчето при кладенеца. С едно движение вдигна дървения капак.

— Погледни вътре, ако имаш смелост!

Без да подозира нищо, Тами погледна в дълбоката дупка — на дъното ѝ проблясваше вода. Ото сграбчи момчето за колана и го разклати над отвора.

— Сега ще видим кой е по-силен! Закълни се, че ще ни оставиш на мира и няма да ни пречиш, щом решим да превземем замъка!

Тами риташе силно с ръце и крака и се оглеждаше наоколо. На двора не се виждаше жив човек. Само Румпелцилцхен стоеше в един ъгъл и се хилеше подигравателно. Какво му оставаше на Тами? Той бързо вдигна дясната си ръка и прегракнало прошепна:

— Кълна се!

Великана с облекчение го пусна на земята и Тами хукна, та се не видя. Не можем да му се сърдим, че вече нямаше никакво желание да пренася столове.

На терасата видя Кекс и Умбо. Терасата представляваше някогашно укрепление над крепостната стена, приятно местенце с ниски дървета, около които се виеха розови храсти и странното растение орлови нокти със силно и сладостно ухаещи цветове.

— Защо тичаш така? — провикна се Умбо. — Виж, оттук се вижда дори връх Брокен. Някога там са се събирали вещиците. Добре, че нашите призраци не успяха да се доберат до него.

— Оставете ме на мира с тия призраци! — изръмжа Тами и се тръшна на една пейка.

След като той разказа какво му се беше случило, Кекс угрижено рече:

— Ти наистина ли тържествено се закле?

— Какво да правя? Не съм водолаз. — Тами се ухили. — Но тайно кръстосах двата пръста на лявата си ръка. Значи клетвата не

важи.

— Може би по природа Великана съвсем не е лош — замислено произнесе Кекс. — Страхува се от Румпи, а той насъсква другите двама.

Умбо се разсмя.

— Днес той си го получи. Нали се бяхме уговорили да го следя. Отначало си седеше съвсем мирно на касата и продаваше билети и пощенски картички. За дух от едно време много добре се справя с нашите пари, смята като компютър. А ако знаете как крещи на хората, когато някой реши да си поиграе с едно от тия стари копия или да пипне шлема! После дойде госпожа Лампрехт и каза: „Ще ви сменя, колега Румполд. А вие поемете следващата група. Няколко пъти ме придружаваште и внимателно следяхте разказа ми.“ Наред беше някаква група от предприятие. Просто се присъединих към нея. Добре, че хората вече се бяха развеселили като татко на Нова година. Някои дори си бяха сложили шарени картонени шапки и носове. Те изобщо не разбраха какви глупости дърдореше това злобно джудже. За скрипеца, с който някога са прибирали чувалите с брашно в хамбара, твърдеше, че е бесилка. На нея преди неколкостотин години били обесили писаря на Баленщет. Най-голямата идиотщина бе обяснението за саксонския меч — знаете, че се намира в една стъклена витрина и там пише: „Парадно оръжие от XV век, вероятно собственост на саксонските херцози“. И тук той май превъртя: „Който притежава този меч, ще владее земята на Харц от връх Брокен до стария епископски град Халберщат!“

Добре, че витрината е затворена. Иначе щеше да размахва меча и да отреже картонените носове на хората.

— Ама че шегобийци. — Кекс беше съвсем сериозна. — Баба седи тъжна в Берлин, влакчето на ужасите още е затворено по технически причини. Ние тук си почиваме, намираме призраците за много тъпи, но какво от това?

— По-полека, Пипи — бащински произнесе Тами. — Дядо изучава тухлите в библиотеката. Все ще открие нещо. Ами ти какво направи? Изплете на тъпия сламен Ервин ново елече или следи Вещицата, както се бяхме разбрали?

— Моят Ервин не е сламен — обиди се Кекс. — А какво да става с Вещицата? Страшно се е сприятелила с госпожа Лампрехт. С мен

почти не разговарят. Дават ми само да бърша чиниите. А двете постоянно дърдорят за рецепти. Лека-полека почвам да мисля, че Ема не е била истинска графиня. Май повечето време е седяла в скута на готвачката си.

Кекс намести несъществуващите очила на носа си и каза с гласа на Вещицата:

— Вземат се два и половина килограма малко зелени круши, обелват се и се почистват от семките, сварява се сироп от винен оцет, мед, сол и карамфил, оставя се да изстине, крушите се заливат с него и се оставят да узреят в пръстено гърне.

— Ако жените само дрънкат — намеси се Тами, — е втасахме я тогава, тежко им на гостите в бюфета.

— Ама не е така! — отвърна Кекс. — Госпожица Ема тича ли, тича. Госпожа Лампрехт казва, че никога няма да изпусне такава прилежна работничка. А най-странното е, че Ема не взема стотинка бакшиш. Тогава направо я попитах: „Защо сте толкова глупава? Чичо ми също е келнер и винаги казва: Заплата получаваме между другото. Прахът — тоест бакшишът — е каймакът на занаята.“ А знаете ли какво ми отговори графинята? „Когато отново стана господарка на Фалкенщайн, няма да имам нужда от милостиня. А на прах всички ще се превърнем.“

Умбо стана и се приближи до парапета.

— Облаците се разнасят. Мисля, че директорът Лампрехт няма защо да се бои за своя концерт. Но какво ще стане по-нататък? Призраците така са влезли под кожата на Лампрехтови, че правят в замъка каквото си искат. А ние сме капо. Нищо не можем да направим. Когато почнем училище, можем да напишем съчинение: „Най-хубавото ми преживяване през ваканцията: В замъка Фалкенщайн срещнахме три избягали призрака. Бяха тъй мили и добри като Снежанка и седемте джуджета заедно.“

Но Умбо, Тами и Кекс здравата се бяха излъгали. В същия час призраците седяха в гостната стая, предоставена на Вещицата, и се съвещаваха.

Румпи удари с мършавото си юмруче по масата.

— По дяволите! Аз, единствен аз, имам страшен план как да завладеем замъка, а вас, нехранимайковци, не ви бива за нищо друго, освен да се пулите от учудване!

Ото напъха няколко бисквити в устата си и поднесе кутията на Вещицата.

— Яж, братовчедке. Не съм ги откраднал, честно съм ги заработил. Бих останал тук до края на дните си. Винаги работа и никаква скука. После меко легло за през нощта, а господарката на замъка разбира от гозби повече от блажената ми майка. Мили боже, такова свинско печено като днешното не съм ял. Кажете, защо трябва да превземем замъка?

Румпи първо почервения, после посиня.

Вещицата обаче се обърна към Ото.

— Не можеш да ни разбереш, защото винаги си бил слуга. Ние обаче с княз Румполд сме от по-висше съсловие. Румпи, ти си истински благородник и аз щедро ще ти се отплатя и богато ще те гостя, щом отново стана господарка на замъка Фалкенщайн.

— Най-напред — отвърна Румпи с достойнство — замъкът е мой, защото един княз е повече от една графиня. Но щом земята наоколо стане моя, един замък повече или по-малко е без значение.

Вещицата поклати глава.

— Това ще видим, като изгоним хората оттук. Не знам дали планът ти е най-добрият, Румпи. Но трябва да рискуваме.

Ото направи физиономия и посочи с пръст Румпи.

— Защо не извадиш от стъклената кутия саксонския меч, щом дава сила и власт на притежателя си?

— Глупости! — Румпи презрително рече на Ема: — Види се, че тоя тиквеник не е схванал нищо от новите времена. Саксонският меч, както ми откри господин директорът, е охраняван електронно. Ако някой поиска да го открадне, изскача светкавица и убива крадеца на място.

— О, какъв ужас! — прошепна Ото.

— И с пълно право — продължи Румпи. — Мечът е народна свойственост и ценно култивирано наследство. Така ще бъде и когато замъкът ни принадлежи.

— Добре ли те разбрах? — учудено попита Ема. — И тогава ли чужди хора ще се разхождат безпрепятствено из моите стаи?

— Глупава госпожице! Истински горд си едва тогава, когато другите завиждат на богатството ти. Но сега да пристъпим към приготовленията. Хитро, братовчеди, и тихо! Не се дръж като слон в стъklarски магазин, Ото, иначе всичко предварително е загубено.

Великана с уважение се поклони.

— Господарю, мога да се промъквам като дива котка нощем.

Над планината Харц се беше спуснала приказна вечер. Вече блещукаха първите звезди. Публиката смаяна влизаше в двора на замъка. Наоколо по стените в железни пръстени горяха факли и дебели борини. Пращяха и димяха, и разпръскваха червеникава светлина. Ема палеше крайните, а Ото за последен път оправи редиците от столове и пейки.

Директорът Лампрехт беше неузнаваем. Вместо обичайните зелени ловджийски дрехи носеше черен костюм с папийонка и имаше същия изискан вид като жена си, която беше с дълга кадифена рокля. Той се доближи до Ото и го потупа по рамото.

— Браво, отлично!

Великана, който не беше свикнал да го хвалят, се усмихна смутено и дълбоко се поклони.

— Ако яденето ми се услажда все тъй, можете да ми възлагате още по-трудна работа. Тази нощ ще прибера столовете и пейките и прилежно ще помета двора.

Директорът приятелски му кимна и отиде да поздрави някои гости.

— Не дрънкай толкова! — изсъска Вещицата на Великана. — Дребосъкът заповяда да побързаме!

Ото се усмихна и потри ръце.

— Още утре ще ме направи управител на конюшната и ще ми доведе готвач от Орнамента.

Ема повдигна рамене.

— Може би и двамата сме глупави, че му помагаме. Какво ще стане, ако трябва да му служим като крепостни?

Докато се промъкваха към входа на кулата, Великана объркано измърмори:

— Ти каза: само заедно тримата сме силни.

Те не забелязаха, че госпожа Лампрехт поклати глава след тях.

— Не знам дали не постъпихме лекомислено, Готхолд. Вземаме трима съвсем непознати в замъка, без дори да сме видели документите им.

— Намери ми по-добри помощници! — малко невъздържано отговори господин Лампрехт. — Сама казваш, че Ема работи за трима.

— С удоволствие бих я задържала, но понякога говори също тъй странно като двамата господа.

— Имаш право, Марихен. Като си помисля... Тая сутрин дребосъкът надрънка такива глупости за саксонския меч. Май не е с ума си.

— Слушай, Готхолд — тя хвана мъжа си за ръката. — Може би нашият приятел Роберт не е измислил тая история с призраците само за удоволствие на внуците си. Но къде е той всъщност?

— Изпълнява портиерската длъжност, защото колегата Румполд пак е изчезнал.

Когато редиците се запълниха до последния стол, музикантите също заеха местата си зад нотните пултове. Директорът Лампрехт стана и произнесе тържествено:

— Уважаеми гости! Мили дами! За мен е голяма радост, че в този вечерен час стръмният път към нашия замък не ви е изплашил. Нека десетият летен концерт във Фалкенщайн се превърне за вас в незабравимо изживяване!

Цигуларите нагласиха лъковете си и по знак на диригента над двора се понесоха празничните звуци на Моцартовата „Малка нощна музика“.

Кекс на секундата забрави всичките си грижи. Притисна се със затворени очи до дядо си и си представи как някога изисканите придворни дами с напудрени перуки и копринени рокли са танцували с елегантните си кавалери под звуците на тази прекрасна музика.

Умбо обаче сръга брат си и възбудено прошепна:

— Я погледни нагоре!

Тами погледна към отбранителната кула, осветявана от два прожектора.

— Сигурно са от вестника — измърмори той при вида на трите фигури на площадката. — Снимат концерта отгоре.

Умбо поклати глава.

— Журналистите не изглеждат така.

И беше прав. Трите фигури отново бяха изчезнали зад покрива на кулата, но който ги видеше отблизо, щеше да се разтрепери от ужас. Румпи носеше шлем и твърде голяма броня. Вещицата бе разпуснала косите си и те се развяваха на вятъра. На призрачно бялото ѝ лице зловещо се открояваха очертаните с черен молив очи. Ема се беше поровила в козметичната чантичка на госпожа Лампрехт. С дълга бяла нощница, тя сякаш току-що бе излязла от гроба. Ото, който беше нарисувал с тебешир скелет на тъмната си престилка, с пъшкане окачи на кука една камбана.

— Извинявайте — избоботи той, — малко закъснях. Не е лесно да мъкнеш от кула на кула това бронзово чудовище.

Румпи извади сабя и произнесе с мрачен глас:

— Призраци! Дойде нашият час. Само след секунди тая сбирщина в див ужас ще напусне замъка. Аз рекох!

Ото заблъска камбаната. Ударите ѝ страховито отекнаха и се смесиха с нежните звуци на цигулките, които някога бе измислил господин Моцарт.

Вещицата разпери ръце и се изсмя зловещо.

Румпи обаче тичаше като побъркан между всевъзможни котли, тигани и тенджери и така силно ги налагаше със сабята си, че би му завидял не един джазбандист.

Освен това трите фигури бяха обгърнати с облак дим, който постоянно променяше цвета си от червеникав на зеленикав и от него изскачаха сини светкавици. Тримата с всички сили се стараеха да приличат на истински призраци. Пъшкаха и се потяха и накрая изтощени се свлякоха на пода.

Разбира се, музикантите много бързо излязоха от такт, когато тежките камбанни звуци нахлуха в техния любим Моцарт.

— Защо не ни предупредиха? — оплака се концертмайсторът на диригента и свали цигулката си. Неговите колеги обаче станаха на крака като зрителите и се вторачиха в отбранителната кула. Почти всички въодушевено ръкопляскаха. Някои се провикваха:

— Браво! Продължавайте!

Един мъж се обърна към жена си:

— И всичко това за марка и половина!

Госпожа Лампрехт остана очарована:

— Не знаех, че още имаш такива щури идеи, Готхолд!

Той обаче не отговори, а бързо се запъти към кулата.

— Така! — ядосано произнесе Тами. — Най-сетне ще разбере какво му се готви. Ха на бас?

Щеше да загуби баса. Докато в двора на замъка господин Моцарт отново встъпваше в правата си, господин Лампрехт със сияещо лице се изправи пред тримата призраци — разочаровани и съкрушени, те клечаха върху площадката на отбранителната кула.

Директорът поред им стисна ръката:

— Най-сърдечно ви благодаря за сполучливата изненада. Но следващия път, моля, кажете ми навреме — заради противопожарните мерки, нали разбирате?

Румпи ядосано гледаше надолу. Вещицата обаче изненадано попита:

— Следващия път? Няма ли да ни изгоните сега?

— Шегувате се! — засмя се господин Лампрехт. — Няма да ви изпусна така лесно. А концерта с чудесния номер ще повторим след четиринайсет дни. Разбира се, за вас ще има прилично възнаграждение.

ТАЙНСТВЕНАТА НАХОДКА

След тази вълнуваща вечер децата спаха повече от обикновено. Тами пръв се събуди и изплашено погледна часовника си.

— Човече, вече е девет! — извика той толкова силно, че Кекс и Умбо стреснато подскочиха. — Няма да получим закуска!

Опасението му се оказа напразно. Когато децата влязоха в кухнята задъхани, но все пак прилично умити, на масата още имаше бял хляб, мед, масло, салам и мляко, а госпожа Лампрехт дори беше сложила плетени шапчици на кафявите яйца от кокошките на замъка.

— Рохките яйца — поясни тя — са вкусни само топли.

— Къде са призраците? — попита Умбо, докато Тами мълчаливо поглъщаше първата филия с мед.

— Ема храни кокошките — отвърна госпожа Лампрехт, — Румпи е на касата, а Ото поправя улука.

Кекс остави чашата с мляко и малко надменно рече:

— И вие смятате, че си измисляме. Ние сме глупави дечица, а вашите мили и премили помощници могат да правят каквото си щат, докато някой ден не хвърлят във въздуха хубавия замък!

— Но, Кекс — смути се госпожа Лампрехт. — И на мен почва да ми става страшно. Ако само можехме да убедим моя мъж, че тук нещо не е наред.

— Вероятно той дори е прав — каза Умбо. — Тъй и тъй нищо не можем да направим. Най-добре да съберем всичките си спестявания и

ти, дядо, да си поръчаш нови фигури. Вълшебните заклинания си останаха само приказки или откри нещо?

Дядо Крьогер поклати глава и напълни лулата си.

— Чакайте — обади се госпожа Лампрехт, — сетих се за една странна история. Преди години в замъка имахме един домакин, беше служил тук до края на войната като иконом на стария граф. Понякога го разпитвахме за призраците на замъка. Тогава той ни поглеждаше учудено и отвърщаше: „Има неща, за които не говоря“. Но добрият стар Густав обичаше да си попийва. И веднъж, клатушкайки се по двора като бяла мечка, болна от грип, с надебелен език произнесе: „Когато един ден вече ме няма... подземие то на параклиса... образът на граф Балтазар...“ Повече не можахме да измъкнем от него и след това. За жалост и до ден-дневен Готхолд не вярва на такива неща. — Тя погледна кухненския часовник. — Ама че се разприказвах. Ей сегичка ще докарат стоката за бюфета. — Скочи и се обърна към децата: — Не се притеснявайте, закусете добре.

Дори гладникът Тами загуби апетит.

— Ясно — произнесе той, — Кекс ще измие чиниите, а ние тримата ще претърсим мазето.

— Не-е — отговори дядо Крьогер, — двамата с Умбо няма да изпускате призраците от очи. В крайна сметка вие сте най-силните. А ние с Кекс ще се заемем с мазето.

Момчетата мрачно крачеха през залите на музея.

— Ама че тъпо — изръмжа Тами, — вече знам всичко наизуст. Във влакчето на ужасите май беше по-интересно.

В касата стоеше господин Лампрехт и явно много оживено разговаряше с Румпи. Умбо направи физиономия и се изплези на джуджето зад гърба на директора. Румпи го заплаши с пръст и тогава директорът се обърна.

— Ей, летовници, какво търсите зад мрачните стени в това прекрасно време? Разхождали ли сте се около замъка? Струва си. — Той им намигна. — Може да откриете прочутия таен ход.

— Добра идея — отвърна Умбо. Навън се плесна по челото. — И тоя само ни се подиграва.

— Знаеш ли какво? — обади се Тами. — Хайде да се смъкнем към Зелке. Там сигурно можем да се окъпем.

Те пренебрегнаха пътеката и се спуснаха направо по стръмния склон.

— Щом трябва, значи трябва — каза директорът Лампрехт на Румпи и зае мястото му зад прозорчето на касата. — Но не се бавете много! След малко имам група от Унгария.

— От Унгарско? — попита Румпи, вече на вратата. — Бъдете любезен с бедните хорица! Тях дори ги потиска турският султан.

Господин Лампрехт поклати след него глава. Този човек наистина имаше странен хумор. Но каква бдителност! Току-що се бе възмутил, че съкровищата на замъка не се пазят достатъчно добре. В залата за ловно оръжие двама си шушукали много подозрително. Разбира се, отдавна си били отишли. Директорът Лампрехт въздъхна. Макар че колегата само искаше да си придава важност, крайно време е министерството най-сетне да изпрати постоянен инспектор по охраната във Фалкенщайн. Засега все още търсеха подходящ човек.

Румпи веднага изтича в бюфета, където завари Вещицата да реже лук.

— Двете момчета се мотаят сами около замъка — изшептя той развълнувано. — Търсят таен проход. Не каза ли, че някъде там се пази вълшебната книга?

Ема избърса сълзите от очите си.

— Не се тревожи. Проходът бе затрупан още по мое време, когато планината малко се разклати. Спомням си, че свещеникът държа проповед в църквичката. Това било знак за предупреждение от бога. Така той осъждал надменността и безнравствеността на рицарите. Оттогава никой не се е опитвал да проникне в срутения коридор откъм подземие. Баща ми заповяда да зазидат входа и да поставят там като предупреждение каменния образ на нашия прадед Балтазар. — Тя силно потрепери и снижи глас. — Граф Балтазар някога пиян убил родния си брат и днес все още броди по тия места. Ах, да можех да спра тия двамата!

— Кого? — обърка се Румпи.

— Малкото момиченце и дядото. Току-що тръгнаха към онова подземие. Сигурно ще се уплашат.

Румпи светкавично премисляше. После лицемерно каза:

— Ще ги предупредя и ще ги изведе невредими.

Ема погледна след него през прозореца и си помисли: „Не е чак толкова лош, колкото се прави“.

Кекс изпитваше мъничко страх, когато слизаше с дядо си по стръмната стълба към мазето. Все още не им трябваше фенерче, защото тук долу имаше електрическо осветление. Зад една дъсчена преграда бяха струпани картофи, зад друга — въглища. До стената бе облеgnато счупено колело. На един рафт бяха наредени празни бутилки.

— Почти като у нас в Беренклау — разочарова се Кекс. — Липсват само стругът на татко, дръвникът и маминият шкаф със зимнината.

— Почакай — дядо Крьогер пристъпи към обкованата с желязо врата и я отключи. Тя силно изскърца и се отвори. От съседното помещение замириса на мухъл.

— Тук отдавна не е проветрявано — отбеляза дядо Крьогер и светна с фенерчето, а Кекс с погнуса избърса лицето си от паяжините. Няколко счупени стола, ръждясали лопати и сърпове, един меден свещник — това беше всичко.

— При такава влага не биха се запазили никакви книги — насочи фенерчето към стените дядо Крьогер.

Изведнъж Кекс пронизително изпищя и се хвана за дядо си. Самият той също се уплаши, но бързо се овладя, когато още веднъж внимателно се взря в стената.

— Видя ли го? — прошепна Кекс страхливо и притисна лице в жилетката на дядо си.

— Нищо няма да ти направи — хвана внучката си за ръка той. — Това е нещо като паметник, май на граф Балтазар.

Кекс колебливо го последва и изшептя:

— Аз обаче чух съвсем тихи стъпки.

— Глупости, тоя тук вече не може да се движи.

Мръснобялата статуя гледаше двамата с неподвижни очи.

— Дали тук не са скрили нещо? — измърмори дядо Крьогер и заопипва фигурата. — Мечът май е от бронз.

Хвана го за дръжката и нещо изщрака. Статуята се позавъртя около оста си и откри за погледа мрачна пролука.

— Успокой се, Кекси — радостно извика дядото. — Направихме голямо откритие. Това е тайна врата, която води към подземния коридор. Приятелят ми Готхолд има да се чуди и мае.

— Деденце — почти прошепна Кекс. — Искam сега да съм при мама и татко във Варнемюнде.

Дядо Крьогер я прегърна през раменете.

— Ела, ще те заведа при госпожа Лампрехт.

Кекс поклати глава. Любопитството ѝ надделя над страха.

— Не, няма да те оставя сам!

Дядо Крьогер запали свещника.

— Сега ще играем на изследователи — поясни той. — Докато гори свещта, имаме достатъчно кислород за дишане.

Двамата с Кекс внимателно се промъкнаха покрай страшния рицар и влязоха в коридора.

Той не беше по-висок от човешки бой и бе издълбан в скалата. Някъде в далечината капеше вода. Свещта тревожно затрептя.

— Свършва ли вече въздухът?

— Няма страшно. — Дядо Крьогер прикри с ръка свещта. Тя веднага загоря със спокоен, равномерен пламък. — Отнякъде идва чист въздух.

Едва не се спънаха в няколко скални отломъка. Кекс се наведе. Не се беше излъгала — в нозете ѝ нямаше камъни, а обкован с желязо сандък. Дядо Крьогер без много усилия го отвори. Вътре лежеше стара, не много дебела книга с пергаментови страници, изписани на ръка. Крьогер извади очилата си, седна на сандъка и я запрелиства. Кекс погледна през рамото му и любопитно попита:

— Можеш ли да разчетеш текста?

Дядото ядосано избоботи:

— Просто да се отчае човек как са писали навремето — като с клечки. А ти винаги казваш, че бележката по правопис не е толкова важна... Почакай, не може да бъде! Йоланда Франциска Крьогер от Беренклау до Берлин, отвори уши! — Дядо Крьогер внимателно прокара пръст по криволиците и зачете, отначало заеквайки, после все по-плавно — „Заклинание, що големият магьосник Доктор Йохан Фаустен, магистър на тайните, също черни изкуства, в година...“ — Това може да разчете само аптекар, чакай, Кекс! Нататък продължава горе-долу така: „... за три лоши дървени фигури, що водата съживила за кратко време, да се превърнат в онова, дето са били нявга.“ Това е, което ни трябва, дете!

— Деденце — прекъсна го Кекс, — пак чувам стъпки.

— Ами, чуваш водните капки. Слушай, сега идва:

*Щом в Седмака слънце грее,
а отгоре пада сняг,
злото дело ще успее —
призраци, горко ви пак!*

Кекс безпомощно поклати глава.

— Какви са тия глупости?

— Чакай, съвсем не са глупости. Седмака е месец юли. Но сняг — дали старият доктор Фаустен буквално това е искал да каже? Тогава ще го превода така:

*Сине ли се сняг през юли,
призракът втрещен се пули.*

Кекс посочи страницата.

— Тук е написано още нещо, но с друг шрифт, и дори аз мога да го прочета:

Доброто дело е опора, то прави призраците хора.

Дядо Крьогер се надигна.

— Ще вземем със себе си тази книга. А сега, марш навън от влажната дупка.

Що се отнася до тихите стъпки, Кекс не се беше излъгала. Като от земята пред тях изникна Румпи и изкрещя:

— Открихте тайната ни, но тя няма да ви свърши работа!

Дядо Крьогер онемя. Кекс жално повика майка си, макар че тя сега не можеше да ѝ помогне.

Десният показалец на Румпи се нажежи. Той яростно го заби в старата книга. Тя пламна на секундата и наоколо се разнесе пепел.

Кекс и дядо й стояха като вкаменени. Огънят ги заслепи. Внезапно се чу ужасен трясък.

— Бързо, след него! — извика дядо Крьогер. Но Румпи вече бе избягал и затръшнал тайната врата зад гърба си.

Поток от сълзи рукна от очите на Кекс. Тя заудря безпомощно по вратата и захлипа:

— Искам да изляза!

Дядо Крьогер обаче запази самообладание и хвана внучката си за ръка.

— Помисли за течението. Тук някъде трябва да има изход.

Двамата не вървяха дълго. Зад един завой забелязаха мъжделив сноп светлина, който падаше косо отгоре през една тясна шахта. Най-малко десет опита направи дядо Крьогер да се изкатери по скалата. Но всеки път се подхлъзваше и само разкървявяваше пръстите си. Качи и Кекс на раменете си, но и тя не успя да стигне отвора.

Дядото с усилие скри отчаянието си.

— Трябва да сме съвсем близо до замъка. И двамата имаме здрави дробове. Все някой ще ни чуе. Започвам: Помощ! Помощ!

Разбира се, някой може да каже: каква случайност! Но какво щеше да бъде животът ни без случайности? Умбо и Тами попляскаха във водата на Зелке. За къпане планинската рекичка им се видя твърде студена. И така след третия вик за помощ дядо Крьогер долови далечния учуден глас на Умбо.

— Дядо, къде си?

— Ще играем на криеница. Търсете ни!

Момчетата започнаха да търсят и събраха цял куп сухи клони, докато открият скалната пролука. Но това не помогна много. Дупката беше твърде тясна и дълбока. Какво можеха да направят двамата. Накрая Умбо забеляза Ото, който висеше на въже пред еркера и обработваше улука с един чук. Той извика Великана, Ото се завтече, хвърли въжето в дупката и със силни движения извади първо Кекс, а после и дядо Крьогер. Наистина не можа съвсем да проумее какво се бе разиграло там долу, но когато четиримата след дълги благодарности поеха нагоре към портата на замъка, го обзе ярост.

— Проклетата дупка! — изрева той. — Тук вече никой няма да падне! — При тия думи тропна тъй силно с крак, че скалата се пропука

и дупката изчезна. За всеки случай Ото закри опасното място с клони, листа и изсъхнали храсти.

Когато Кекс и дядо Крьогер разказаха на господин директора необикновеното си приключение, той сякаш за пръв път им повярва. Веднага след обела ги последва в мазето, но виж ти — мечът на каменния рицар Балтазар не помръдваше. От тайния проход нито следа.

— Може би — измърмори безпомощно дядо Крьогер — Румпи е повредил тайния механизъм, като е тръшнал вратата.

Господин Лампрехт се ухили така подигравателно, че Кекс едва не зарева от яд.

— Сами виждате — рече той, — граф Балтазар е с гипсирана ръка и не може да отвори тайната врата.

— Готхолд — дядо Крьогер с усилие запази самообладание, — предлагам ти да слезем през дупката в тайния коридор и аз ще ти покажа сандъка, в който беше книгата.

— С удоволствие. — Директорът беше в добро настроение. Лицето му дори запази приветливия си израз, след като цял час бе претърсвал околността с четиримата си гости.

— Е, продължавайте да играете на стражари и апаши. Но аз моля за извинение, имам много работа.

Децата объркани загледаха подире му.

— Ама че работа — измърмори Умбо, — почвам да мисля, че не съм наред.

ЗЛАТО ИЛИ СНЯГ

— Най-добре останете в стаята си — каза дядо Крьогер на внуците си, — там сте на сигурно място. Аз отивам в канцеларията и ще опитам да се свържа с Берлин. Господин Лампрехт твърди, че това понякога трае с часове. — Ах — той бръкна в джоба на жилетката си, — за малко да забравя. Баба ви е изпратила пощата от мама и татко.

Всички изведнъж се втурнаха към голямата цветна картичка, която показваше вълнолома, фара, новия квартал и интерхотел „Нептун“. Умбо стигна пръв и прочете на глас какво бе написала мама Крьогер.

Мили помощници на баба и дядо!

Пътувахме добре. Влакът закъсня само с половин час. Стаите ни са прекрасни. Гледат право към морето и ние виждаме многото кораби, които пристигат в пристанището от чужди страни. Всеки ден ходим на плаж и се къпем в морето. Татко за съжаление изгоря, защото не искаше да ме чуе. Малките са много послушни, надявам се, и вие. Умбо и Тами, сигурно се грижите за Кекс и не я ядосвате? Харесва ли ви още лунапаркът? Е, баба пак ще ви поглези. Още не сме получили писмо от вас, но сигурно ви занимават други работи. Между нас казано, най-хубаво

е, когато и седмината сме заедно. Трябва да измислим нещо за другото лято, тъкмо се провиква татко.

Целуваме ви нежно за лека нощ
татко, мама, Никол и Руджеро
Поздрави също на баба, дядо и мечето Ервин

П.П. Умбо и Тами, обличайте всеки ден чисто бельо,
дала съм ви достатъчно!

— Типично за мама — изръмжа Тами. — Да бяхме тръгнали с цял гардероб за замъка? Те са си добре. Къпят се всеки ден в Балтийско море. Фантастично. А ние тук си блъскаме главата как да върнем тъпите призраци в Берлин!

Той завистливо заразглежда цветните снимки.

— Кой ги пусна да избягат? — с укор каза Кекс. — Сега заедно ще напишем писмо до Варнемюнде. Мама и татко трябва да научат какво е станало.

Умбо почука с пръст по челото си.

— Ти си и ще си останеш глупава малка кукличка! Да развалим чудесната им почивка! Татко ще се качи на следващия влак и на бърза ръка ще дойде във Фалкенщайн. Мама ще остане на Балтийско море с двете хлапета и от грижи ще свали десет килограма и, бездруго е толкова слаба. Или смяташ, че татко ще донесе пълен куфар със сняг от плажа във Варнемюнде?

Кекс наведе глава и мълчаливо се съгласи с брат си.

— Я по-добре да помислим — върна се към темата Умбо — дали вълшебното заклинание ни върши работа или не. Ти си умно момиче, сигурно веднага си го научила наизуст!

Кекс поласкана се усмихна.

— Разбира се! Ако призраците се посипят със сняг и се заплуют.

— Тоя странен доктор май не е бил с всичкия си — ядоса се Тами. — През юли тук изобщо не вали сняг, антинаучно е!

Умбо се замисли.

— Може би става и сладолед?

— Ванилов или шоколадов? — изхихика Кекс. — Но тогава заклинанието щеше да звучи така:

*Щом в Седмака слънце грее,
а се сипе сладолед,
значи, че за вас добре е —
яжте, призраци, наред!*

Тами единствен се разсмя.

— Глупости! — ядоса се Умбо. — Веднъж в час по химия стана дума как се прави изкуствен сняг. Да бях внимавал повече!

— Ами второто заклинание? — не се сдържа Кекс. — Ако това за добрите дела е вярно, всичко ще завърши съвсем иначе.

— Да, да — раздразнено рече Умбо, — бедничката принцеса Ема. Но сега тя е вещица и мястото ѝ е във влакчето на ужасите.

— Така ли? А Ото? — възрази Тами. — Ако не беше той, Кекс и дядо още да са долу в тайния проход. Само малко трябва да се префасонира. От него нашият треньор ще направи шампион тежка категория.

— Струва ми се, че тия гадове са ви завъртели главата. — Умбо се тръшна на леглото. — Хайде на бас, че ще ми хрумне нещо за снега?

В берлинското управление на народната полиция майор Булерян отново подръпваше крайчеца на ухото си.

— Най-странният случай в дългата ми кариера — каза той на лейтенант Мерценбехер. — Тъпчем на едно място. Днес сутринта дори трябваше да се явя пред генерала. Той беше... е, малко нетърпелив и заяви, че случаят трябва да приключи за три дни. Още веднъж погледнах във всички учебници по криминалистика. Както можеше да се очаква: нито дума за призраци и методите за тяхното залавяне. За какво досега можем да ги подведем под отговорност? За кражба на носени дрехи, също така за прахосмукачка и две кила месни изделия, евентуално и за застрашаване на транспорта при онази теснолинейка. А в замъка нямат ли провинения?

Лейтенант Мерценбехер поклати глава.

— Там е работата. Държат се като общественополезни граждани, но това може да е измама. Може би заклинанието ще ни помогне да ги

превърнем отново в заявените изчезнали предмети. Разбира се, записах на магнетофон телефонния разговор с гражданина Крьогер и се посъветвах с професор Хаухехел, специалист по приказки от Академията на науките. Той ще проучи нещата и ще ми изпрати мнение след около четири седмици. Но тогава юли отдавна ще е минал.

Майор Булерян започна да дърпа ухото си много силно и лейтенантът се уплаши, че то ще се скъса точно в негово присъствие.

— Вашите предложения, другарю Мерценбехер — произнесе накрая майорът.

— Първо: влизане във връзка със завода за хладилна техника с цел производство на изкуствен сняг.

— Много сложно!

— Второ: изпращане на специален самолет във Високите Татри или в Кавказ с цел набавяне на истински сняг.

— Много скъпо!

— Трето: утре заминавам за Фалкенщайн и на място решавам какви мерки да се вземат.

— Съгласен, но първо приключете случая в Панко. И тоя път вземете влака. Трябва да пестим бензин.

Вечерта бе настъпила. В гостната стая, където бе настанена Вещицата, до масата седеше Ото. Режеше хляб и сланина на една дъска и забиваше зъби в глава лук.

— Тежък ден, братовчеди. От работа се огладнява. Вземайте си.

— Ще има буря — хвърли поглед навън Ема. — Чуйте само как вие вятърът около кулата.

Румпи нервно се разхождаше нагоре-надолу.

— Ако можех да разбера как са се освободили старият и детето от тайния проход.

Ото се вторачи в дъската и без да каже дума, захапа парче сланина.

— Досега — Ема подозрително изгледа Румпи — идеите ти не бяха съвсем благородни.

— Врели-некипели! Човеците са много тъпи и не могат да се страхуват като старите германци.

— Или много умни за оная маймунщина на кулата — възрази Ема.

— Във всеки случай изгорих листа с тайната — подигравателно изхихика Румпи. — За оная сняг през месец юли!

Ото се стресна, задави се и се разкашля.

— Да не говорим за това, мили братовчеди!

Ема пристъпи към Румпи и замислено го погледна.

— Трябва да има още една част от магията.

— Глупости!

— Врели-некипели — срязва го Вещицата. — Празни приказки! Глупости! Само това знаеш! Не ще съмнение, че не си бил княз, а по-скоро палячо, който се е премятал по панаирите!

— Млък! — изкрещя Румпи и тропна с крак. — Нали обеща да ми намериш слама, лъжлива жено?

— Само не се карайте — Ото подаде на двамата по една медна чаша. — Пийте, братовчеди, хубаво вино, що ни даде господарят.

— Слама — презрително произнесе Ема — не липсва. Има повече, отколкото в главата ти. — Тя отвори едно чекмедже и извади снопче пластмасови тръбички за пиене.

Румпи ги пое и недоверчиво ги огледа.

— Пъстра слама? От кое поле я събра?

— Поле? Отворете си очите, ваше сиятелство! С такива сламки нашите гости всеки ден пият лимонада в бюфета. В крайна сметка това е благородна слама.

— Е, добре — решително каза Румпи, — знам таванската стаичка, дето е чекръкът. Щом не можем да превземем замъка със сила, ще го купим. Последвайте ме!

Ото тъжно погледна хляба, сланината, лука и виното и се надигна. Свикнал беше да се подчинява. Колебливо се изви към Вещицата. Тя обаче махна с ръка.

— Вървете сами. Трябва да ставам рано. За утре има заявка за трийсет групи. Дори една достопочтена вещица не може толкова бързо да приготви кюфтета и кренвирши.

Вятърът в камината виеше все по-силно. Но Кекс бе решила да не се плаши повече за днес. Притисна мечето до себе си и погледна

изпод завивката. Братята и седяха по анцузи на леглото на Умбо и си шушукаха. Тами повдигна рамене.

— Дори народната полиция не може да направи сняг.

— Затова моята идея е отлична — отвърна Умбо. — Ако стане, няма равни на нас.

— Защо не ми кажете какво сте намислили? — сънено промърмори Кекс. — Знаете, че не съм издайница.

— Спи, Кексилайн — бащински произнесе Умбо. — Днес имаше такива вълнения. Ние ще си побъбрим още малко.

На вратата се почука. Момчетата се стреснаха. Щом разпознаха дядовия глас, Тами се завтече и вдигна резето.

— Тъй си и мислех — момчетата добре познаваха тона на дядо Крьогер. — Отива полунощ, а вие още не сте легнали.

— Деде, мислехме... — запелтечи Умбо.

— Ако веднага не се съблечете и не се напъхате в леглата си, ще забравя принципите си и ще ви натупам.

На вратата той спря и заплашително добави:

— Ако след десет минути чуя някой да гъкне, утре сутринта ви качвам на влака за Берлин.

Тами побърза да спусне резето след него. Умбо извади книжката за Фалкенщайн изпод възглавницата си.

— Това е точният план на замъка. По тази стълба се стига до кухнята. Погледни часовника! Може би ще почука още веднъж.

— Кофите скрих на тавана — прошепна Тами.

Когато двете момчета отвориха тайната врата в ламперията, Кекс вече сънуваше прекрасен сън. Разхождаше се с принцеса Ема по плажа на Варнемюнде. Ема беше с готин дънков костюм и със съвсем къса руса коса. „Винаги съм си мечтала за такава сестричка — засмя се тя и позволи на Кекс да я хване под ръка. — Сега отиваме в млечния бар. Какво предпочиташ, Кекси, ванилов или шоколадов сладолед?“

„Можете да си поръчате ягодов сладолед със сметана, мили дами“ — учтиво каза продавачът. Беше само по бански и ужасно изгорял.

„Нямам пари — смутено промълви Ема и измъкна от деколтето си верижката с паячето от червени камъчета. — Не искате ли да вземете това, господин Крьогер?“

В този момент иззад тезгяха изскочи Румпи и бръкна с нажежения си пръст в кофите със сладолед — веднага замириса неприятно и се разнесоха облаци дим.

Кекс неспокойно се замята в леглото си и измърмори насън:

— Доброто дело е опора...

Румпи и Ото проникнаха в склада на музея. Тук имаше много предмети, които поради липса на място не можеха да бъдат изложени, но въпреки това бяха толкова ценни, че трябваше да се съхраняват: стари мебели, кани, оръжия, картини и сандъци, за които само господин Лампрехт можеше да каже какво съдържат.

Нощният вятър се усилваше и със свистене нахлуваше през счупения тавански прозорец. Едва не угаси свещите, които Румпи бе запалил с нажежения си пръст. Ото примъкна чекръка и едно столче.

— Златото на монети ли ще бъде или на късове? — полюбопитства той.

Румпи седна и бързо нагласи чекръка.

— Подавай ми сламата — заповяда той на Великана, — но само по няколко сламки.

Ото изпълни заповедта. Чекръкът се завъртя по-бързо. Румпи натисна педала и измърмори с неподвижен поглед:

Миракъл! Чудо става!

Напридам само плява.

Зърното се отвява.

Лирум-ларум-лаурум!

Злато значи аурум!

Вретеното сякаш искаше да изяде пластмасовите тръбички. Свистеше и бръмчеше. Изведнъж нещо силно избуча. От чекръка изхвъркнаха бели снежинки.

Ото изрева и се хвърли на пода.

— Сняг! Сняг! Дошъл е краят!

Румпи спря да върти и закри лицето си с ръце.

Чекръкът продължи да се върти сам. Снежинките се понесоха из стаята и паднаха на земята. Настъпи тишина. Чувахе се само воят на вятъра.

Румпи улови една от летящите снежинки, духна срещу нея и измърмори:

— Странен сняг! Струва ми се, че не ще да се топи. Бързо, Ото, доведи Вещицата.

Ото колебливо стана и с олюляваща се походка тръгна към вратата.

— Още има надежда — извика Румпи след него, — но побързай!

Малко по-късно Ото и Ема влязоха в стаята, където още летяха снежинки. Подът и всички предмети бяха покрити с бял плащ.

Ото изохка и се отпусна на един стол, като трепереше с цялото си тяло.

— Призракът на замъка... разхожда се... с оръженосеца си!

Румпи не му обърна внимание. Събра купчинка снежинки и заповяда на Вещицата:

— Веднага стопи този сняг.

Ема уморено се усмихна.

— Това не е сняг и ти можеш да ме помолиш, но не и да ми заповядаш.

Румпи тропна с крак.

— Наша милост не моли жени!

Ото се хвърли в краката ѝ.

— Ах, любима братовчедке, умолявам те от все сърце, разтопи тоя сняг, иначе с нас е свършено.

Вещицата вдигна очилата на челото си.

— Усещам, че вълшебната ми сила е към края си. Така да бъде!

Още веднъж от очите ѝ изскочиха синкави светкавици. Белите снежинки започнаха да пукат и да димят. Пластмасовият сняг се превърна в сажди.

Румпи подскочи във въздуха и самонадеяно потупа Ото по рамото.

— Спасени сме! — изграчи той. — Стига мрачни мисли, гламчо!

Великана обаче погледна двамата си побратими като тъжно псе.

— Граф Балтазар и неговият оръженосец са по-силни, отколкото ние заедно!

— Няма да търпим непознати в нашия замък — извика Румпи. — Директорът Лампрехт каза: „Бдителността е най-висш дълг“. Последвайте ме!

Ото послушно тръгна след него, Вещицата обаче се прозя:

— Оставете ме! Уморена съм като истински човек.

Каква обаче беше работата с тайнствения граф Балтазар и мнимия му оръженосец?

Щом забелязаха, че сестра им здраво е заспала, Умбо и Тами се измъкнаха на тавана, където вече ги чакаха две кофи. От плана на замъка знаеха разположението на таванските помещения. Не можеше да се каже, че не ги беше страх. Вятърът свистеше през всички пролуки. Като осветяваха с фенерчето гредите, забелязаха гнезда на кукумявки и гълъби, а освен това паяжини и само паяжини.

— Дали да не се върнем? — пошушна Умбо.

Тами го сграбчи за ръката.

— Чу ли? — Той закри с ръка фенерчето. Двамата се притиснаха до стената. Някой тътрузеше крака по гредите. Една огромна сянка затъмни лунния лъч, който нахлуваше през капандурата.

Тами решително насочи фенерчето нагоре. Светлината заля Великана Ото. Зъбите му затракаха. Той падна на колене и изхленчи с разперени ръце:

— Милост! Милост, благородни графе Балтазар! — После скочи и побягна.

— Все още нещо трака — измърмори Тами смутено.

Този път обаче тракането идваше от зъбите на Умбо. Тами сръга брат си.

— Оня го е шубе повече от нас. Хайде, Умбо, идеята беше твоя.

По най-близката стълба се озоваха в кухнята на бюфета. Бързо отвориха капака на хладилника за дълбоко замразяване и с лъжица изстъргаха снега, който се беше образувал по стените на отделните клетки. Напълнили бяха първата кофа до половина, когато Умбо внезапно се стресна и уплашено посочи прозореца.

— Угаси фенера! — изсъска той.

Двете момчета отстъпиха крачка назад.

— Какво беше това? — пошушна Тами в тъмното. Умбо замълча. Може би се беше излъгал, но му се стори, че вижда лицето на Румпи зад стъклото.

Вятърът, наврял се във всички ъгли на замъка, виеше сякаш по-силно отпреди. Тами събра кураж.

— Ти пък сега — извика така силно той, като че ли сам искаше да си внуши смелост. — Никога няма да намерим сняг толкова лесно.

В този момент отвън се раздаде добре познат глас.

— Удряй, Ото! Аз рекох!

Стената над хладилника изпука и с трясък се срути.

Момчетата навреме отскочиха.

После те самите не можеха да кажат как се бяха озовали през двора и кулата със стълбището в стаята си. Умбо се зави през глава и веднага заспа. Тами обаче дълго време лежа буден и проклинаше тъпите призраци. Жалко за хубавите пържоли и торти в хладилника, помисли той.

Момчетата все пак имаха доверие в дядо си, защото на другата сутрин му изповядаха нощното си приключение. Господин Лампрехт обаче стоеше пред срутената стена и говореше на Ото:

— Отдавна не е имало такава буря като през последната нощ. Е, срещу природните сили човек е безсилен. Стената тъй и тъй отдавна се рушеше. Първо да почистим развалините и после тя хубавичко трябва да се иззида.

РУМПИ НАПАДА

Тами изяви силно желание да помогне на Ото при изграждането на кухненската стена. Великана зидаше с такова темпо, че Тами едва смогваше да му подава камъни. Дълго време те се трудеха мълчаливо. Накрая Тами седна на една гредка и избърса потта от челото си.

— Почини малко — изстена той.

Ото не отговори. Продължи да работи сам.

— Признай си — каза Тами. — Ти натисна стената. Видях лицето ти през прозореца.

Ото предпазливо се огледа, заглади хоросана и слезе от стълбата. Бавно тръгна към момчето. То скочи и сви юмруци за двойна защита.

— Не се тревожи — Великана имаше вид на тъжна мечка. — Никога няма да ти направя зло, мили Тами.

— Колебливо му протегна огромната си лапа. — Трябваше да разруша стената миналата нощ по заповед на Румпи. Знай, той е могъщ княз и казва, че вие, децата, искате пак да ни вдървите с лошия сняг.

Той се отпусна на гредата, покри с ръце лицето си и изхълца:

— А аз тъй обичам да работя и да ям, и да слушам песента на птичките.

Тами седна до него.

— И с мен е така, смешни Великане. Защо се подчиняваш на тъпото джудже? То си измисля. В нашата страна вече няма князе. Историята със стената не беше хубава. И аз понякога върша глупости.

Татко винаги казва, че човекът е разумно същество и по това се различава от животното. Ето защо сам трябва да поправа сторената глупост. А сега ще ти помогна да довършим стената. — Той плю на ръцете си. — Хайде на стълбата!

Румпи стоеше в рицарската зала и не откъсваше очи от прочутия саксонски меч, който лежеше на червена кадифена възглавничка във витрината.

— Май много ти харесва? — Умбо изневиделица изникна до него.

Румпи трепна и подозрително изглежда момчето. Щом бившият княз фон Стоп забеляза, че наоколо няма никой, изшептя:

— Мечът дава на притежателя си вълшебна сила!

Умбо отстъпи крачка назад и високо каза:

— Никой не вярва на тия работи. Това е само една стара легенда.

Румпи злобно се ухили.

— Но на заклинанието за снега през юли вярваш, нали? Не са врели-некипели?

Умбо за всеки случай отвори вратата зад себе си.

— Защо тогава толкова се страхувате?

Румпи повдигна рамене.

— А ти защо се страхуваш от мен? Защо не си поговорим като разумни хора, въпреки че си още пале? Гледай, ние сами нищо не можем да си направим. Ти не можеш да докараш сняг през лятото и да ме върнеш в боботещата дупка. Аз обаче нямам сила да завладя хубавия Фалкенщайн.

Умбо отново се приближи колебливо.

— Звучи съвсем разумно, но не ти вярвам. Ако просто отмъкнеш саксонския меч...

Румпи поклати глава.

— Господин директорът каза, че той се охранява от електронна светкавица.

Умбо се разсмя.

— Вярваш на всички глупости. — Той се доближи до витрината. — Да го извадя ли?

Румпи уплашено разпери ръце и строго каза:

— Забранявам ти! Аз единствен отговарям за сигурността в залите.

— Сигурност... — обърка се Умбо. — Значи мислиш за добри дела и искаш да станеш истински човек.

— Млък! — изкрещя Румпи и тропна с крак. — Не искам да стана човек, искам отново да стана княз и ти няма да ми пречиш.

Щом Умбо видя, че страшният пръст на Румпи се нажежи, за всеки случай си плю на петите. От витата стълба се провикна:

— Врели-некипели, ще видим кой ще се смее последен.

Слънцето вече хвърляше дълги, коси лъчи над върховете на Харц, когато Ема с престилка седна на терасата и замислено помириса странното виещо се растение, наречено орлови нокти. Вещицата целия ден здравата бе работила, беше пържила кюфтета, варила кренвирши, приготвяла бе картофена салата и бе поднасяла всички ястия и напитки на многобройните посетители на бюфета с най-любезна усмивка и повечето пъти с едно „да ви е сладко“!

„Да ме види отнякъде блажената ми майчица — помисли тя. — Най-ужасното е, че тази низка слугинска работа ми доставя радост.“

Когато Кекс изведнъж застана до нея и попита: „Каква слугинска работа?“, Вещицата разбра, че несъзнателно е изразила мислите си на глас.

— Седни тук, дете — помоли тя. — Чувствам се толкова добре, когато си до мен.

— Защо си така тъжна? — съчувствено погали ръката ѝ Кекс. — Видях портрета ти. Виси в залата с наклонения покрив. Ти си в синя рокля и с островърха шапчица на главата. Познах те по верижката на врата... Принцеса Ема.

Ема наведе глава.

— Бях някога. Но сега съм само една вещица. Няма нужда от сняг. Студеният дъх на сърдечната болка много скоро ще смрази кръвта ми. — Тя свали верижката с паячето, обсипано с рубини, и внимателно го окачи на шията на Кекс. — На мене вече не ми трябва. Само в началото е лесно да си лош, но каква мъка е да останеш такъв. Погледни тоя паяк! Той прави само добро, улавя досадните мухи, но

всеки иска да го стъпче, защото се гнуси от него. Каква красота и благородство обаче се крият зад онова, което е грозно за очите ни.

Кекс с мъка сдържа сълзите си. Смело ги преглътна и рече:

— Много искам да ти помогна, мила Ема.

Тя поклати глава.

— Твърде късно е. Знам заклинанието също като тебе. Днешните хора са изобретателни. Ще направят тъй, че и през лятото да завали сняг.

— Но, Ема — удиви се Кекс, — не знаеш ли втората част на заклинанието? Сама я прочетох: „Доброто дело е опора, то прави призраците хора“.

— Толкова съм уморена — тихо отвърна Вещицата. — Какви добри дела бих могла да извърша?

— Добри дела — значи при нас те са такива: да се учим прилежно, да събираме вторични суровини, да качваме въглищата на пенсионерите и изобщо винаги да помагаме.

Госпожа Лампрехт се приближи към тях.

— Каква хубава вечер! — приветливо рече тя. — Вижте само залеза. Жалко, получихме извънредно две бъчви херинга. Трябва да я мариновам за нашите гости.

Кекс скочи, хвана Ема за ръката и я накара да стане.

— Да ви помогнем ли, госпожа Лампрехт?

— С удоволствие, тъй и тъй съм сама — кимна усмихнато тя. — Мъжът ми отиде на ловджийско събрание в механата „При сокола“.

Дядо Крьогер тръгна заедно с приятеля си Лампрехт. Искаше да посрещне лейтенант Мерценбехер на автобусната спирка и да направи една разходка през любимата си долина.

— Чий е този мотор, Готхолд? — посочи той един мотоциклет с кош, оставен зад храста малко встрани от пътя.

Директорът Лампрехт повдигна рамене.

— Нямам представа, Роберт. Имали сме посетители, които си позволяват по няколко ракии в бюфета и тогава за щастие навреме се сещат, че с алкохол в кръвта не бива да карат превозно средство. Да се хванем на бас, че утре по обед моторът вече няма да е тук?

— Ами ако това не е никаква щуротия? — прошепна Умбо на брат си. Наблюдаваха от външната порта как Румпи с котешки стъпки изкачва стълбата към касата.

— След него! — пошушна Тами. — Или още те е страх от този комедиант?

Последваха Румпи през вратата, той не я беше затворил. В замъка вече беше доста тъмно, но светлината от фенерчето на Румпи им сочеше пътя. На пръсти се промъкнаха през двора и влязоха в кулата, където беше стълбището. Тогава ги заслепи ярка светлина.

— А, вие ли сте? — облекчено въздъхна Румпи. Докато Тами още размишляваше дали да му удари едно ляво кроше или един прав десен, Румпи, с шапка на музеен пазач, прошепна:

— Пст! Мисля, че ми трябва помощ. Видях да пробягват сенки. Крадци в замъка. Струва ми се, че нарочно са останали вътре. Последвайте ме, без да вдигате много шум.

Умбо и Тами не бяха съвсем наясно какво точно е замислил дребосъкът този път, но решиха да не го изпускат от очи. С котешки стъпки те се запромъкваха през коридора. Изведнъж Румпи спря и предупредително сложи пръст на устните си.

Тримата мъже от седмици бяха подготвяли кражбата в музея. Интересуваха се от ловни пушки, рогове за барут, ножове и копия, които господин Лампрехт бе събирал от всички краища на страната, за да направи оригинална изложба на ловно оръжие.

Крадците бяха професионалисти. Щом сметнаха, че е настъпил часът и в замъка вече няма пазач, на спокойствие събраха най-ценните предмети в един голям чувал. И тъкмо го спускаха с въже по стената, когато Румпи извика с глас, какъвто никой не бе подозирал у дребосъка:

— Стой!

Първият крадец успя да се измъкне навън с помощта на въжето, но после Тами го преряза с джобното си ножче и го издърпа. Огледа се, беше сам в отбранителния коридор, а отдалеч се чуваше яростен рев. Запали осветлението и изтича на двора. Там видя брат си, който трепереше като лист и едва успя да каже:

— Избягаха. Какво да правим?

— Бързо при госпожа Лампрехт! — изкрещя Тами, хукна към портата и оттам навън.

Господарката на замъка седеше в дневната си и тъкмо когато обясняваше на Ема и Кекс как се плете ластик, в стаята задъхан се втурна Умбо.

— Помощ! Крадци! Ловните оръжия!

В същия миг забеляза Ото, той седеше пред телевизора на Лампрехтови и с отворена уста следеше един филм от серията „Полицията се обажда на телефон 110“.

Госпожа Лампрехт изфуча към служебния телефон и набра истинския номер 110 в Баленцет. Добре знаеше какво да направи, защото във всеки музей има план при тревога. Защо, помисли отчаяно тя, точно тази вечер Готхолд има ловджийско събрание?! Бързо избра номера на механата „При сокола“.

Тримата крадци наистина бяха изненадани, но все още не мислеха, че са загубили. Не си бяха направили сметката, че Тами толкова бързо ще открие мотора пред замъка.

— Железен кон — с уважение произнесе Румпи, — срещу него е безсилен един нещастен призрак.

За изненада на Тами той беше препасал саксонския меч, но момчето нямаше намерение да обсъжда сега този въпрос.

— Нападай! — прошепна то.

Крадците предпазливо се промъкваха насам, последният носеше чувала с плячката на гърба си.

Изведнъж отекна гръмък глас:

— О-хо! Напред!

Ото, следван от Ема и Кекс, излезе от портата. За миг разбойниците прогониха двете слаби женски създания, от което стана ясно, че Вещицата наистина бе загубила вълшебната си сила. След храбра съпротива и Ото се намери на земята; Тами беше прав: при боксирането краката на Великана му изневеряха.

Умбо изостана, но силно крещеше:

— Дръжте ги!

Румпи, когото до този момент всички смятаха само за един фуклю, показва на какво е способен. Като княз той знаеше да се бие с шпага. Беше истинско удоволствие да се наблюдава как върти саксонския меч. Така хубаво жулеше с него гърбовете на

разбойниците, че виковете им ечаха в цялата гора. Единият обаче се измъкна заедно с чувала и понечи да се метне на мотора. Тами го застигна с едно ниско кроше, но типът бе поне пет категории над него.

Изпаднал в беда, Тами изкрещя:

— Румпи, огненият пръст! Тук, на железния кон!

Румпи се хвърли натам и изведнъж от резервоара на мотора изскочи огромен огнен език.

Ужасени, всички се хвърлиха на земята и Ото, Ема и Тами без особени усилия омотаха с въжето крадците и те заприличаха на навита шунка. Пламъците от бензиновия резервоар обаче се устремиха нагоре, обхванаха близките борове и запращяха.

Кекс уплашено се притисна към Ема. Но и тя беше безпомощна.

— Вълшебната сила ме напусна — прошепна.

— Трябва да го угасим! — изкрещя Кекс. — Иначе ще изгори замъкът!

Със светкавична бързина всички присъстващи, разбира се, с изключение на завързаните крадци, образуваха верига от езерцето до мястото на пожара и заизливаха в пламъците кофа след кофа.

Дядо Крьогер навреме бе посрещнал лейтенант Мерценбехер на автобусната спирка и го беше информирал за събитията във Фалкенщайн.

— Във влака имах достатъчно време за размисъл — каза лейтенантът. — Вашите призраци ще се върнат във влакчето на ужасите по-скоро, отколкото предполагате. Има едно съвсем просто средство. Как не сме се сетили по-рано?

По пътя за замъка ги задмина радиокола на Народната полиция, но спря веднага щом униформеният лейтенант вдигна ръка. За двамата се намери място, въпреки че останалите се сгъстиха противно на правилника.

Моторът и боровеите още горяха, когато радиоколата спря пред портала. Полицаяте заобиколиха пожара, а дядо Крьогер заедно с лейтенанта се втурнаха в замъка. Малко след това изскочиха с два пожарогасителя. От дюзите им се разнесе истинска снежна виелица и начаса угаси огъня.

— Сняг! Сняг! — изкрещяха Ото и Румпи и ужасени се хвърлиха на земята.

Ема прегърна Кекс и спокойно рече:

— Дойде часът, сбогом, моя малка.

— Така! — зарадва се дядо Крьогер. — Скоро влакчето ми отново ще бъде комплект. Започвам с Великана.

Искаше да насочи пожарогасителя към Ото, но Тами се втурна помежду им и първата струя сняг попадна точно в лицето му.

— Спри, дядо! — изкрещя с последни сили. — Той вече не е призрак! Сега те са хора като теб и мен!

Кекс и Умбо също застанаха пред своите питомци.

— Вече нищо не разбирам — обади се лейтенант Мерценбехер.

Когато пристигна втората кола, за да откара тримата крадци, се появи и директорът Лампрехт. Жена му се опита да обясни какво се

беше случило.

— Даа — той бе самото спокойствие. — Винаги съм казвал, че всички приказки за духове не са нищо друго освен буйна фантазия. Госпожице Ема, вижте, моля, дали има още шампанско в бюфета. Първата чаша ще пия с вас, колега Румполд — и кимна на някогашния Румпелшилцхен.

Настъпи още една дълга нощ в замъка Фалкенщайн. Единственият, който не можа да се нарадва както трябва на тържествата, бе лейтенант Мерценбехер. Той прекара часове в канцеларията и се ядосваше, че телефонната връзка отново е прекъсната.

Междувременно дядо Крьогер пиеше брудершафт с Ема, Ото и Румпи и непрекъснато повтаряше:

— Де ще диря сега нови призраци за железничката си?

След известно време децата, разбира се, несправедливо, както винаги, бяха изпратени да спят.

Тами направи най-разумното. Зави се с одеялото до брадичката и захърка.

— Спиш ли? — попита Умбо сестра си.

— Нее, Ема обеща да ми каже лека нощ. Какво има?

— Попитах тайно Румпи дали е запазил поне огнения си пръст.

— И?

— Нищичко! Ама съвсем! — ядосано се обърна Умбо настрани. — Най-послед човек да преживее щуро приключение и като почне училище и иска хубавичко да се изфука — какви доказателства има тогава?

— Всъщност никакви — промърмори Кекс сънено и стисна верижката с червеното паяче. — Най-много това тук! — И хвърли мечето Ервин в леглото на Умбо.

— Е-е, какво е това? — изръмжа Умбо и огледа протритото плюшено мече. На гърдите си то носеше значка с надпис: „Замък Фалкенщайн в Харц“.

— Глупава малка кукличка — промърмори Умбо, преди да заспи.

ПОСЕЩЕНИЕ В БЕРЕНКЛАУ

В края на една от следващите седмици семейство Крьогер отново се събра в своя дом. Разбрах чак когато двамата малчугани Никол и Руджеро с индиански викове нахлуха в моята подивяла градина и понечиха да откъснат седемте ми ябълки, въпреки че съвсем не бяха узрели.

После дойде Кекс и учтиво каза:

— Мама пита дали ви се пие кафе. Направила е плодова пита.

Само при думата „плодова пита“ устата ми се изпълва със слюнка. Спомням си за баба. Когато в събота изваждаше от фурната димящата тава сладкиш, казваше:

— Ще го разрежем чак утре.

Но много скоро вземаше ножа.

— Поне да видим какъв е станал.

И ние опитвахме хрупкавия топъл сладкиш, първо едно парченце, после още едно. Обикновено не вечеряхме — толкова ни болеше коремът.

И така, нямаше нужда Кекс да ме кани дълго. Освен това се зарадвах, че отново мога да се откъсна от писането.

— Непрекъснато мисля за Ема — с копнеж рече Кекс. — Какво ли прави?

— Може би точно сега пържи кюфтета в кухнята на замъка.

Тъй като бях върнал децата в Беренклау, имах точна информация за невероятните приключения във Фалкенщайн.

Когато седнах на масата у съседите, първо се осведомих за почивката им на Балтийско море.

— Какво има да се разказва? — отвърна татко Крьогер. — Спане, храна, време — всичко беше отлично. Никол и Руджеро се научиха да плуват кучешката. Аз се оправих от изгарянето, а нашата майка изпусна при обиколката на пристанището слънчевите си очила във водата. — Хвърли поглед към трите си по-големи деца и добави: — Такива вълнуващи приключения като преследване на призраци — не е работа за всеки.

— Завиждаш ни — ухили се Умбо. — Признай си!

Госпожа Крьогер потрепери.

— Уф, аз от страх нямаше да се показвам от леглото.

Тами скочи и изтича до прозореца.

— Един вартбург спря. Мисля, че имаме гости.

— Но ние не чакаме никого — изненада се майка Крьогер. — Кекс, сложи още вода за кафе.

Но Кекс не я чу. Изтича към градинската порта и се хвърли на шията на Ема, слязла от колата заедно с лейтенант Мерценбехер.

Той се здрависа с всички, сложи на килима голяма кошница с лакомства и връчи на госпожа Крьогер букет от най-малко двацет червени рози.

— Малка благодарност от народната полиция. Като родители можете да се гордеете с умните си и смели деца.

Тами внесе още два стола и ние най-сетне пристъпихме към плодовата пита, а аз намерих време да разгледам необичайно красивата млада дама насреща ми. Тя нямаше и най-малка прилика с гърбавата вещица с нос на кукумявка от влакчето на ужасите.

— М-да — произнесе лейтенант Мерценбехер, — не е съвсем просто призраците официално да се превърнат в хора. Можете ли да си представите колко докладни и молби трябваше да напиша! Народната полиция никога не е имала такъв невероятен случай. Чрез майор Булерян и генерала работата стигна чак до министъра и той лично разреши трите някогашни фигури да бъдат приети като равноправни граждани на нашето общество и да бъдат снабдени с лични документи.

— Но как ще се казват? — любопитства Умбо. — В днешно време човек не може да се подвизава като Румполд княз фон Стоп.

— Сами си избраха новите имена. Когато предложихме на Румпи най-просто да се нарича Рудолф Стоп, той затропа с крака като в старите времена и изграчи, че не искал да има нищо общо с проклетите стари времена. Сега се казва Буркхарт Мюлер.

— А Великана? — осведоми се Тами.

— С него нямахме никакви проблеми. Съгласи се на Ото Великански.

— А ти, Ема — с любопитство попита Кекс. — Как се казваш сега?

Бузите на прелестната дама нежно порозовяха.

— Фалкенщайн — прошепна смутено. — Само Фалкенщайн. Там съм родена два пъти. Но името си взех от тебе, Кекс. Можете да ме наричате Франциска. Ема ми се виждаше доста старомодно.

— А как уредихте работата с рождената дата? — попита господин Крьогер.

— Би трябвало да се впише денят, в който хванаха крадците, значи миналата седмица във вторник — предложи Умбо.

Тами се почука с пръст по челото.

— Ти имаш ли ум? Тогава ще тръгнат на училище едва след шест години.

Лейтенант Мерценбехер се засмя.

— Разбира се, има да учат още много, но въпроса с рождената дата решихме по-просто. Всеки от тримата си спомни на колко години е бил, когато е срещнал магьосника Витенбарт. И точно на толкова са по паспорт, а именно четирийсет и две, трийсет и... — обърна се той към новата Франциска: — разрешавате ли? Двайсет и две.

Никол и Руджеро се втурнаха в стаята и любопитно се вторачиха в непознатата млада жена.

— Мамо, това ли е Вещицата? — попита Никол.

Кекс хвана сестричката си за яката.

— Глупава малка кукла, вещици има само в приказките. Иди и подай ръка на леля Франциска!

Лейтенант Мерценбехер се плесна по челото.

— За малко да забравя най-важното. Най-сърдечни поздравии от директора Лампрехт и жена му. Те са много доволни, че ценните ловни

оръжия отново са на местата си. И ето наградата — семейство Крьогер заедно с петте си деца е поканено следващото лято за три седмици в замъка.

Когато ликуването стихна и плодовата пита бе изядена до последната троха, лейтенант Мерценбехер погледна часовника си.

— Съжалявам, чакат ни. Франциска — Лампрехтови в Харц, а мене — майор Булерян в службата.

Аз се надигнах и се обърнах към очарователната млада дама.

— А как ще стигнете до Фалкенщайн, госпожице Фалкенщайн? В момента нямам много работа и мога да ви откарам.

Лейтенант Мерценбехер се ухили и поклати глава.

— Вярвам ви. Но аз ще закарам гражданката до Остбанхоф. Тя трябва да се научи да се движи в днешно време — също и без прахосмукачка.

Хубавата Франциска ме погледна с усмивка, която прониза сърцето ми, поклони се дълбоко и каза:

— Много сте любезен, уважаеми гражданино, но аз искам да стана самостоятелен човек.

Спомних си за онзи отдавнашен следобед, когато през есента за пореден път посетих замъка Фалкенщайн. Вятърът виеше около старата отбранителна кула, а ветропоказателят ужасяващо проскърцваше. Но аз се бях настанил удобно в бюфета на замъка и пиех бутилка вино с инспектора по охраната.

— Откакто съм тук на служба — заяви гордо Буркхарт Мюлер, — не е имало никакво произшествие, ако се абстрахираме от тая ужасна серия „Призраци под виенското колело“, която снимаха в замъка. Всъщност изобщо не исках да разговарям с вас, господин Визнер. Онзи лош Румпелшилцхен във филма, който се превръща в каменна фигура, защото иска да подпали замъка... Мога само да изразя неодобрението си от вас и от вашия режисьор, господин Майер!

— Не съм и очаквал друго — отвърнах. — Врели-некипели! Празни приказки! Глупости!

Той усмихнато ми намигна и аз разбрах, че думите му не бяха толкова сериозни. Попитах го дали знае какво е станало с някогашните му побратими.

— Ото работи като строителен инженер в Росток. Вещицата — пардон! — Франциска е омъжена, има три деца и е управителка на

един ресторант в Берлин. Мога да ви дам адреса.

— Благодаря. Неотдавна ядох там с лейтенант Мерценбехер превъзходно глиганско печено по рицарски.

— А какво правят Крьогерови? — осведоми се Румпи.

— Кекс завършва гимназия и иска да стане учителка по история. Има си приятел на име Майк. Но тя го нарича Ервин и той се дразни. Ако случайно не четете спортната преса — тази година Тами извоюва титлата европейски шампион при юношите средна категория и смята да стане треньор по бокс. Умбо завърши само десети клас. Плава по море и от време на време ми изпраща картички от далечни страни.

— А старите Крьогерови? — почти зашептя събеседникът ми. — Сигурно са се пенсионирали и са продали... е... влакчето на ужасите.

— Какво говорите? — отвърнах. — Крьогерови са във форма, както преди. Ако другия месец дойдете в Берлин, можете да посетите влакчето на ужасите на коледния пазар. Дано го познаете, защото Крьогерови не можаха вече да си набавят Вещица, Великан и Румпелшилцхен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.